

STEPHENIE
MEYER

ζωή και θάνατος

ΛΥΚΟΦΩΣ ΜΕ ΝΕΑ ΜΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΓΥΙΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
...
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ
...
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LIFE AND DEATH
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ζωή και θάνατος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσινού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

© Stephenie Meyer, 2015
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1941-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1942-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE
MEYER

ζωή και θάνατος

ΛΥΚΟΦΩΣ ΜΕ ΝΕΑ ΜΑΤΙΑ

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατσινού*

*Στους γιους μου Γκέμπ, Σεθ και Ιλάι,
επειδή μου επέτρεψαν να βιώσω ξανά την εμπειρία να είσαι
έφηβος. Δε θα μπορούσα να το γράψω αυτό χωρίς εσάς.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γεια σου, αγαπημένε μου αναγνώστη!

Εύχομαι χαρούμενη επέτειο! Καλωσόρισες στο επιπλέον υλικό για την επέτειο των δέκα χρόνων!

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά:

ΛΥΠΑΜΑΙ ΠΟΛΥ.

Το ξέρω ότι πολλοί δε θα χαρούν και ιδιαίτερα που αυτό το επιπλέον υλικό (Α) δεν είναι εντελώς καινούργιο και (Β) δεν είναι ο *Ήλιος του Μεσονυχτίου*. (Αν νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω αρκετά τον πόνο σου, θα σε διαβεβαιώσω ότι η μητέρα μου μού το έκανε εντελώς ξεκάθαρο.) Θα εξηγήσω πώς προέκυψε όλο αυτό και ελπίζω τα πράγματα να γίνουν –αν όχι καλύτερα– τουλάχιστον πιο κατανοητά.

Πριν από λίγο καιρό η ατζέντισσά μου με ρώτησε αν μπορούσα να σκεφτώ κάτι να κάνουμε για την επετειακή έκδοση για τα δέκα χρόνια από την πρώτη κυκλοφορία του *Ανκόφωτος*. Ο εκδότης μου περίμενε κάποιου είδους πρόλογο, ένα γράμμα με ευχές για «χαρούμενη επέτειο» ή κάτι τέτοιο. Αυτό μου φάνηκε –για να είμαι ειλικρινής– πολύ βαρετό. Τι θα μπορούσα να πω που να είναι διασκεδαστικό και συνάμα συναρπαστικό; Τίποτα. Έτσι, σκέφτηκα κάποια άλλα πράγματα που θα μπορούσα να κάνω, και, αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, μου πέρασε από το μυαλό και ο *Ήλιος του Μεσονυχτίου*. Το πρόβλημα ήταν ο χρόνος – για να

είμαι ειλικρινής, δεν είχα αρκετό. Σίγουρα, πάντως, όχι τόσο για να γράψω ένα ολόκληρο μυθιστόρημα ή, έστω, μισό.

Καθώς αναλογιζόμουν το *Λυκόφως*, αφού είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ασχολήθηκα τελευταία φορά μαζί του, και συζητώντας το θέμα της επετείου με φίλους, άρχισα να σκέφτομαι κάτι που είχα πει σε συνεντεύξεις και σε διάφορες εκδηλώσεις όπου υπέγραφα βιβλία μου. Ξέρεις, η Μπέλα επικρίθηκε πάρα πολύ επειδή τις περισσότερες φορές σωζόταν από κάποιον άλλο και στη συνείδηση των αναγνωστών εμφανιζόταν ως μία ευγενική κοπέλα που είχε πάντα ανάγκη από βοήθεια. Η απάντησή μου σε αυτό ήταν ότι η Μπέλα είναι ένας άνθρωπος που έχει ανάγκη από βοήθεια, ένα φυσιολογικό ανθρώπινο ον που περιβάλλεται από άτομα που, κατά κύριο λόγο, είναι υπερήρωες, κακοί ή όντα με υπερφυσικές δυνάμεις. Επίσης, επικρίθηκε επειδή είχε εμμονή με το πρόσωπο που την ενδιέφερε – λες και αυτό είναι κάτι που κάνουν μόνο τα κορίτσια. Πάντα ισχυριζόμουν όμως ότι το ίδιο ακριβώς θα συνέβαινε αν ο άνθρωπος της ιστορίας ήταν αρσενικός και ο βρικόλακας θηλυκός. Ανεξάρτητα από το φύλο και το είδος, το *Λυκόφως* ήταν πάντα μια ιστορία για τη μαγεία, την εμμονή και την τρέλα της πρώτης αγάπης.

Έτσι σκέφτηκα το εξής: Αν έκανα μια δοκιμή να δω αν επιβεβαιώνεται αυτή η θεωρία; Αυτό μπορεί να είναι τελικά πολύ διασκεδαστικό.

Όπως συνηθίζω, άρχισα νομίζοντας ότι θα έγραφα ένα δυο κεφάλαια. (Είναι παράξενο και θλιβερό συγχρόνως που, απ' ό,τι φαίνεται, δε με ξέρω και πολύ καλά.) Είδες που είπα ότι δεν είχα χρόνο; Ευτυχώς, αυτό το έργο δεν ήταν μόνο διασκεδαστικό, αλλά πολύ γρήγορο και εύκολο επίσης. Αποδείχτηκε ότι δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε έναν θηλυκό άνθρωπο που είναι ερωτευμένος με έναν αρσενικό βρικόλακα και σε έναν αρσενικό άνθρωπο που είναι ερωτευμένος με έναν θηλυκό βρικόλακα. Κι έτσι γεννήθηκαν ο Μπο και η Ίντιθ.

Μερικές επισημάνσεις σχετικά με τις αλλαγές που έγιναν:

1. Έχω αλλάξει το φύλο σε όλους τους χαρακτήρες του βιβλίου· υπάρχουν όμως δύο εξαιρέσεις.

- Η σημαντικότερη εξαίρεση είναι ο Τσάρλι και η Ρενέ, οι οποίοι έχουν μείνει Τσάρλι και Ρενέ. Και ο λόγος γι' αυτό είναι ο εξής: Ο Μπο γεννήθηκε το 1987. Ήταν σχεδόν αδύνατον ένας πατέρας να πάρει την επιμέλεια ενός παιδιού εκείνα τα χρόνια – ακόμα περισσότερο, μάλιστα, αν το παιδί ήταν μωρό. Το πιθανότερο ήταν ότι η μητέρα θα έπρεπε να αποδειχτεί ακατάλληλη με κάποιον τρόπο. Δυσκολεύομαι πολύ να δεχτώ ότι ένας δικαστής εκείνη την εποχή (ή ακόμα και σήμερα) θα έδινε ένα παιδί σε έναν πατέρα που θα βρισκόταν σε μεταβατική φάση και θα ήταν άνεργος, αντί σε μια μητέρα που θα είχε σταθερή δουλειά και δυνατούς δεσμούς με την κοινότητα στην οποία ζούσε. Φυσικά, σήμερα, αν ο Τσάρλι διεκδικούσε την Μπέλα, μάλλον θα την έπαιρνε από τη Ρενέ. Έτσι, το πιο απίθανο σενάριο είναι αυτό που εκτυλίσσεται στο *Λυκόφως*. Το γεγονός ότι πριν από μερικές δεκαετίες τα δικαιώματα μιας μητέρας θεωρούνταν πιο σημαντικά από τα δικαιώματα ενός πατέρα, καθώς επίσης και το ότι ο Τσάρλι δεν είναι χαρακτηριστικός τύπος πατέρα έδωσαν τη δυνατότητα στη Ρενέ να μεγαλώσει την Μπέλα – και, στην προκειμένη περίπτωση, τον Μπο.
- Η δεύτερη εξαίρεση είναι πολύ μικρή – μερικοί δευτερεύοντες χαρακτήρες που αναφέρονται μονάχα δυο φορές. Ο λόγος για αυτή την εξαίρεση είναι μία εσφαλμένη αίσθηση δικαιοσύνης για τους φανταστικούς χαρακτήρες. Υπήρχαν δύο χαρακτήρες στο ευρύτερο σύμπαν του *Λυκόφωτος* οι οποίοι επανειλημμένα περνούσαν πραγματικά δύσκολα. Έτσι, αντί να τους αλλάξω το φύλο, τους χάρισα μια κάποια δικαίωση αφήνοντάς τους όπως είναι. Αυτό δεν προσθέτει τίποτα στην ιστορία. Απλώς ήμουν περίεργη και υπέκνηφα στην εμμονή μου.

2. Υπάρχουν πολύ περισσότερες αλλαγές στο κείμενο απ' όσες απαιτούνταν από το γεγονός ότι ο Μπο είναι αγόρι, έτσι σκέφτηκα να τις αναλύσω ξεχωριστά για σένα, αναγνώστη. Αυτές είναι,

βέβαια, πρόχειρες εκτιμήσεις. Δε μέτρησα όλες τις λέξεις που άλλαξα ούτε έκανα περιπλοκούς μαθηματικούς υπολογισμούς.

- Το 5% των αλλαγών έγινε επειδή ο Μπο είναι αγόρι.
- Άλλο ένα 5% των αλλαγών έγινε επειδή η προσωπικότητα του Μπο εξελίχθηκε κάπως διαφορετικά από αυτή της Μπέλα. Οι μεγαλύτερες διαφορές τους είναι ότι ο Μπο έχει ψυχχαναγκαστικό σύνδρομο, δεν είναι τόσο συνθετικός στα λόγια και στις σκέψεις του, και, κυρίως, δεν είναι τόσο θυμωμένος – δεν κουβαλά δηλαδή αυτόν τον θυμό που έχει η Μπέλα συνέχεια επειδή νιώθει κατώτερη από τους άλλους.
- Το 70% των αλλαγών που έκανα ήταν επειδή μου επιτράπηκε να κάνω μία αναθεώρηση δέκα χρόνια αργότερα. Μου δόθηκε η ευκαιρία να διορθώσω όποια λέξη με ενοχλούσε από τότε που τυπώθηκε το βιβλίο – και αυτό ήταν τέλειο.
- Το 10% ήταν πράγματα που θα ήθελα να κάνω την πρώτη φορά, αλλά δε μου πέρασαν από το μυαλό τότε. Αυτό μπορεί να ακούγεται ίδιο με την προηγούμενη περίπτωση, αλλά είναι ελαφρώς διαφορετικό. Εδώ δε μιλάμε για λέξεις που ακούγονται βαριές ή παράταιρες. Εδώ μιλάμε για μια ιδέα που θα ήθελα να είχα ερευνήσει νωρίτερα ή για συνομιλίες που θα έπρεπε να είχαν γίνει αλλά δεν έγιναν.
- Το 5% αφορά τον μύθο –λάθη, στην πραγματικότητα–, θέματα που είχαν να κάνουν κυρίως με τα οράματα. Καθώς προχωρούσα στις συνέχειες του *Λυκόφωτος* –ακόμα και στον *Ήλιο του Μεσονυχτίου*, όπου εμβάθυνα στο κεφάλι της Άλις μέσω του Έντουαρντ–, ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα οράματα της Άλις τελειοποιήθηκε. Είναι πιο μυστικιστικός στο *Λυκόφως* και, τώρα που το βλέπω, υπάρχουν τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε η Άλις να είχε αναμειχθεί και δεν το έκανε. Ουψ!

- Κι έτσι, μένει ένα τελευταίο γενικό 5% για τις πολλές ετερόκλητες αλλαγές που έκανα, καθεμία για διαφορετικό και, χωρίς αμφιβολία, εγωιστικό λόγο.

Ελπίζω να περάσεις καλά με την ιστορία του Μπο και της Ίντιθ, αν και είναι κάτι που δεν περίμενες. Πραγματικά πέρασα καλύτερα από ποτέ δημιουργώντας αυτή τη νέα εκδοχή. Αγάπησα τον Μπο και την Ίντιθ τόσο πολύ, που ούτε η ίδια δεν το περίμενα, και χάρη στην ιστορία τους ο φανταστικός κόσμος του *Λυκόφωτος* έγινε ξανά για μένα επίκαιρος και χαρούμενος. Ελπίζω να συμβεί το ίδιο και με σένα. Αν νιώσεις το ένα δέκατο της ευχαρίστησης που ένιωσα εγώ, τότε άξιζε τον κόπο.

Σ' ευχαριστώ που διαβάζεις. Σ' ευχαριστώ που είσαι κομμάτι αυτού του κόσμου και σ' ευχαριστώ που είσαι τόσο καταπληκτική και αναπάντεχη πηγή χαράς στη ζωή μου την τελευταία δεκαετία.

Με πολλή αγάπη,
Στέφενι

Μπορεί το πεπρωμένο του να 'ναι παράξενο,
είναι όμως συνάμα και μεγαλειώδες.

Ιούλιος Βερν, *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΩΣ ΘΑ ΠΕ-
θάνω –παρόλο που τους τελευταίους μήνες είχα αρκετούς λόγους
να το κάνω–, μα και να το είχα σκεφτεί, δε θα το είχα φανταστεί
έτσι.

Στύλωσα το βλέμμα μου, χωρίς να παίρνω ανάσα, στην άλλη
μεριά του δωματίου, στα σκοτεινά μάτια της κυνηγού, κι εκείνη
μου το ανταπέδωσε κοιτάζοντάς με πρόσχαρα.

Ήταν, βέβαια, ένας καλός τρόπος να πεθάνεις, στη θέση κά-
ποιου άλλου, κάποιου που αγαπάς. Θα μπορούσες να τον πεις ακό-
μα και μεγαλόψυχο. Και σίγουρα άξιζε κάτι όλο αυτό.

Ήξερα πως, αν δεν είχα πάει στο Φορκς, δε θα κοιτούσα τώρα
κατάματα τον θάνατο. Μα, όσο τρομαγμένος κι αν ήμουν, δεν με-
τάνιωνα για την απόφασή μου. Όταν η ζωή σου χαρίζει ένα όνει-
ρο που είναι πάνω από όλες σου τις προσδοκίες, δεν έχει νόημα
να θρηγείς όταν αυτό τελειώνει.

Η κυνηγός χαμογελούσε φιλικά, όπως άρχισε να με πλησιάζει
αργά αργά για να με σκοτώσει.

I. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

17 Ιανουαρίου 2005

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΗΓΕ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΟ ΑΕΡΟδρόμιο έχοντας ανοιχτά όλα τα παράθυρα. Ενώ σε όλη την υπόλοιπη χώρα ήταν Ιανουάριος, στο Φοίνιξ είχε είκοσι τέσσερις βαθμούς και ο ουρανός ήταν καταγάλανος. Φορούσα το αγαπημένο μου κοντομάνικο μπλουζάκι – αυτό με τη στάμπα των Μόντι Πάιθον με τα χελιδόνια και την καρύδα, που η μητέρα μου μου έκανε δώρο τα Χριστούγεννα πριν από δυο χρόνια· μου ερχόταν κάπως στενό πια, αλλά δεν είχε σημασία. Από δω και πέρα δε θα χρειαζόμουν πια κοντομάνικα μπλουζάκια.

Στην Ολυμπιακή Χερσόνησο της νοτιοδυτικής πολιτείας της Ουάσινγκτον υπάρχει μια μικρή πόλη που λέγεται Φορξ και είναι σχεδόν πάντα σκεπασμένη με σύννεφα. Αυτή η ασήμαντη μικρή πόλη είναι πιο βροχερή απ' όσο οποιοδήποτε άλλο μέρος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η μητέρα μου το έσκασε από αυτή την πόλη και την καταθλιπτική μουντάδα της, παίρνοντας μαζί κι εμένα, όταν ήμουν μόλις λίγων μηνών. Σε αυτή την πόλη έπρεπε να περνώ ένα μήνα κάθε καλοκαίρι ως τα δεκατέσσερά μου. Εκείνη τη χρονιά έκανα επιτέλους την επανάστασή μου· αντί να πάω εγώ στο Φορξ, τα τρία τελευταία καλοκαίρια ο πατέρας μου, ο Τσάρλι, έκανε δύο εβδομάδες διακοπές μαζί μου στην Καλιφόρνια.

Ωστόσο, από δω και πέρα θα περνούσα τα υπόλοιπα μαθητικά χρόνια μου εξορισμένος στο Φορξ. Δηλαδή ενάμιση χρόνο ακόμα. Δεκαοχτώ μήνες. Έμοιαζε με ποινή φυλάκισης. Δεκαοχτώ μήνες

σε φυλακή υψίστης ασφαλείας. Όταν έκλεισα την πόρτα πίσω μου κοπανώντας τη με δύναμη, έκανε έναν ήχο όπως αυτός των σιδερένιων κάγκελων που κλείνουν. Εντάξει, ήμουν λίγο μελοδραματικός. Η φαντασία μου παραείναι ζωηρή, όπως αρέσει στη μητέρα μου να λέει. Και, φυσικά, ήταν δική μου επιλογή, μια εξορία που επέβαλα στον ίδιο μου τον εαυτό, πράγμα που δεν την έκανε πιο εύκολη.

Λάτρευα το Φοίνιξ. Λάτρευα τον ήλιο και τη χωρίς υγρασία ζέση. Λάτρευα τη μεγάλη, άναρχη πόλη. Και μου άρεσε, επίσης, να ζω με τη μητέρα μου, η οποία με χρειαζόταν.

«Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις», μου είπε εκείνη για εκατοστή φορά προτού φτάσω στον έλεγχο του αεροδρομίου.

Η μητέρα μου λέει ότι μοιάζουμε τόσο πολύ, που θα μπορούσα στο ξύρισμα, αντί για καθρέφτη, να χρησιμοποιώ το πρόσωπό της. Αυτό δεν είναι εντελώς αλήθεια, αν και δε μοιάζω καθόλου στον πατέρα μου. Το πιγούνι της είναι μυτερό και τα χείλη της σαρκώδη, σε αντίθεση με μένα, αλλά έχουμε ακριβώς τα ίδια μάτια. Σε εκείνη δείχνουν παιδικά –πολύ μεγάλα και γαλάζια–, γεγονός που την κάνει να μοιάζει περισσότερο με αδελφή μου παρά με μητέρα μου. Μας το λένε συνέχεια και, παρόλο που κάνει πως δεν της αρέσει να το ακούει, η αλήθεια είναι πως το απολαμβάνει. Σε μένα το γαλάζιο δείχνει λιγότερο νεανικό και περισσότερο... αναποφάσιστο.

Κοιτάζοντας εκείνα τα μεγάλα, ανήσυχα μάτια που μοιάζουν τόσο πολύ με τα δικά μου, ένιωσα πανικόβλητος. Φρόντιζα τη μητέρα μου μια ολόκληρη ζωή. Είμαι σίγουρος, βέβαια, ότι κάποτε –μάλλον όταν ακόμα φορούσα πάνες– δεν ήμουν εγώ υπεύθυνος για τους λογαριασμούς, τη χαρτούρα, το μαγείρεμα και τη γενικότερη συνετή διαχείριση των υποθέσεών μας, αλλά εκείνα τα χρόνια σαν να είχαν διαγραφεί από τη μνήμη μου.

Ήταν σωστό να αφήσω τη μητέρα μου να φροντίζει μόνη της τον εαυτό της; Πάλευα με τον εαυτό μου πολλούς μήνες για να πάρω αυτή την απόφαση, και κατέληξα ότι, ναι, ήταν σωστό. Όμως τώρα μου φαινόταν λάθος, απ' όπου και να το έβλεπα.

Τώρα είχε τον Φιλ, βέβαια, οπότε μάλλον οι λογαριασμοί της δε θα έμεναν απλήρωτοι, θα υπήρχε φαγητό στο ψυγείο, βενζίνη στο αμάξι και κάποιος που θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει, αν χανόταν... Δεν της ήμουν και τόσο απαραίτητος πια.

«Θέλω και πάω», της είπα ψέματα. Δεν ήμουν ποτέ καλός στα ψέματα, μα τελευταία έλεγα αυτό το ψέμα τόσο συχνά, που κόπτευε πια να γίνει σχεδόν πιστευτό.

«Δώσε τα χαιρετίσματά μου στον Τσάρλι».

«Θα τα δώσω».

«Θα ξαναβρεθούμε σύντομα», συνέχισε εκείνη. «Μπορείς να γυρίσεις σπίτι όποτε θέλεις... κι εγώ θα γυρίσω αμέσως, αν με χρειαστείς».

Ήξερα ότι κάτι τέτοιο θα της στοίχιζε.

«Μην ανησυχείς για μένα», την καθησύχασα. «Όλα θα πάνε περίφημα. Σ' αγαπάω, μαμά».

Με έσφιξε στην αγκαλιά της για ένα λεπτό· έπειτα πέρασα από τον ανιχνευτή μετάλλων κι εκείνη έφυγε.

Η πτήση από το Φοίνιξ στο Σιάτλ είναι τέσσερις ώρες, μετά ακόμα μια ώρα για το Πορτ Άντζελες σε ένα μικρό αεροπλάνο και ύστερα μια ώρα δρόμος οδικώς ως το Φορκς. Το αεροπλάνο δε με πειράζει ποτέ· αυτό για το οποίο ανησυχούσα κάπως ήταν αυτή η μία ώρα παρέα με τον Τσάρλι στο αυτοκίνητο.

Ο Τσάρλι ήταν πολύ εντάξει σε όλη αυτή την ιστορία. Έδειχνε πραγματικά ευχαριστημένος που πρώτη φορά πήγαινα να μείνω μαζί του κάπως πιο μόνιμα. Με είχε ήδη γράψει στο λύκειο και θα βοηθούσε να βρω και αυτοκίνητο.

Όμως τα πράγματα θα ήταν κάπως άβολα. Κανέναν από τους δυο μας δεν τον έλεγες εξωστρεφή. Μα, πέρα από αυτό, τι θα είχαμε να πούμε; Δεν είχα κρατήσει κρυφό πώς ένιωθα για το Φορκς.

Όταν προσγειώθηκα στο Πορτ Άντζελες, έβρεχε. Δεν το θεώρησα κακό οиωνό – απλώς κάτι αναπόφευκτο. Είχα ήδη αποχαιρετήσει μια για πάντα τον ήλιο.

Ο Τσάρλι με περίμενε με το περιπολικό. Αυτό δε με παραξένεψε, φυσικά. Για τους έντιμους πολίτες του Φορκς ο Τσάρλι είναι ο διοικητής Σουάν του αστυνομικού τμήματος της πόλης. Το πρωταρχικό μου κίνητρο για να αγοράσω αυτοκίνητο, παρά την έλλειψη χρημάτων, ήταν πως δε μου άρεσε καθόλου η ιδέα να με πηγαινοφέρει μέσα στην πόλη ένα αμάξι με κόκκινα και μπλε φώτα στον ουρανό. Δεν υπάρχει τίποτα που να καθυστερεί περισσότερο την κίνηση όσο ένας μπάτσος.

Ο Τσάρλι με αγκάλιασε αμήχανα με το ένα χέρι, όταν κατέβηκα από το αεροπλάνο παραπατώντας.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Μπο», είπε χαμογελώντας, καθώς με έπιανε αυτόματα για να με στηρίξει. Χτυπήσαμε ο ένας τον άλλο στον ώμο με αμηχανία και μετά απομακρυνθήκαμε. «Δεν άλλαξες και πολύ. Τι κάνει η Ρενέ;»

«Η μαμά είναι μια χαρά. Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, μπαμπά». Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να τον φωνάζω Τσάρλι μπροστά του.

«Αλήθεια δε σε πειράζει που την αφήνεις;»

Και οι δυο μας καταλαβαίναμε ότι αυτή η ερώτηση δεν αφορούσε τη δική μου προσωπική ευτυχία, αλλά το αν ένιωθα πως απέφυγα τις ευθύνες μου απέναντί της. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Τσάρλι δεν είχε διεκδικήσει ποτέ την επιμέλειά μου από τη μητέρα μου· ήξερε ότι εκείνη με χρειαζόταν.

«Ναι, δε θα ήμουν εδώ, αν δεν ήμουν σίγουρος».

Είχα μόνο δύο πάνινες τσάντες. Τα περισσότερα από τα ρούχα που είχα στην Αριζόνα ήταν υπερβολικά λεπτά για την Ουάσινγκτον. Η μαμά κι εγώ ξοδέψαμε όλες τις οικονομίες μας για να συμπληρώσουμε τη χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μου, μα και πάλι τα ρούχα μου ήταν μετρημένα. Μπορούσα άνετα να σηκώσω και τις δύο, αλλά ο Τσάρλι επέμεινε να πάρει τη μία.

Αυτό με έκανε να χάσω ελαφρώς την ισορροπία μου – όχι ότι είχα ποτέ καλή ισορροπία, ειδικά μετά την απότομη ανάπτυξή μου. Το πόδι μου πιάστηκε στο κάτω μέρος της πόρτας, καθώς έβγαινα από την έξοδο, και η τσάντα μου έφυγε προς τα εμπρός, χτυπώντας τον τύπο που προσπαθούσε να μπει μέσα.

«Ωχ, συγγνώμη!»

Ο τύπος δεν ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα και ήταν πολύ πιο κοντός· ήρθε όμως και στάθηκε μπροστά στο στήθος μου με το πιγούνι του ανασηκωμένο. Έβλεπα τατουάζ από τη μια κι από την άλλη μεριά του λαιμού του. Μια μικροκαμωμένη νεαρή γυναίκα με κορακί βαμμένα μαλλιά με κοίταξε απειλητικά από την άλλη μεριά.

«Συγγνώμη;» επανέλαβε εκείνη, λες και η συγγνώμη μου με κάποιον τρόπο την είχε θίξει.

«Ε, ναι...»

Και τότε η γυναίκα πρόσεξε τον Τσάρλι, ο οποίος φορούσε στολή. Ο Τσάρλι δε χρειάστηκε να πει τίποτα. Απλώς κοίταξε τον τύπο, ο οποίος έκανε μισό βήμα πίσω και ξαφνικά έμοιαζε πολύ νεότερος, κι έπειτα την κοπέλα, της οποίας τα γλοιώδη κόκκινα χείλη τελικά σούφρωσαν, καθώς στραβομουτσούνιασε. Χωρίς δεύτερη κουβέντα, έφυγαν γύρω από μένα με σκυφτά τα κεφάλια και κατευθύνθηκαν προς τον μικρό τερματικό σταθμό.

Ο Τσάρλι κι εγώ σηκώσαμε τους ώμους ταυτόχρονα. Ήταν παράξενο που είχαμε και οι δυο τις ίδιες αντιδράσεις, εφόσον δεν περνούσαμε και πολύ χρόνο παρέα. Ίσως ήταν κληρονομικό.

«Βρήκα ένα καλό αμάξι για σένα. Πολύ φτηνό», ανακοίνωσε εκείνος, όταν φορέσαμε τις ζώνες στο περιπολικό και πήραμε τον δρόμο για το Φορκς.

«Τι σόι αμάξι;» Ο τρόπος που είπε «ένα καλό αμάξι για σένα» αντί να πει «καλό αμάξι» ήταν ύποπτος.

«Λοιπόν, εδώ που τα λέμε, είναι ένα φορτηγάκι με καρότσα, μια Σέβι».

«Πού το βρήκες;»

«Θυμάσαι την Μπόνι Μπλακ κάτω στο Λα Πους;» Το Λα Πους είναι ο μικρός ινδιάνικος καταυλισμός στην κοντινή ακτή.

«Όχι».

«Αυτή κι ο άντρας της έρχονταν μαζί μας για ψάρεμα το καλοκαίρι», έσπευσε να πει ο Τσάρλι.

Έτσι εξηγούνταν γιατί δεν τη θυμόμουν. Έχω ταλέντο στο να διαγράφω οδυνηρά πράγματα από τη μνήμη μου.

«Είναι σε αναπηρικό καροτσάκι τώρα», συνέχισε ο Τσάρλι, όταν δεν του απάντησα, «άρα δεν οδηγεί πια και προσφέρθηκε να μου πουλήσει το φορτηγάκι της πολύ φτηνά».

«Πόσο παλιό είναι;» Κατάλαβα από την αλλαγή της έκφρασής του πως είχε την ελπίδα να αποφύγει αυτήν ακριβώς την ερώτηση.

«Κοίτα, η Μπόνι έκανε πολλά μερεμέτια στη μηχανή... η αλήθεια είναι πως δεν είναι και τόσο παλιό».

Πίστευε πως θα το έβαζα κάτω τόσο εύκολα; «Πότε το αγόρασε;»

«Το αγόρασε το 1984, νομίζω».

«Το αγόρασε καινούργιο;»

«Ε, όχι. Νομίζω ήταν καινούργιο στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα... άντε τέλος του πενήντα», παραδέχτηκε ντροπαλά.

«Τσά... μπαμπά, δεν ξέρω πολλά από αμάξια. Αν κάτι χαλάσει, δε θα μπορέσω να το επισκευάσω και δεν έχω λεφτά να το πάω σε συνεργείο...»

«Αλήθεια, Μπο, το εργαλείο δουλεύει μια χαρά. Δε φτιάχνουν τέτοια τώρα πια».

Το εργαλείο, σκέφτηκα... είχε δυνατότητες – έστω σαν παρτσούκλι.

«Πόσο φτηνό εννοείς, όταν λες φτηνό;» Στο κάτω κάτω, η τιμή ήταν ένας λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να στραβώσει η συμφωνία.

«Ακου, αγόρι μου, η αλήθεια είναι πως σου το έχω ήδη αγοράσει. Ως δώρο για το καλωσόρισμα». Ο Τσάρλι με κρυφοκοίταξε λοξά με μια έκφραση γεμάτη ελπίδα.

Ουάου! Τζάμπα.

«Δε χρειαζόταν, μπαμπά. Θα αγόραζα με δικά μου λεφτά».

«Δεν πειράζει. Θέλω να είσαι χαρούμενος εδώ». Κοιτούσε ευθεία μπροστά στον δρόμο, όταν το είπε αυτό. Ο Τσάρλι δεν ένιωθε άνετα να εκφράζει δυνατά τα συναισθήματά του. Να κι άλλο ένα κοινό στοιχείο που είχαμε. Γι' αυτό κοιτούσα κι εγώ ευθεία μπροστά, όταν απάντησα.

«Αυτό είναι φανταστικό, μπαμπά! Σ' ευχαριστώ! Το εκτιμώ πραγματικά». Δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω ότι μιλούσαμε για πράγματα που ήταν αδύνατον να συμβούν. Αλλά δεν ήταν ανάγκη να υποφέρει κι αυτός μαζί μου. Και δεν ήμουν από αυτούς που, όταν τους χάριζες γάιδαρο, τον κοιτούσαν στα δόντια – ούτε όταν τους χάριζες ένα φορηγάκι ή, μάλλον, μια μηχανή.

«Έλα τώρα, δεν κάνει τίποτα», μουρμούρισε έχοντας έρθει φανερά σε δύσκολη θέση από τις ευχαριστίες μου.

Ανταλλάξαμε κάποια σχόλια ακόμα για τον καιρό, που ήταν υγρός, και κάπου εκεί η συζήτηση πήρε τέλος. Κοιτούσαμε έξω από τα παράθυρα.

Μάλλον ήταν όμορφα. Όλα ήταν πράσινα. Τα δέντρα, οι κορμοί τους ντυμένοι με βρύα, τα κλαριά τους φορτωμένα με καταπρά-

σινο φύλλωμα, το χρώμα σκεπασμένο με φτέρες. Ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε πρασινωπός, έτσι όπως φιλτραριζόταν μέσα από τα φύλλα.

Παραήταν πράσινα – ένας άλλος πλανήτης.

Τελικά, φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Ζούσε ακόμα στο σπίτι με τα δύο υπνοδωμάτια που είχαν αγοράσει με τη μητέρα μου τις πρώτες μέρες του γάμου τους. Αυτές ήταν και οι μοναδικές μέρες του γάμου τους – οι πρώτες. Εκεί, παρκαρισμένο στον δρόμο μπροστά από το σπίτι που έμενε ίδιο κι απαράλλαχτο, βρισκόταν το καινούργιο –τέλος πάντων, καινούργιο για μένα– φορηγάκι. Είχε ένα κόκκινο ξεθωριασμένο χρώμα, μεγάλα φτερά με καμπύλες και μια στρογγυλή καμπίνα οδηγού.

Μου άρεσε πολύ. Δεν ήμουν τύπος που τον ενδιέφεραν και πολύ τα αυτοκίνητα, έτσι ξαφνιάστηκα από την αντίδρασή μου. Θέλω να πω, δεν ήξερα αν δούλευε, αλλά μπορούσα να με φανταστώ εκεί μέσα. Επιπλέον, ήταν ένα από εκείνα τα γερά σιδερένια θηρία που δεν παθαίνουν ποτέ τίποτα – από εκείνα που βλέπεις στον τόπο ενός ατυχήματος, χωρίς μια γρατσουνιά στο χρώμα, περιτριγυρισμένα από τα συντρίμια του άλλου αυτοκινήτου που έχουν κάνει σμπαράλια.

«Ουάου, μπαμπά, είναι φοβερό! Σ' ευχαριστώ!» Κανονικός ενθουσιασμός αυτή τη φορά. Όχι μόνο το φορηγάκι ήταν παραδόξως ωραίο, αλλά επιπλέον τώρα δε θα χρειαζόταν να περπατάω τρία χιλιόμετρα μέσα στη βροχή για να πάω στο σχολείο το πρωί. Ούτε και να δεχτώ να με πετάξει ο κύριος διοικητής με το περιπολικό, που προφανώς ήταν το χειρότερο σενάριο.

«Χαίρομαι που σου αρέσει», είπε ο Τσάρλι με βραχνή φωνή, γεμάτος αμηχανία ξανά.

Μια διαδρομή έφτασε για να μεταφέρω όλα τα πράγματά μου πάνω. Πήρα τη δυτική κρεβατοκάμαρα, που έβλεπε στην μπροστινή αυλή. Το δωμάτιο ήταν οικείο· ήταν δικό μου από τότε που γεννήθηκα. Το ξύλινο πάτωμα, οι γαλάζιοι τοίχοι, το μυτερό ταβάνι, οι ξεθωριασμένες μπλε και άσπρες καρό κουρτίνες στο παράθυρο – ήταν όλα κομμάτι των παιδικών μου χρόνων. Τα μόνα πράγματα που είχε αλλάξει ο Τσάρλι ήταν το κρεβάτι, που αντικατέστησε την παιδική μου κούνια, και το γραφείο που πρόσθεσε καθώς μεγάλωνα. Πάνω στο γραφείο υπήρχε τώρα ένας μετα-

χειρισμένος υπολογιστής, με το καλώδιο τηλεφώνου που συνέδεε το μόντεμ με την πιο κοντινή πρίζα κολλημένο στο πάτωμα. Αυτός ήταν ένας όρος της μητέρας μου για να μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα. Η κουνιστή πολυθρόνα από τον καιρό που ήμουν μωρό βρισκόταν ακόμα στη γωνία.

Υπήρχε μόνο ένα μικρό μπάνιο στο τέλος της σκάλας, που έπρεπε να μοιράζομαι με τον Τσάρλι, αλλά μοιραζόμουν το μπάνιο και με τη μητέρα μου παλιότερα και αυτό ήταν σίγουρα χειρότερο. Εκείνη είχε πολύ περισσότερα πράγματα, αρνιόταν όμως πεισματικά όλες τις προσπάθειές μου να τα βάλω σε τάξη.

Ένα από τα καλά του Τσάρλι είναι ότι δεν τριγυρνάει γύρω σου όλη την ώρα. Με άφησε στην ησυχία μου να τακτοποιήσω τα πράγματά μου και να βολεψτώ, πράγμα που θα ήταν εντελώς αδύνατον για τη μητέρα μου. Είναι ωραία να είμαι μόνος, να μη χρειάζεται να χαμογελάω και να δείχνω ότι είμαι εντάξει· είναι μια ανακούφιση να μπορώ να κοιτάζω τη βροχή που πέφτει έξω από το παράθυρο, και να αφήνω τις σκέψεις μου να σκοτεινιάζουν.

Στο Λύκειο του Φορκς φοιτούσαν μόλις τριακόσιοι πενήντα επτά –τόρα πενήντα οκτώ– μαθητές· στο Φοίνιξ μόνο η τρίτη τάξη είχε περισσότερα από επτακόσια άτομα. Όλα τα παιδιά εδώ είχαν μεγαλώσει μαζί – οι παππούδες τους ήταν φίλοι από μωρά. Εγώ θα ήμουν το νέο παιδί από τη μεγαλούπολη, κάποιος που όλοι θα κοιτούσαν περίεργα και θα σιγοψιθύριζαν πίσω από την πλάτη του.

Ίσως, αν ήμουν από εκείνους τους ωραίους τύπους, να τα πήγαινα καλά. Από εκείνους τους δημοφιλείς μαθητές που μπορούν να γίνουν βασιλιάδες στον χορό των αποφοίτων. Μα είναι ολοφάνερο ότι δεν ήμουν από εκείνους τους τύπους – δεν ήμουν το αστέρι της ομάδας του ποδοσφαίρου ούτε ο πρόεδρος της τάξης ούτε το κακό παιδί με τη μηχανή. Ήμουν το παιδί που φαινόταν ότι μπορεί να ήταν καλό στο μπάσκετ, μέχρι που άρχισε να περπατάει. Το παιδί που έτρωγε σπρωξίδι μπαίνοντας στα αποδυτήρια, μέχρι που ξαφνικά έβαλε είκοσι πόντους μπόι στη δευτέρα λυκείου. Το παιδί που ήταν υπερβολικά ήσυχος και υπερβολικά γλομώ, που δε σκάμπαζε τίποτα από ηλεκτρονικά παιχνίδια ή αμάξια ή στατιστικά του μπέιζμπολ ή οτιδήποτε άλλο που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να του αρέσει.

Σε αντίθεση με τα άλλα αγόρια, δεν είχα τον άπειρο ελεύθερο χρόνο για χόμπι. Είχα ένα βιβλιάριο τραπέζης που έπρεπε να διαχειριστώ σωστά, ένα βουλωμένο σιφόνι που έπρεπε να ξεβουλώσω και να πάω να κάνω τα ψώνια της βδομάδας από το σουπερ μάρκετ.

Ή, τουλάχιστον, μέχρι πριν από λίγο καιρό.

Εντάξει, δεν τα έβρισκα με τα παιδιά της ηλικίας μου. Μπορεί στην πραγματικότητα να μην τα έβρισκα με τους ανθρώπους γενικά – τελεία και παύλα. Ακόμα και η μητέρα μου, με την οποία ήμουν πιο κοντά απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στον κόσμο, ποτέ δε με κατάλαβε πραγματικά. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν με τα μάτια μου έβλεπα τα ίδια πράγματα που έβλεπε και ο υπόλοιπος κόσμος. Δηλαδή, ίσως εγώ να έβλεπα πράσινο αυτό που όλοι οι άλλοι έβλεπαν κόκκινο. Ίσως εκεί που στους άλλους μύριζε όμορφα σε μένα να μύριζε σαπίλα. Μπορεί κάτι να μην πήγαινε καλά στον εγκέφαλό μου.

Μα δεν είχε σημασία η αιτία. Το μόνο που είχε σημασία ήταν το αποτέλεσμα. Και αύριο θα ήταν μόνο η αρχή.

Δεν κοιμήθηκα καλά εκείνο το βράδυ, ακόμα και όταν κατάφερα να κάνω το κεφάλι μου να ηρεμήσει επιτέλους από την επίθεση σκέψεων που εξαπέλυε. Ο ασταμάτητος ήχος της βροχής και του ανέμου πάνω στη στέγη δε μειώθηκε καθόλου. Τράβηξα το παλιό πάπλωμα ως πάνω από το κεφάλι μου και αργότερα πρόσθεσα και το μαξιλάρι. Μα δε μου κόλλαγε ύπνος έως και μετά τα μεσάνυχτα, όταν η βροχή κόπασε επιτέλους και μετατράπηκε σε ένα ήσυχο ψιχάλισμα.

Μια πυκνή ομίχλη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δω από το παράθυρό μου, όταν ξημέρωσε, και ένιωθα να με περιλούζει σύγκρυο από την κλειστοφοβία. Εδώ δεν μπορούσες ποτέ να δεις τον ουρανό· ήταν σαν εκείνο το κελί της φυλακής που φανταζόμουν.

Το πρωινό με τον Τσάρλι ήταν ήρεμο. Μου ευχήθηκε καλή τύχη στο σχολείο. Εγώ τον ευχαρίστησα γνωρίζοντας πως η ευχή του θα πήγαινε χαμένη. Η καλή τύχη φρόντιζε να με αποφεύγει. Ο Τσάρλι έφυγε πρώτος για το αστυνομικό τμήμα, που ήταν η γυ-

ναίκα κι η οικογένειά του. Όταν έφυγε, κάθισα στο παλιό τετράγωνο τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς, σε μια από τις τρεις αταίριαστες καρέκλες, κι έμεινα να κοιτάζω τη γνωστή κουζίνα, με τους επενδυμένους με σκούρο ξύλο τοίχους, τα έντονα κίτρινα ντουλάπια και τον λευκό μουσαμά στο πάτωμα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Είχαν περάσει δεκαοχτώ χρόνια από τότε που η μητέρα μου έβαψε τα ντουλάπια, σε μια προσπάθεια να κάνει το σπίτι κάπως πιο φωτεινό. Πάνω από το μικρό τζάκι στο διπλανό μικροσκοπικό καθιστικό υπήρχε μια σειρά από φωτογραφίες. Πρώτα μια γαμήλια φωτογραφία του Τσάρλι και της μητέρας μου από το Λας Βέγκας, μετά μια φωτογραφία των τριών μας στο μαιευτήριο μετά τη γέννησή μου, που είχε τραβήξει μια εξυπηρετική νοσοκόμα, και ύστερα μια παρέλαση των σχολικών φωτογραφιών μου, ως τη χρονιά που μας πέρασε. Και μόνο που τις έβλεπα, ένιωθα ντροπή – τα απαράδεκτα κουρέματα, τα σιδεράκια, η ακμή που επιτέλους είχε υποχωρήσει εντελώς. Έπρεπε να δω τι μπορούσα να κάνω, ώστε ο Τσάρλι να τις βάλει αλλού, τουλάχιστον για όσο θα έμενα εδώ.

Ήταν αδύνατον, ζώντας μέσα σε αυτό το σπίτι, να μην καταλάβω πως ο Τσάρλι δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει τη μητέρα μου. Αυτό με έφερνε σε δύσκολη θέση.

Δεν ήθελα να πάω πολύ νωρίς στο σχολείο, δε γινόταν όμως να μείνω άλλο στο σπίτι. Φόρεσα το μπουφάν μου –από χοντρό πλαστικό που δεν ανέπνεε, δίνοντάς μου την αίσθηση προστατευτικής στολής, όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες όταν έρχονται σε επαφή με τοξικά υλικά– και κατευθύνθηκα προς τα έξω, μέσα στη βροχή.

Έπεφταν ακόμα ψιχάλες, που δεν ήταν αρκετές για να ποτίσουν αμέσως τα ρούχα μου, καθώς άπλωσα το χέρι για να πιάσω το κλειδί, πάντα κρυμμένο κάτω από το μικρό υπόστεγο πάνω από την πόρτα, και κλείδωσα. Ο ήχος που έκαναν οι καινούργιες γαλότσες μου, βουλιάζοντας στο νερό, ήταν παράξενος. Μου έλειπε ο συνηθισμένος ήχος των χαλικιών που έτριζαν, όταν τα πατούσες.

Μέσα στο φορηγάκι ήταν όμορφα και στεγνά. Ή η Μπόνι ή ο Τσάρλι το είχε καθαρίσει, καθώς φαίνεται, αλλά η καφέ ταπετσαρία των καθισμάτων είχε ακόμα μια ελαφριά μυρωδιά καπνού,

βενζίνης και μέντας. Η μηχανή πήρε γρήγορα μπρος, προς μεγάλη μου ανακούφιση, αλλά με πολύ θόρυβο, που έμενε αμείωτος ακόμα και στο ρελαντί. Εντάξει, ένα τόσο παλιό φορτηγάκι οπωσδήποτε όλο και κάποιο κουσούρι θα είχε. Το αρχαίο ραδιόφωνο λειτουργούσε – ένα έξτρα δωράκι που δεν περιμένα.

Δε δυσκολεύτηκα να βρω το σχολείο. Όπως και τα περισσότερα πράγματα στην πόλη, ήταν λίγο πιο πέρα από την εθνική οδό. Δεν έμοιαζε με σχολείο· μόνο η πινακίδα, που μαρτυρούσε ότι ήταν το Λύκειο του Φορκς, μου έδωσε να καταλάβω ότι έφτασα. Έμοιαζε με ένα σύνολο από ασορτί σπίτια χτισμένα με βυσσινιά τούβλα. Υπήρχαν τόσο πολλά δέντρα και θάμνοι, που δεν μπορούσα να καταλάβω το μέγεθός του στην αρχή. *Πού ήταν αυτή η αίσθηση του ιδρύματος, σκέφτηκα. Πού ήταν το πλέγμα της περιφραξης, οι ανιχνευτές μετάλλων;*

Πάγκαρα κοντά στο πρώτο κτίριο, όπου υπήρχε μια μικρή πινακίδα πάνω από την πόρτα που έλεγε *ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ*. Κανείς άλλος δεν είχε παρκάρει εκεί, έτσι ήμουν σίγουρος πως δεν επιτρεπόταν, αλλά αποφάσισα να ζητήσω οδηγίες εκεί αντί να τριγυρνάω μέσα στη βροχή σαν ηλίθιος.

Μέσα το φως ήταν δυνατό και είχε πιο πολλή ζέση απ' ό,τι ήλπιζα. Το γραφείο ήταν μικρό· μια μικρή αίθουσα αναμονής με σπαστές καρέκλες με μαξιλαράκι, μια μοκέτα με πορτοκαλιές πιτσιλιές, ανακοινώσεις και βραβεία στριμωγμένα δίπλα δίπλα στους τοίχους, ένα μεγάλο ρολόι που χτυπούσε δυνατά. Παντού υπήρχαν φυτά σε μεγάλες πλαστικές γλάστρες, λες και δεν υπήρχε αρκετή πρασινάδα έξω. Την αίθουσα χώριζε στα δύο ένας μακρύς πάγκος, όπου ήταν στοιβαγμένα συρμάτινα καλάθια γεμάτα χαρτιά, με κολλημένα στο μπροστινό μέρος τους φυλλάδια σε έντονα χρώματα. Υπήρχαν τρία γραφεία πίσω από τον πάγκο· ένας στρουμπουλός άντρας με γυαλιά, που είχε αρχίσει να κάνει φαλάκρα, καθόταν σε ένα απ' αυτά. Φορούσε ένα κοντομάνικο μπλουζάκι, που αμέσως με έκανε να νιώσω πως είχα ντυθεί υπερβολικά βαριά.

Ο άντρας που άρχισε να κάνει φαλάκρα σήκωσε το κεφάλι του. «Σε τι μπορώ να βοηθήσω;»

«Είμαι ο Μπο Σουάν», τον πληροφόρησα και είδα την άμεση αναγνώριση στα μάτια του. Με περίμεναν, ήμουν θέμα κουτσο-

μπολιών, δεν υπήρχε αμφιβολία. Ο γιος του διοικητή, αυτός με την ανισόρροπη μητέρα, που επιτέλους γύρισε σπίτι.

«Μα βέβαια», είπε. Σκάλισε πάνω στο γραφείο του μια στοίβα με έγγραφα, που κινδύνευαν οριακά να πέσουν κάτω, ώσπου βρήκε αυτά που έψαχνε. «Ορίστε το πρόγραμμά σου και ένας χάρτης του σχολείου, Μπόφορντ». Έφερε αρκετά φύλλα πάνω στον πάγκο για να μου τα δείξει.

«Ε, με φωνάζουν Μπο, σας παρακαλώ».

«Α, φυσικά, Μπο».

Έριξε μια γρήγορη ματιά στα μαθήματά μου για χάρη μου, σημειώνοντας την καλύτερη διαδρομή πάνω στον χάρτη για καθενα από αυτά, και μου έδωσε ένα έντυπο το οποίο έπρεπε να υπογράψουν όλοι οι καθηγητές και έπρεπε να του επιστρέψω στο τέλος της ημέρας. Μου χαμογέλασε και είπε ότι ήλπιζε, όπως και ο Τσάρλι, να μου αρέσει εδώ στο Φορκς. Χαμογέλασα κι εγώ όσο πιο πειστικά γινόταν.

Όταν ξαναβγήκα έξω στο αυτοκίνητό μου, άρχιζαν να έρχονται κι άλλοι μαθητές. Έκανα τον γύρο του σχολείου ακολουθώντας τη ροή της κυκλοφορίας. Χάρηκα βλέποντας ότι τα περισσότερα αυτοκίνητα ήταν παλιότερα, σαν το δικό μου, τίποτα φανταχτερό. Στο Φοίνιξ έμενα σε μία από τις λίγες γειτονιές της Κοιλάδας του Παραδείσου με κατοίκους χαμηλότερων εισοδημάτων. Μια καινούργια Μερσεντές ή μια Πόρσε μέσα στο πάρκινγκ των μαθητών ήταν πολύ συνηθισμένο θέαμα. Το πιο ωραίο αμάξι εδώ ήταν ένα ολοκαίνουργιο ασημί Βόλβο που ξεχώριζε. Ωστόσο, έσβησα τη μηχανή αμέσως μόλις βρήκα να παρκάρω, έτσι ώστε ο εκκωφαντικός θόρυβος να μην τραβήξει την προσοχή πάνω μου.

Κοίταξα τον χάρτη μέσα στο φορητάκι, προσπαθώντας τώρα να τον αποστηθίσω· ήλπιζα ότι δε θα χρειαζόταν να τριγυρνάω όλη μέρα με τον χάρτη κολλημένο μπροστά στη μύτη μου. Έχωσα όλα μου τα πράγματα στο σακίδιό μου, έριξα το λουρί πάνω από τον ώμο και πήρα μια βαθιά ανάσα. *Δε θα είναι και τόσο άσχημα τα πράγματα*, είπα ψέματα στον εαυτό μου. Σοβαρά τώρα, δεν ήταν κανένα ζήτημα ζωής και θανάτου – ήταν απλά το λύκειο. Δε θα με δάγκωνε κανείς. Επιτέλους ξεφύσησα και βγήκα απ' το φορητάκι.

Έβαλα την κουνούλα στο κεφάλι, έτσι ώστε να κρύβει το πρό-

σωπό μου, καθώς προχωρούσα προς το πεζοδρόμιο όπου συνωστιζόνταν έφηβοι. Το μονόχρωμο μαύρο μπουφάν μου δεν ξεχώριζε, διαπίστωσα με χαρά, αν και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για το ύψος μου. Χαμήλωσα τους ώμους και συνέχισα να περπατώ με το κεφάλι κάτω.

Μόλις έφτασα στο κυλικείο, ήταν εύκολο να εντοπίσω το κτίριο τρία. Ένα μεγάλο μαύρο 3 ήταν ζωγραφισμένο μέσα σε ένα λευκό τετράγωνο στην ανατολική γωνία. Μπήκα μέσα ακολουθώντας δύο γιούνισεξ αδιάβροχα παλτά.

Η αίθουσα ήταν μικρή. Τα άτομα μπροστά μου σταμάτησαν ακριβώς στην πόρτα για να κρεμάσουν τα αδιάβροχά τους σε μια μακριά σειρά από γάντζους. Τα μιμήθηκα. Ήταν δυο κορίτσια, το ένα ξανθό, σαν πορσελάνη, το άλλο επίσης χλομό, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Τουλάχιστον το δέρμα μου δε θα ξεχώριζε εδώ.

Πήγα το έντυπο στην καθηγήτρια, μια ξερακιανή γυναίκα με μαλλιά που είχαν αρχίσει να αραιώνουν, η οποία είχε μια πινακίδα στην έδρα της με το όνομά της, που έγραφε *κα Μέισον*. Με κοίταξε αποσβολωμένη, όταν είδε το όνομά μου –αποθαρρυντική αντίδραση–, κι εγώ ένιωσα το αίμα να μου ανεβαίνει στο κεφάλι, σχηματίζοντας άσχημους λεκέδες στα μάγουλα και στον λαιμό μου. Τουλάχιστον, όμως, με έστειλε σε ένα άδειο θρανίο στο τέρμα της αίθουσας χωρίς να με συστήσει στην τάξη. Προσπάθησα να στριμωχτώ στο μικρό θρανίο χωρίς να τραβάω την προσοχή, όσο ήταν δυνατόν.

Ήταν πιο δύσκολο για τους συμμαθητές μου να με κοιτάζουν στο τέρμα της αίθουσας, αλλά και πάλι με κάποιον τρόπο τα κατάφεραν. Εγώ είχα τα μάτια μου καρφωμένα στη λίστα με τα βιβλία για διάβασμα που μου είχε δώσει η καθηγήτρια. Ήταν αρκετά στοιχειώδης: Μπροντέ, Σαίξπηρ, Τσόσερ, Φόκνερ. Τα είχα ήδη διαβάσει όλα. Αυτό ήταν παρηγορητικό... και βαρετό. Αναρωτήθηκα αν η μητέρα μου θα μου έστελνε τον φάκελο με τις παλιές μου εργασίες ή αν θα θεωρούσε πως αυτό δεν ήταν σωστό. Σκέφτηκα διάφορα επιχειρήματα με την εικόνα της στο μυαλό μου, ενώ η καθηγήτρια συνέχιζε να μιλάει μονότονα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, μια αδύνατη κοπέλα με δέρμα γεμάτο ακμή και μαύρα μαλλιά που έμοιαζαν με πετρελαιοκηλίδα έσκυψε από πάνω μου στον διάδρομο για να μου μιλήσει.

«Είσαι ο Μπόφορτ Σουάν, έτσι δεν είναι;» Έδινε την εντύπωση μιας υπερβολικά εξυπηρετικής κοπέλας, από εκείνες που ανήκουν σε κάποια σακαριστική λέσχη.

«Μπο», διόρθωσα. Όλοι όσοι βρίσκονταν σε ακτίνα τριών θέσεων έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου.

«Πού είναι το επόμενο μάθημά σου;» ρώτησε εκείνη.

Έπρεπε να κοιτάξω στην τσάντα μου. «Ε, έχω Αγωγή του Πολίτη με τον Τζέφερσον, στο κτίριο έξι».

Δεν μπορούσα να γυρίσω πουθενά χωρίς να πέσω πάνω σε μάτια που με κοιτούσαν περιέργα.

«Πάω στο κτίριο τέσσερα, θα μπορούσα να σου δείξω τον δρόμο...» Σίγουρα υπερβολικά εξυπηρετική. «Εμένα με λένε Έρικα», πρόσθεσε.

Χαμογέλασα με το ζόρι. «Ευχαριστώ».

Πήραμε τα μπουφάν μας και βγήκαμε έξω στη βροχή, που είχε αρχίσει ξανά. Αρκετοί άνθρωποι περπατούσαν σε πολύ μικρή απόσταση πίσω μας – σαν να προσπαθούσαν να κρυφακούσουν. Ήλπιζα ότι δεν είχα αρχίσει να τρελαίνομαι.

«Λοιπόν, είναι πολύ διαφορετικά εδώ από το Φοίνιξ, έτσι;» ρώτησε εκείνη.

«Πολύ».

«Εκεί δε βρέχει πολύ, σωστά;»

«Τρεις τέσσερις φορές τον χρόνο».

«Ουάου, πώς να 'ναι άραγε εκεί πέρα;» αναρωτήθηκε.

«Ηλιόλουστα», της είπα.

«Δεν είσαι και πολύ μαυρισμένος».

«Η μητέρα μου έχει μερική λευκοπάθεια».

Περιεργάστηκε το πρόσωπό μου αμήχανα κι εγώ έπνιξα έναν αναστεναγμό. Φαίνεται πως τα σύννεφα και το χιούμορ δεν ταίριαζαν μεταξύ τους. Λίγοι μήνες ακόμη και δε θα μπορούσα πια να αυτοσαρκάζομαι.

Κάναμε τον γύρο του εστιατορίου για να φτάσουμε στο νότιο κτίριο κοντά στο γυμναστήριο. Η Έρικα με ακολούθησε ως την πόρτα, αν και υπήρχε πινακίδα που φαινόταν ολοκάθαρα.

«Λοιπόν, καλή τύχη», είπε, καθώς ακούμπησα το πόμολο. «Μπορεί να έχουμε κανένα άλλο κοινό μάθημα». Ακούστηκε αισιόδοξη.

Εγώ της χαμογέλασα –με έναν τρόπο που ήλπιζα να μην της δώσει θάρρος– και μπήκα μέσα.

Το υπόλοιπο πρωί πέρασε κάπως έτσι πάνω κάτω. Η καθηγήτρια της Τριγωνομετρίας, η κυρία Βάρνερ, την οποία θα μισούσα έτσι κι αλλιώς εξαιτίας του μαθήματος που δίδασκε, ήταν η μοναδική που με έβαλε να σταθώ μπροστά στην τάξη και να συστηθώ. Εγώ τραύλισα, γέμισα κοκκινίλες και παραλίγο να πεδικλωθώ στις γαλότσες μου, πηγαίνοντας προς τη θέση μου.

Έπειτα από δύο μαθήματα, κάποια πρόσωπα άρχισαν να μου φαίνονται γνώριμα σε κάθε αίθουσα. Πάντα βρισκόταν κάποιος πιο θαρραλέος από τους υπολοίπους, που μου συστηνόταν και με ρωτούσε πώς μου φαινόταν το Φορκς. Εγώ προσπαθούσα να απαντώ διπλωματικά, αλλά βασικά έλεγα ψέματα. Τουλάχιστον δε χρειάστηκα καθόλου τον χάρτη.

Σε κάθε μάθημα οι καθηγητές στην αρχή με φώναζαν Μπόφορτ και, παρόλο που τους διόρθωνα αμέσως, ήταν ενοχλητικό. Μου πήρε χρόνια να ξεπεράσω το όνομα Μπόφορτ – σε ευχαριστώ, παππού, που πέθανες μόλις μερικούς μήνες προτού γεννηθώ και έκανες τη μητέρα μου να νιώσει υποχρεωμένη να σε τιμήσει.

Ένα αγόρι κάθισε δίπλα μου και στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά, και ήρθε μαζί μου στο εστιατόριο για μεσημεριανό. Ήταν κοντός, δε μου έφτανε ούτε καν ως τον ώμο, αλλά τα ατίθασα σγουρά μαλλιά του κάλυπταν τη διαφορά μεταξύ μας. Δε θυμόμουν το όνομά του, έτσι χαμογελούσα και κουνούσα το κεφάλι μου όσο αυτός φλυαρούσε σχετικά με τους καθηγητές και τα μαθήματα. Δεν προσπάθησα να τον παρακολουθήσω.

Καθίσαμε στην άκρη ενός γεμάτου τραπέζιού με αρκετούς από τους φίλους του, τους οποίους μου σύστησε – τουλάχιστον δεν μπορούσες να παραπονεθείς για έλλειψη καλών τρόπων εδώ πέρα. Ξέχασα όλα τα ονόματά τους αμέσως μόλις μου τα είπε. Εκείνοι φάνηκαν να μην έχουν πρόβλημα που με κάλεσε να καθίσω μαζί τους. Το κορίτσι από τα Αγγλικά, η Έρικα, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη της τραπεζαρίας κι εκείνοι γέλασαν όλοι. Ήδη τους είχα δώσει τροφή για αστεία. Κατά πάσα πιθανότητα είχα κάνει νέο ρεκόρ. Όμως κανείς τους δε φάνηκε να το κάνει κακόβουλα.

Εκεί τους είδα για πρώτη φορά, μέσα στην τραπεζαρία, προ-

σπαθώντας να ανοίξω κουβέντα με επτά περίεργους αγνώστους.

Κάθονταν στη γωνία του εστιατορίου, όσο πιο μακριά γινόταν από εκεί όπου καθόμουν εγώ μέσα στη μακριά αίθουσα. Ήταν πέντε. Δε μιλούσαν ούτε έτρωγαν, παρόλο που καθέννας τους είχε μπροστά του ένα δίσκο με φαγητό. Δε με κοιτούσαν σαν χαζοί, σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι μπορούσα να τους παρατηρώ με την ησυχία μου. Μα αυτό που τράβηξε την προσοχή μου δεν ήταν τίποτε από όλα αυτά.

Δεν είχαν καμία ομοιότητα μεταξύ τους.

Ήταν τρία κορίτσια: το ένα φαινόταν ότι παραήταν ψηλό, ακόμα και καθιστό που ήταν, μπορεί να είχε το ίδιο ύψος με μένα – τα πόδια του ήταν ατελείωτα. Θα μπορούσε να είναι αρχηγός της ομάδας βόλεϊ και ήμουν σίγουρος ότι δε θα ήθελες να σε πετύχει κάποιο καρφί της. Είχε σκούρα σγουρά μαλλιά, μαζεμένα πίσω σε μια ακατάστατη αλογοουρά.

Ένα άλλο είχε μαλλιά στο χρώμα του μελιού, που έφταναν ως τους ώμους του· δεν ήταν τόσο ψηλή όσο η μελαχρινή, αλλά και πάλι ήταν ψηλότερη από τα περισσότερα αγόρια στο τραπέζι μου. Ήταν κάπως τσιτωμένη, νευρική. Ήταν λιγάκι περίεργο, αλλά για κάποιο λόγο μού θύμιζε την ηθοποιό που είχα δει σε εκείνη την ταινία δράσης πριν από μερικές εβδομάδες, που είχε σκοτώσει καμιά δεκαριά άντρες με ένα μεγάλο μαχαίρι. Θυμήθηκα ότι τότε δεν το έχαψα – δεν υπήρχε περίπτωση εκείνη η ηθοποιός να μπορούσε να τα βάλει με τόσους κακούς και να κερδίσει. Όμως τώρα σκεφτόμουν ότι μπορεί και να μου φαινόταν φυσιολογικό, αν τον χαρακτήρα έπαιζε αυτή η κοπέλα.

Το τελευταίο κορίτσι ήταν πιο μικρόσωμο, με μαλλιά που είχαν μια απόχρωση κάπου ανάμεσα στο κόκκινο και το καστανό, αλλά διαφορετική και από τα δύο αυτά χρώματα, κάπως μεταλλική, ένα χρώμα χάλκινο. Εκείνη φαινόταν πιο μικρή από τις άλλες δύο, που θα μπορούσαν άνετα να είναι φοιτήτριες.

Τα αγόρια ήταν τελείως διαφορετικά μεταξύ τους. Ο πιο ψηλός –που ήταν σίγουρα ψηλότερος κι από μένα, μάλλον γύρω στα δύο μέτρα ή ίσως και παραπάνω– ήταν ολοφάνερα το αστέρι του σχολείου στα αθλήματα. Ο βασιλιάς του χορού. Και ο τύπος εκείνος που πάντα τού κρατούσαν σειρά για οποιοδήποτε μηχανήμα

ήθελε στο γυμναστήριο, στην αίθουσα με τα βάρη. Τα ίσια χρυσαφένια μαλλιά του ήταν πιασμένα σε ένα μικρό κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, αλλά δεν υπήρχε τίποτα θηλυπρεπές πάνω του – με κάποιον τρόπο ο κότσος τον έκανε να δείχνει ακόμα πιο άντρας. Ήταν ξεκάθαρο πως ήταν υπερβολικά ωραίος τύπος γι' αυτό το σχολείο ή για οποιοδήποτε άλλο που θα μπορούσα να φανταστώ.

Το πιο κοντό αγόρι είχε μυώδες σώμα, ενώ τα σκούρα μαλλιά του ήταν τόσο κοντοκουρεμένα, που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια σκιά πάνω στο δέρμα του κεφαλιού του.

Εντελώς διαφορετικοί, αλλά είχαν όλοι τους κάτι κοινό: Καθέννας τους ήταν άσπρος σαν κιμωλία, ήταν πιο γλομοί από όλους τους μαθητές που ζούσαν σε αυτή την ανήλιαγη πόλη. Πιο γλομοί κι από μένα, το αγόρι με τη λευκοπάθεια. Είχαν όλοι τους πολύ σκούρα μάτια –από το σημείο όπου καθόμουν έμοιαζαν μαύρα–, αν και είχαν διαφορετικές αποχρώσεις στα μαλλιά. Είχαν επίσης σκοτεινές σκιές κάτω από τα μάτια αυτά – μοβ σκιές που έμοιαζαν με μώλωπες. Μπορεί η πεντάδα να είχε ξεφυγίσει όλο το βράδυ. Ή μπορεί να συνέρχονταν από ένα χτύπημα που τους έσπασε τη μύτη. Αν και οι μύτες τους, όπως όλα τα χαρακτηριστικά τους, ήταν ίσιες, τέλειες.

Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους.

Είχα καρφωθεί επειδή τα πρόσωπά τους, τόσο διαφορετικά, τόσο όμοια, ήταν όλα απίστευτα, υπερφυσικά όμορφα. Και των κοριτσιών και των αγοριών – πανέμορφα. Ήταν πρόσωπα που δεν έβλεπες ποτέ στην πραγματική ζωή – μόνο ύστερα από ρετούς σε περιοδικά και αφίσες. Ή σε κάποιο μουσείο, ζωγραφισμένα από κάποιον παλιό μεγάλο ζωγράφο, σαν πρόσωπα αγγέλων. Ήταν δύσκολο να πιστέψεις ότι ήταν αληθινά.

Αποφάσισα ότι η πιο όμορφη από όλους ήταν η πιο μικρόσωμη κοπέλα με τα χάλκινα μαλλιά, αν και είχα μια υποψία ότι το γυναικείο κοινό του σχολείου θα ψήφιζε τον ξανθό τύπο που έμοιαζε με ηθοποιό. Βέβαια, θα είχαν άδικο. Θέλω να πω, όλοι τους ήταν πανέμορφοι, αλλά το κορίτσι αυτό ήταν κάτι παραπάνω από όμορφο. Ήταν απολύτως τέλειο. Ήταν μια τελειότητα που μου δημιουργού-

σε ταραχή και ανησυχία. Έκανε το στομάχι μου να αναστατώνεται.

Όλοι τους είχαν το βλέμμα στραμμένο αλλού – δεν κοιτούσαν ο ένας τον άλλο ούτε τους άλλους μαθητές ούτε τίποτε άλλο συγκεκριμένο, απ' όσο καταλάβαινα, τουλάχιστον. Μου θύμιζαν μοντέλα που είχαν στηθεί για να φωτογραφηθούν για μια διαφήμιση – σε μια πόζα καλλιτεχνικής ανίας. Καθώς τους παρατηρούσα, το μυώδες αγόρι με το ξυρισμένο κεφάλι σηκώθηκε με τον δίσκο του – με ένα αναψυκτικό που είχε μείνει κλειστό, ένα μήλο άθικτο – και έφυγε με γρήγορες, αέρινες δρασκελιές που παρέπεμπαν σε πασαρέλα. Παρακολουθούσα αναρωτώμενος αν είχαν σχολή χορού εδώ στην πόλη, ώσπου εκείνος άφησε τον δίσκο του και ξεγλίστρησε από την πίσω πόρτα πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα ότι ήταν δυνατόν. Το βλέμμα μου έπεσε και πάλι στους άλλους, οι οποίοι δεν είχαν κουνηθεί καθόλου.

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησα το αγόρι από τα Ισπανικά, το όνομα του οποίου είχα ξεχάσει.

Καθώς εκείνος σήκωσε το κεφάλι για να δει ποιους εννοούσα – αν και είχε ήδη καταλάβει μάλλον από τον τόνο της φωνής μου –, ξαφνικά μας κοίταξε εκείνη, η κοπέλα που ήταν τέλεια. Κοίταξε τον διπλανό μου μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά τα σκοτεινά μάτια της έπεσαν στιγμιαία στα δικά μου. Αμυγδαλωτά μάτια, σηκωμένα προς τα πάνω στις γωνίες, με πυκνές βλεφαρίδες.

Γύρισε γρήγορα από την άλλη μεριά, πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ, αν και χαμήλωσα το βλέμμα αμέσως μόλις κοίταξε προς το μέρος μου. Ένιωθα τις κόκκινες κηλίδες να απλώνονται στο πρόσωπό μου. Σε αυτή τη φευγαλέα ματιά το πρόσωπό της δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον – ήταν λες κι εκείνος την είχε φωνάξει, κι αυτή, αντιδρώντας απρόθυμα, σήκωσε το κεφάλι έχοντας ήδη αποφασίσει να μην απαντήσει.

Ο διπλανός μου γέλασε μια φορά, αμήχανα, κοιτάζοντας το τραπέζι, όπως κι εγώ.

Απάντησε ψελλίζοντας μέσα από τα δόντια του. «Αυτοί είναι οι Κάλεν και οι Χέλ. Η Ίντιθ και η Έλινορ Κάλεν, η Τζέσαμιν και ο Ρόγιαλ Χέλ. Αυτός που έφυγε ήταν ο Άρτσι Κάλεν. Ζουν μαζί με τη γιατρό Κάλεν και τον σύζυγό της».

Έριξα μια λοξή ματιά στο τέλειο κορίτσι, που κοιτούσε τώρα

τον δίσκο του, θρυμματίζοντας ένα κουλούρι με τα μακριά, ωχρά δάχτυλά του. Το στόμα της κουνιόταν πολύ γρήγορα, όμως τα άψογα χείλη της ίσα ίσα που άνοιγαν. Οι άλλοι τρεις κοιτούσαν ακόμα από την άλλη μεριά, κι όμως είχαν την εντύπωση πως τους μιλούσε χαμηλόφωνα.

Παράξενα ονόματα, σκέφτηκα. Παλιομοδίτικα. Από εκείνα που συνήθως έχουν οι παππούδες – όπως και το δικό μου. Μήπως συνηθίζονταν εδώ; Μικρά επαρχιακά ονόματα; Ξαφνικά θυμήθηκα πως τον διπλανό μου τον έλεγαν Τζέρεμι. Ένα τελείως φυσιολογικό όνομα. Υπήρχαν δύο αγόρια με το όνομα Τζέρεμι στο μάθημα της Ιστορίας στο Φοίνιξ.

«Είναι πολύ... ευπαρουσίαστοι». Πόσο λίγο ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα αυτός ο χαρακτηρισμός.

«Ναι!» συμφώνησε ο Τζέρεμι γελώντας ξανά. «Είναι όλοι μαζί όμως... ο Ρόγιαλ με την Έλινορ, ο Άρτσι με την Τζέσαμιν, θέλω να πω. Δηλαδή είναι ζευγάρια, ξέρεις. Και ζουν όλοι μαζί». Γέλασε ειρωνικά και κούνησε τα φρύδια του με υπονοούμενα.

Δεν ήξερα για ποιο λόγο, αλλά η αντίδρασή του με έκανε να θέλω να τους υπερασπιστώ. Ίσως επειδή ακούστηκε τόσο επικριτικός. Αλλά τι μπορούσα να πω; Δεν ήξερα τίποτα για εκείνους.

«Ποιοι από αυτούς είναι οι Κάλεν;» ρώτησα, θέλοντας να αλλάξω το ύφος, μα όχι και το θέμα. «Δε φαίνονται να είναι συγγενείς... δηλαδή... μάλλον».

«Δεν είναι. Η γιατρός Κάλεν είναι πολύ νέα. Γύρω στα τριάντα. Οι Κάλεν είναι όλοι τους υιοθετημένοι. Οι Χέιλ, οι Ξανθοί, είναι αδέρφια, δίδυμα νομίζω... και είναι θετά παιδιά».

«Φαίνονται λίγο μεγάλα για να είναι θετά».

«Τώρα πια ναι, ο Ρόγιαλ και η Τζέσαμιν είναι και οι δυο δεκαοχτώ, αλλά ήταν μαζί με τον κύριο Κάλεν από μικρά. Είναι θείος τους, νομίζω».

«Εδώ που τα λέμε, είναι απίστευτο... που έχουν αναλάβει την ευθύνη για όλα αυτά τα παιδιά, ενώ είναι τόσο νέοι... ξέρεις».

«Ναι, μάλλον», είπε ο Τζέρεμι, αν και μου φάνηκε σαν να προτιμούσε να μην πει τίποτα θετικό. Λες και για κάποιο λόγο δε συμπαθούσε τη γιατρό και τον άντρα της... και από τον τρόπο που κοιτούσε τα θετά παιδιά τους μάντευα ότι μπορεί να ένιωθε κά-

ποια ζήλια. «Νομίζω όμως ότι η γιατρός Κάλεν δεν μπορεί να κάνει παιδιά», πρόσθεσε, λες και αυτό έκανε λιγότερο αξιοθαύμαστη την πράξη τους.

Όση ώρα συζητούσαμε, δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από την παράξενη οικογένεια για περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα κάθε φορά. Συνέχιζαν να κοιτάζουν τους τοίχους χωρίς να τρώνε.

«Πάντα στο Φορκς έμεναν;» ρώτησα. Πώς και δεν τους είχα προσέξει κάποιο από τα καλοκαίρια που είχα περάσει εδώ;

«Όχι. Ήρθαν πριν από δύο χρόνια από κάποιο μέρος της Αλάσκας».

Ένωσα ένα κύμα συμπόνιας και ανακούφισης. Συμπόνιας γιατί, όσο όμορφοι κι αν ήταν, ήταν ξένοι και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι δεν ήταν ευπρόσδεκτοι. Ανακούφισης που δεν ήμουν ο μοναδικός ξένος εδώ πέρα και σίγουρα δεν ήμουν ο πιο ενδιαφέρων, από όποια μεριά και να το έβλεπες.

Καθώς τους παρατηρούσα, το τέλειο κορίτσι, η μία από τους Κάλεν, σήκωσε το βλέμμα του, που διασταυρώθηκε με το δικό μου, αυτή τη φορά με φανερή περιέργεια στην έκφρασή του. Καθώς έστρεψα το βλέμμα μου γρήγορα από την άλλη μεριά, μου φάνηκε ότι στο δικό της υπήρχε κάποια ανεκπλήρωτη προσδοκία.

«Ποια είναι αυτή με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» ρώτησα. Προσπάθησα να κοιτάξω αδιάφορα προς το μέρος της, σαν να έριχνα μια ματιά γύρω γύρω στον χώρο του εστιατορίου· εκείνη με κοιτούσε ακόμα, αλλά όχι σαν χαζή, όπως όλοι οι άλλοι μαθητές σήμερα – είχε μια απογοητευμένη έκφραση που δεν καταλάβαινα. Χαμήλωσα ξανά τα μάτια.

«Αυτή είναι η Ίντιθ. Είναι κουκλάρα, βέβαια, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Απ' ό,τι φαίνεται, κανείς εδώ δεν είναι αρκετά καλός για του λόγου της», είπε ο Τζέρεμι ξινισμένα και μετά σαν να μούγκρισε. Αναρωτήθηκα πόσες φορές τού είχε ρίξει χυλόπιτα.

Έσφιξα τα χείλη μου για να κρύψω το χαμόγελό μου. Έπειτα την ξανακοίταξα. Την Ίντιθ. Το πρόσωπό της ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά, αλλά μου φάνηκε από το σχήμα που είχε πάρει το μάγουλό της ότι χαμογελούσε κι εκείνη.

Αφού πέρασαν μερικά λεπτά ακόμα, οι τέσσερις τους έφυγαν από το τραπέζι μαζί. Είχαν όλοι τους τρομερή χάρη – ακόμα και ο... χρυσός βασιλιάς του χορού. Ήταν παράξενο να τους βλέπεις όλους μαζί να κινούνται. Η Ίντιθ δε με κοίταξε ξανά.

Είχα καθίσει στο τραπέζι με τον Τζέρεμι και τους φίλους του περισσότερη ώρα απ' όσο θα καθόμουν αν ήμουν μόνος μου. Δεν ήθελα να αργήσω στο μάθημα πρώτη μέρα. Ένας απ' τους καινούργιους γνωστούς μου, που μου θύμιζε ευγενικά ότι τον έλεγαν Άλεν, είχε Βιολογία μαζί μου την επόμενη ώρα. Πήγαμε στην τάξη μαζί σιωπηλά. Μάλλον ήταν κι εκείνος ντροπαλός σαν κι εμένα.

Όταν μπήκαμε στην τάξη, ο Άλεν πήγε να καθίσει σε ένα μαύρο τραπέζι ακριβώς όμοιο με αυτά που είχα συνηθίσει κι εγώ στο προηγούμενο σχολείο μου. Είχε ήδη διπλανό. Στην πραγματικότητα, όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, εκτός από ένα. Δίπλα στον κεντρικό διάδρομο αναγνώρισα από τα ασυνήθιστα μαλλιά της με τη μεταλλική απόχρωση την Ίντιθ Κάλεν, η οποία καθόταν δίπλα στη μοναδική διαθέσιμη θέση.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει λίγο πιο γρήγορα απ' ό,τι συνήθως.

Καθώς διέσχιζα τον διάδρομο για να συστηθώ στην καθηγήτρια και να της δώσω να μου υπογράψει το έντυπο, την παρατηρούσα προσπαθώντας να μη με καταλάβει. Τη στιγμή ακριβώς που περνούσα, εκείνη ξαφνικά πάγωσε στη θέση της. Το πρόσωπό της τινάχτηκε πάνω, τόσο απότομα, που με ξάφνιασε, κοιτάζοντάς με με την πιο παράξενη έκφραση – ήταν κάτι παραπάνω από θυμωμένη· ήταν οργισμένη, ήταν εχθρική. Γύρισα γρήγορα από την άλλη μεριά, άναυδος και κατακόκκινος. Σκόνταψα σε ένα βιβλίο στον διάδρομο και χρειάστηκε να στηριχτώ στην άκρη ενός τραπεζιού. Το κορίτσι που καθόταν εκεί χαχάνισε.

Είχα δίκιο για τα μάτια της. Ήταν μαύρα – μαύρα σαν κάρβουνο.

Η κυρία Μπάνερ υπέγραψε το έντυπο και μου έδωσε ένα βιβλίο, χωρίς καθόλου ανοησίες για συστάσεις και τέτοια, και χωρίς να αναφέρει ολόκληρο το όνομά μου. Κατάλαβα ότι θα τα πηγαίναμε καλά. Φυσικά, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς παρά να με στείλει να καθίσω στην άδεια θέση στη μέση της αίθουσας. Εί-

χα τα μάτια στο πάτωμα, καθώς πήγα να καθίσω δίπλα σε εκείνη, απορημένος και αμήχανος, αναρωτώμενος τι θα μπορούσα να είχα κάνει για να αξίζω το ανταγωνιστικό βλέμμα που μου είχε ρίξει.

Δε σήκωσα τα μάτια μου, καθώς ακούμπησα το βιβλίο μου στο τραπέζι και κάθισα, αλλά είδα με την άκρη του ματιού μου τη στάση της να αλλάζει. Αποτραβήχτηκε μακριά μου, καθισμένη άκρη άκρη στην καρέκλα της και στρέφοντας το πρόσωπό της από την άλλη μεριά, λες και της μύριζε κάτι άσχημα. Προσπάθησα διακριτικά να μυρίσω τον αέρα. Το πουκάμισό μου μύριζε απορρυπαντικό. Πώς θα μπορούσε αυτό να την προσβάλει; Έσυρα την καρέκλα μου γρήγορα προς τα δεξιά, δίνοντάς της όσο περισσότερο χώρο μπορούσα, και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στην καθηγήτρια.

Δυστυχώς το μάθημα ήταν για την κυτταρική ανατομία, πράγμα που είχα ήδη διδαχτεί. Παρ' όλα αυτά κρατούσα προσεκτικά σημειώσεις, κοιτάζοντας πάντα κάτω.

Δεν μπορούσα να μη ρίχνω πού και πού κλεφτές ματιές στο παράξενο κορίτσι πλάι μου. Σε όλο το μάθημα δε χαλάρωσε στιγμή, τελείως ακίνητη στην άκρη της καρέκλας της, όσο γινόταν πιο μακριά από μένα, με τα μαλλιά της να κρύβουν το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου της. Το χέρι της ήταν σφιγμένο, σχηματίζοντας γροθιά πάνω στον αριστερό μηρό της, με τους τένοντες να εξέχουν κάτω από το χλομό δέρμα της. Ούτε το χέρι της χαλάρωσε. Τα μακριά μανίκια της λευκής μπλούζας της ήταν σηκωμένα ως τους αγκώνες και οι μύες του πήχη της φαίνονταν απίστευτα γυμνασμένοι κάτω από τη λεπτή επιδερμίδα της. Δε γινόταν να μην προσέξω πόσο τέλεια ήταν η επιδερμίδα της. Ούτε μία φακίδα ούτε ένα σημάδι.

Το μάθημα έμοιαζε να διαρκεί περισσότερο από τα άλλα. Ήταν επειδή η μέρα επιτέλους τελείωνε ή επειδή περίμενα να χαλαρώσει η σφιγμένη γροθιά της; Δε χαλάρωσε ποτέ, όμως· συνέχισε να κάθεται τόσο ακίνητη, που φαινόταν σαν να μην ανασαίνει. Τι πρόβλημα είχε; Αυτή ήταν η συνήθης συμπεριφορά της; Αναθεώρησα την άποψή μου για τα σχόλια του Τζέρεμι σήμερα, την ώρα του φαγητού, που θεώρησα ότι ήταν κλασική περίπτωση του «όσα δε φτάνει η αλεπού»... Μπορεί τελικά να μην ήταν απλώς μνησίκας.

Δεν ήταν δυνατόν να ήταν δικό μου το φταίξιμο. Δε με ήξερε κι από χθες.

Η κυρία Μπάνερ έδωσε πίσω κάποια τεστ, όταν το μάθημα κόντευε να τελειώσει. Μου έδωσε ένα για να το δώσω στο κορίτσι. Εγώ έριξα αυτόματα μια γρήγορη ματιά – εκατό στα εκατό... και είχα σχηματίσει την εντύπωση μέσα στο μυαλό μου ότι το όνομά της γραφόταν με διαφορετική ορθογραφία.

Της έριξα μια ματιά, καθώς έσπρωχνα το χαρτί προς τη μεριά της, και το μετάνιωσα αμέσως. Με αγριοκοίταξε πάλι, τα αμυγδαλωτά μαύρα μάτια της ήταν γεμάτα απέχθεια. Τραβήχτηκα μακριά από το μίσος που εξέπεμπε, ενώ μου ήρθε ξαφνικά στον νου η έκφραση «το βλέμμα που σκοτώνει».

Εκείνη τη στιγμή το κουδούνι χτύπησε δυνατά, κάνοντάς με να πεταχτώ από τη θέση μου, και η Ίντιθ Κάλεν σηκώθηκε από τη δική της. Η κίνησή της έμοιαζε με χορεύτριας, καθώς κάθε τέλεια γραμμή της λεπτής κορμοστασιάς της ήταν σε αρμονία με τις άλλες, με την πλάτη της γυρισμένη προς το μέρος μου, και εξαφανίστηκε προτού προλάβει κανείς άλλος να σηκωθεί από την καρέκλα του.

Είχα μείνει κοκαλωμένος στη θέση μου, κοιτάζοντας ανέκφραστα πίσω της. Ήταν πολύ σκληρή. Αρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου σιγά σιγά, προσπαθώντας να διώξω τη σύγχυση και τις ενοχές που με πλημμύριζαν. Γιατί να νιώθω ενοχές; Δεν είχα κάνει τίποτα κακό. Μα πώς θα μπορούσα; Δεν την είχα καν γνωρίσει.

«Εσύ δεν είσαι ο Μπόφορτ Σουάν;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

Σήκωσα το κεφάλι για να βρεθώ απέναντι σε ένα χαριτωμένο κορίτσι με μωρουδίστικο πρόσωπο, με μαλλιά προσεκτικά ισιωμένα, έτσι που να σχηματίζουν μια πολύ ανοιχτή ξανθιά κουρτίνα· μου χαμογελούσε φιλικά. Προφανώς εκείνης δεν της βρομούσα.

«Μπο», τη διόρθωσα με ένα χαμόγελο.

«Είμαι η Μακάιλα».

«Γεια σου, Μακάιλα».

«Θέλεις να σε βοηθήσω να βρεις πού είναι το επόμενο μάθημά σου;»

«Για να είμαι ειλικρινής, πάω στο γυμναστήριο. Νομίζω πως μπορώ να το βρω».

«Κι εγώ εκεί έχω μάθημα τώρα». Φαινόταν ενθουσιασμένη,

αν και δεν ήταν δα και τόσο μεγάλη σύμπτωση σε ένα τόσο μικρό σχολείο.

Πήγαμε στο μάθημα μαζί· ήταν πολυλογού – αυτή μιλούσε ως επί το πλείστον στη διάρκεια της κουβέντας, πράγμα που με διευκόλυνε. Είχε ζήσει στην Καλιφόρνια ως τα δέκα της κι έτσι καταλάβαινε πώς ένιωθα για τον ήλιο. Αποδείχτηκε ότι ήμασταν μαζί και στο μάθημα των Αγγλικών. Ήταν το πιο ευγενικό άτομο που γνώρισα σήμερα.

«Λοιπόν, τι έκανες στην Ίντιθ Κάλεν, της κάρφωσες κανένα μολύβι; Δεν την έχω ξαναδεί να συμπεριφέρεται έτσι», ρώτησε την ώρα που μπαίναμε στο γυμναστήριο.

Έκανα ένα μορφασμό. Άρα δεν ήμουν ο μόνος που το πρόσεξε. Και προφανώς αυτή δεν ήταν τυπική συμπεριφορά για την Ίντιθ Κάλεν. Αποφάσισα να το παίξω ανήξερος.

«Λες για το κορίτσι δίπλα στο οποίο καθόμουν στη Βιολογία;»

«Ναι», είπε εκείνη. «Έμοιαζε σαν να πονούσε ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων».

«Δεν ξέρω», απάντησα. «Ούτε καν που της μίλησα».

«Είναι παράξενη». Η Μακάιλα χαζολόγησε δίπλα μου αντί να κατευθυνθεί προς τα αποδυτήρια. «Αν εγώ είχα την τύχη να καθίσω δίπλα σου, θα σου είχα μιλήσει».

Της χαμογέλασα προτού περάσω την πόρτα των αποδυτηρίων των αγοριών. Ήταν ευγενική και φαινόταν να με συμπαθεί. Αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να με κάνει να ξεχάσω την προηγούμενη παράξενη ώρα.

Η καθηγήτρια της Φυσικής Αγωγής, η προπονήτρια Κλαπ, μου βρήκε μια φόρμα αλλά δε με έβαλε να ντυθώ για το σημερινό μάθημα. Στην πόλη μου το μάθημα της Φυσικής Αγωγής περιλαμβανόταν μόνο στις δύο χρονιές. Εδώ η Φυσική Αγωγή ήταν υποχρεωτική και τα τέσσερα χρόνια. Η δική μου εκδοχή της Κόλασης.

Παρακολούθησα τέσσερα παιχνίδια βόλεϊ να παίζονται ταυτόχρονα. Καθώς θυμήθηκα πόσους τραυματισμούς είχα υποστεί – και είχα προκαλέσει – παίζοντας βόλεϊ, ένιωσα μια ελαφριά ναντία.

Το τελευταίο κουνούνι χτύπησε επιτέλους. Πήγα με τα πόδια στη γραμματεία σιγά σιγά για να παραδώσω το έντυπο. Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά ο αέρας ήταν δυνατός και τσουχτερός.

Σήκωσα το φερμουάρ του μπουφάν μου και έχωσα το γυμνό χέρι μου στην τσέπη.

Όταν μπήκα στο ξεστό γραφείο, παραλίγο να κάνω στροφή και να βγω πάλι έξω.

Η Ίντιθ Κάλεν στεκόταν μπροστά μου. Δε γινόταν να μην αναγνωρίσω εκείνα τα μπερδεμένα χάλκινα μαλλιά. Εκείνη δεν έδειξε να προσέχει τον ήχο που έκανα μπαίνοντας. Στάθηκα κολλημένος στον τοίχο περιμένοντας, ώσπου ο γραμματέας με τη φαλάκρα να είναι διαθέσιμος για να με εξυπηρετήσει.

Τσακωνόταν μαζί του με μια χαμηλή, βελουδίνη φωνή. Γρήγορα κατάφερα να πιάσω το βασικό νόημα της λογομαχίας τους. Προσπαθούσε να αλλάξει τη Βιολογία της έκτης ώρας και να την αντικαταστήσει με κάποιο άλλο μάθημα – οποιοδήποτε άλλο μάθημα.

Δεν ήταν δυνατόν όλο αυτό να γινόταν εξαιτίας μου. Κάποιος άλλος λόγος θα έπρεπε να υπάρχει, κάτι που θα είχε συμβεί προτού μπω στην αίθουσα της Βιολογίας. Πρέπει να υπήρχε κάποιο άλλο πρόβλημα που να δικαιολογούσε την έκφραση του προσώπου της. Δεν ήταν δυνατόν να είχα προκαλέσει τόσο ξαφνική και τόσο μεγάλη αντιπάθεια σε αυτήν την άγνωστη. Δεν ήμουν καν αρκετά ενδιαφέρων για να αξίζω μια τέτοια έντονη αντίδραση.

Η πόρτα άνοιξε πάλι και ο κρύος αέρας μπήκε δυνατά μέσα στο δωμάτιο, ανασηκώνοντας τα φύλλα πάνω στο γραφείο. Το κορίτσι που μπήκε μέσα απλώς πλησίασε στο γραφείο, άφησε ένα σημείωμα στο συρμάτινο καλάθι και ξανάφυγε. Αλλά η πλάτη της Ίντιθ Κάλεν μαρμάρωσε· γύρισε αργά για να με αγριοκοιτάξει – το πρόσωπό της ήταν παράλογα τέλειο, δεν υπήρχε ούτε ένα μικρό ψεγάδι που να την κάνει να δείχνει ανθρωπινή – με βλέμμα διαπεραστικό, γεμάτο μίσος. Για μια στιγμή ένιωσα να με διαπερνά το πιο περίεργο ρίγος αληθινού φόβου που έκανε το δέρμα στα χέρια μου να ανατριχιάσει. Δες κι εκείνη θα τραβούσε όπλο και θα με πυροβολούσε. Το βλέμμα κράτησε μόνο ένα δευτερόλεπτο, αλλά ήταν πιο ψυχρό κι από τον παγωμένο αέρα. Εκείνη γύρισε πάλι στον γραμματέα.

«Δεν πειράζει τότε», είπε βιαστικά με απαλή φωνή. «Καταλαβαίνω ότι δε γίνεται. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας». Έκα-
νε στροφή, χωρίς να μου ρίξει άλλη ματιά, κι εξαφανίστηκε.

Εγώ πήγα μηχανικά στο γραφείο, το πρόσωπό μου ήταν άσπρο για πρώτη φορά αντί για κόκκινο, και παρέδωσα το υπογεγραμμένο έντυπο.

«Πώς πήγε η πρώτη μέρα, παλικάρι μου;»

«Μια χαρά», είπα ψέματα, με φωνή που κόμπιασε. Κατάλαβα ότι δεν τον είχα πείσει.

Όταν έφτασα στο φορηγάκι, ήταν σχεδόν το τελευταίο αυτοκίνητο στο πάρκινγκ. Έμοιαζε με καταφύγιο, ό,τι πιο κοντινό ήδη στην έννοια του σπιτιού σε αυτή την υγρή πράσινη κόλαση. Κάθισα μέσα για λίγο, απλώς κοιτάζοντας ανέκφραστα έξω από το παρμπρίζ. Μα σύντομα άρχισε να κάνει τόσο κρύο, που χρειαζόμουν τον θερμό αέρα, κι έτσι έστριψα το κλειδί και η μηχανή πήρε μπρος με ένα βουητό. Ξεκίνησα για το σπίτι του Τσάρλι, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι τίποτα απολύτως.

2. ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ... ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ.

Ήταν καλύτερη γιατί δεν έβρεχε ακόμα, παρότι τα σύννεφα ήταν πυκνά και μαύρα. Ήταν πιο εύκολη γιατί ήξερα τι να περιμένω από αυτή τη μέρα. Η Μακάιλα ήρθε να καθίσει δίπλα μου στο μάθημα των Αγγλικών και με συνόδευσε στο επόμενο μάθημά μου, ενώ η Έρικα, το κορίτσι που μου θύμιζε μέλος σκακιστικής λέσχης, την αγριοκοιτούσε συνέχεια· ένιωθα κολακευμένος. Τώρα δε με παρατηρούσαν τόσο όσο χθες. Κάθισα για φαγητό το μεσημέρι με μια μεγάλη ομάδα που περιελάμβανε τη Μακάιλα, την Έρικα, τον Τζέρεμι, τον Άλεν και αρκετούς άλλους, τα ονόματα και τα πρόσωπα των οποίων θυμόμουν σήμερα. Άρχισα να νιώθω σαν να επιπλέω στο νερό αντί να πνίγομαι.

Ήταν χειρότερη όμως γιατί ήμουν κουρασμένος· ακόμα δεν μπορούσα να κοιμηθώ έτσι όπως η βροχή σφυροκοπούσε το σπίτι. Ήταν χειρότερη επειδή η κυρία Βάρνερ με εξέτασε στην Τριγωνομετρία ενώ δεν είχα σηκώσει χέρι και δεν ήξερα τη σωστή απάντηση. Ήταν ελεεινή γιατί έπρεπε να παίξω βόλεϊ και τη μοναδική φορά που δεν τραβήχτηκα μακριά από την μπάλα χτύπησα τον συμπαίκτη μου στο κεφάλι με μια κακή μπαλιά. Και ήταν ακόμα χειρότερη επειδή η Ίντιθ Κάλεν δεν ήρθε καθόλου στο σχολείο.

Όλο το πρωί προσπαθούσα να μη σκέφτομαι το μεσημεριανό, καθώς δεν ήθελα να θυμάμαι εκείνες τις γεμάτες μίσος ματιές. Ένα κομμάτι μου ήθελε να σταθεί απέναντί της και να απαιτήσει να μάθει ποιο ήταν το πρόβλημά της. Όσο ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ξάγρυπνος, μέχρι που σκεφτόμουν τι θα της έλεγα κιό-

λας. Αλλά ήξερα τον εαυτό μου πολύ καλά για να πιστεύω ότι θα είχα στ' αλήθεια τα κότσια να το κάνω. Μπορεί και να το έκανα, αν δεν ήταν τόσο αφύσικα όμορφη.

Μα όταν μπήκα στο εστιατόριο με τον Τζέρεμι –προσπαθώντας, χωρίς καμία επιτυχία, να εμποδίσω τα μάτια μου να σαρώσουν τον χώρο για να τη βρουν–, είδα ότι τα τέσσερα θετά αδέρφια της κάθονταν μαζί στο ίδιο τραπέζι κι εκείνη δεν ήταν μαζί τους.

Η Μακάιλα μας σταμάτησε και μας οδήγησε στο δικό της τραπέζι. Ο Τζέρεμι έμοιαζε ενθουσιασμένος με την προσοχή που μας έδινε εκείνη, και πολύ γρήγορα οι φίλοι του ήρθαν να καθίσουν μαζί μας. Προσπάθησα να συντονιστώ με τις συζητήσεις γύρω μου, μα ακόμα ένιωθα άβολα, περιμένοντας τη στιγμή που θα ερχόταν η Ίντιθ. Ήλπιζα ότι δε θα μου έδινε σημασία όταν θα έμπαινε, αποδεικνύοντας απλώς ότι είχα κάνει την τρίχα τριχιά.

Δεν ήρθε, και η υπερέντασή μου μεγάλωνε.

Μπήκα στο μάθημα της Βιολογίας με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, όταν ως το τέλος του φαγητού δεν είχε φανεί ακόμα. Η Μακάιλα, η οποία άρχισε να φέρεται κάπως παράξενα... πώς να το πω... κτητικά απέναντί μου, με συνόδευσε στην τάξη. Δίστασα για ένα δευτερόλεπτο στην πόρτα, αλλά η Ίντιθ Κάλεν δεν ήταν ούτε εκεί. Ξεφύσησα και πήγα στη θέση μου. Η Μακάιλα με ακολούθησε μιλώντας για μια επικείμενη εκδρομή στην παραλία. Χαζολόγησε στο θρανίο μου, ώσπου χτύπησε το κουδούνι. Τότε μου χαμογέλασε μελαγχολικά και πήγε να καθίσει πλάι σε ένα αγόρι με σιδεράκια και με κούρεμα που έμοιαζε με καπελάκι.

Δε θέλω να είμαι αλαζονικός, αλλά είμαι σχεδόν σίγουρος ότι της άρεσα, πράγμα που ήταν παράξενο συναίσθημα. Τα κορίτσια δε με πρόσεχαν ιδιαίτερα στο Φοίνιξ. Αναρωτήθηκα αν θα ήθελα να της αρέσω. Ήταν όμορφούλα, αλλά η προσοχή που μου έδειχνε με έφερνε σε δύσκολη θέση. Γιατί; Μήπως επειδή με είχε διαλέξει αυτή αντί να τη διαλέξω εγώ; Αυτός ήταν χαζός λόγος. Το άκρον άωτον του εγωισμού! λες και έπρεπε να ήταν δική μου απόφαση πρώτα. Και πάλι, όμως, δεν ήταν τόσο χαζός όσο η άλλη πιθανότητα που είχα σκεφτεί – πραγματικά ήλπιζα να μην ήταν επειδή χθες καθόμουν και κοιτούσα την Ίντιθ Κάλεν, αλλά φοβόμουν ότι μπορεί και να ήταν αυτό· που ήταν πραγματι-

κά το πιο χαζό πράγμα στον κόσμο. Αν έπρεπε η αντίδρασή μου στην εμφάνιση ενός κοριτσιού να εξαρτάται από τη σύγκριση με το πρόσωπο της Ίντιθ Κάλεν, τότε ήμουν καταδικασμένος. Αυτό ήταν φαντασία, όχι πραγματικότητα.

Χάρηκα που το θρανίο ήταν όλο δικό μου· που η Ίντιθ έλειπε. Το επανέλαβα αυτό στον εαυτό μου ξανά και ξανά. Αλλά δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ αυτή την εκνευριστική αίσθηση ότι εγώ ήμουν η αιτία της απουσίας της. Ήταν γελοίο και εγωιστικό να πιστεύω ότι μπορούσα να ασκώ τόσο μεγάλη επίδραση πάνω σε κάποιον. Ήταν αδύνατον. Κι όμως, δεν μπορούσα να σταματήσω να ανησυχώ γι' αυτό.

Όταν τελείωσε επιτέλους η μέρα στο σχολείο και οι κοκκινίλες στα μάγουλά μου από το περιστατικό στην ώρα του βόλει άρχισαν να ξεθωριάζουν, άλλαξα γρήγορα ρούχα και ξαναφόρεσα το τζιν και το βαρύ φούτερ μου. Βγήκα βιαστικά από τα αποδυτήρια των αγοριών, βλέποντας με χαρά ότι είχα καταφέρει να αποφύγω τη Μακάιλα για την ώρα. Πήγα γρήγορα στο πάρκινγκ. Αυτή την ώρα υπήρχε συνωστισμός από μαθητές που έφευγαν. Μπήκα στο φορτηγάκι μου και έψαξα μέσα στο σακίδιό μου για να βεβαιωθώ πως ακόμα είχα ό,τι χρειαζόμουν.

Δεν ήταν μυστικό ότι ο Τσάρλι δεν ήξερε να μαγειρεύει τίποτε άλλο εκτός από τηγανητά αυγά με μπέικον. Γι' αυτό το περασμένο βράδυ τού ζήτησα να μου αναθέσει το μαγείρεμα για όσο καιρό θα έμενα μαζί του. Με άφησε να αναλάβω εγώ με αρκετή προθυμία. Ύστερα από μια γρήγορη έρευνα, ανακάλυψα ότι δεν είχε τίποτα φαγώσιμο στο σπίτι. Έτσι είχα μαζί μου τη λίστα με τα ψώνια και τα χρήματα από το βάξο στο ντουλάπι με την ετικέτα *ΧΡΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ* και ετοιμαζόμουν να πάω στο σουπερ μάρκετ Ο Κόσμος της Οικονομίας.

Πάτησα γκάζι και ο θορυβώδης κινητήρας πήρε μπρος, ενώ εγώ, αγνοώντας τα κεφάλια που γύρισαν προς τη μεριά μου, μπήκα προσεκτικά στην ουρά των αυτοκινήτων που ήταν στην ουρά να βγουν από το πάρκινγκ. Καθώς περιμένα, προσπαθώντας να προσποιηθώ ότι η εκκωφαντική βουή προερχόταν από το αυτοκίνητο κάποιου άλλου, είδα τους δύο Κάλεν και τα δίδυμα Χέλν να πληθαίνουν προς το αυτοκίνητό τους. Ήταν το αστραφτερό και-

νούργιο Βόλβο. Μα και βέβαια. Δεν είχα προσέξει τα ρούχα τους – ήμουν υπερβολικά μαγεμένος από τα πρόσωπά τους. Τώρα που τους παρατηρούσα, ήταν φανερό ότι φορούσαν ρούχα που μάλλον ήταν πιο ακριβά από ολόκληρη την γκαρνταρόμπα μου. Με τη δική τους ομορφιά, ακόμα και κουρέλια να φορούσαν, πάλι θα λάνσαραν μια νέα μόδα. Έμοιαζε υπερβολικό να έχουν και ωραία εμφάνιση και λεφτά. Αλλά, απ' ό,τι ήξερα, έτσι ήταν η ζωή τις περισσότερες φορές. Δε φαίνονταν να μπορούν να εξαγοράσουν όμως και τη συμπάθεια εδώ πέρα.

Όχι, δεν το πίστευα αυτό απόλυτα. Η απομόνωση πρέπει να ήταν κάτι που οι ίδιοι είχαν επιλέξει· δεν μπορούσα να φανταστώ κάποια πόρτα να μένει κλειστή μπροστά σε τέτοια ομορφιά.

Κοίταξαν το θορυβώδες φορηγάκι μου, καθώς περνούσα από μπροστά τους, όπως και όλοι οι άλλοι. Μόνο που δεν ήταν σαν όλους τους άλλους. Είδα ότι ο μεγαλόσωμος τύπος, ο Ρόγιαλ πρέπει να ήταν... τέλος πάντων, ο Ρόγιαλ είχε το χέρι του, σαν να μην τρέχει τίποτα, πάνω στον γοφό της πολύ ψηλής κοπέλας με τα σκούρα σγουρά μαλλιά, που έμοιαζε σαν να ήταν εξίσου εξοικειωμένη με το γυμναστήριο όσο κι εκείνος. Λογικά ήταν πέντε πόντους ψηλότερος ακόμα κι από μένα, μα εκείνης της έριχνε μόνο κάνα δυο πόντους. Αν και προφανώς είχε μεγάλη αυτοπεποίθηση, και πάλι ξαφνιάστηκα που ένιωθε άνετα να κάνει κάτι τέτοιο. Όχι ότι δεν ήταν κουκλάρα –ήταν απίστευτα, τρομερά κουκλάρα–, αλλά... απλησίαστη. Ούτε ο Βράχος* δε θα τολμούσε να τη φλερτάρει, για να σου δώσω να καταλάβεις. Το ξανθό κορίτσι με τσάκωσε να κοιτάζω και ο τρόπος που τα μάτια του ζάρωσαν με έκανε να γυρίσω αμέσως ευθεία μπροστά και να πατήσω γκάζι. Το φορηγάκι δεν επιτάχυνε, απλώς η μηχανή μούγκρισε ακόμα πιο δυνατά.

Ο Κόσμος της Οικονομίας δεν ήταν μακριά από το σχολείο, μόνο λίγους δρόμους νοτιότερα, ακριβώς δίπλα στην εθνική οδό. Ήταν ωραία μέσα στο σούπερ μάρκετ· ένιωσα ότι όλα ήταν φυ-

* Ο Βράχος (The Rock): Παρατσούκλι του ηθοποιού Ντουέιν Τζόνσον (πρώην επαγγελματίας παλαιστής). (Σ.τ.Μ.)

σιολογικά. Είχα αναλάβει τα ψώνια και στο Φοίνιξ, έτσι μου ήταν εύκολο να ξανασυνηθίσω την παλιά μου τέχνη. Το μαγαζί ήταν αρκετά μεγάλο μέσα ώστε να μην ακούω τον ήχο της βροχής, καθώς έπεφτε στη στέγη θυμίζοντάς μου πού βρισκόμουν.

Όταν έφτασα σπίτι, ξεφόρτωσα όλα τα φαγώσιμα βάζοντας τα πράγματα σε μια τάξη από την αρχή, με τέτοιο τρόπο, που να υπάρχει κάποια λογική. Το σύστημα οργάνωσης του Τσάρλι ήταν κάπως τυχαίο. Ήλπιζα ότι ο πατέρας μου δε θα είχε πρόβλημα, ότι δεν ήταν ψυχαναγκαστικός με την κουζίνα του, όπως εγώ. Μόλις έμεινα ικανοποιημένος από την οργάνωση, άρχισα να κάνω την ετοιμασία του βραδινού.

Κατά κάποιον τρόπο είχα μια έκρηξη αίσθηση σχετικά με τη μητέρα μου. Συνειδητοποίησα, καθώς έχωνα τη μαριναρισμένη μπριζόλα μέσα στο ψυγείο, ότι δεν την ειδοποίησα χθες που έφτασα. Πιθανότατα θα είχε φρικάρει.

Ανέβηκα δυο δυο τα σκαλιά τρέχοντας και άναψα τον παλιό υπολογιστή στο δωμάτιό μου. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να πάρει μπρος και έπειτα έπρεπε να περιμένω για να συνδεθώ στο ίντερνετ. Μόλις συνδέθηκα, εμφανίστηκαν τρία μηνύματα στα εισερχόμενά μου. Το πρώτο ήταν από χθες, όσο ήμουν ακόμα στον δρόμο.

Μπο, έγραφε η μαμά μου...

Γράψε μου αμέσως μόλις φτάσεις σπίτι. Πες μου πώς ήταν το ταξίδι σου. Βρέχει; Μου λείπεις ήδη. Μάζεψα σχεδόν όλα μου τα πράγματα για τη Φλόριντα, αλλά δε βρίσκω το ροζ πουκάμισό μου. Μήπως ξέρεις πού το έβαλα; Χαιρετίσματα από τον Φιλ. Η μαμά.

Αναστέναξα και πήγα στο επόμενο. Το είχε στείλει έξι ώρες μετά το πρώτο.

Μπο, έγραφε...

Γιατί δεν απάντησες στο μήνυμά μου ακόμα; Τι περιμένεις; Η μαμά.

Το τελευταίο ήταν από σήμερα το πρωί.

Μπόφορτ Σουάν,

Αν δε μου απαντήσεις μέχρι σήμερα στις 5.30, θα πάρω τηλέφωνο τον Τσάρλι.

Κοίταξα το ρολόι. Είχα ακόμη μια ώρα, αλλά ήταν γνωστό πως η μαμά μου είχε τη συνήθεια να προτρέπει.

Μαμά,

Ηρέμισε. Σου γράφω τώρα. Μην κάνεις καμιά τρέλα.

Μπο.

Έστειλα αυτό και μετά άρχισα να γράφω τα ακόλουθα, αρχίζοντας με ένα ψέμα.

Όλα είναι μια χαρά. Βρέχει, βέβαια. Περίμενα να γίνει κάτι για να σου γράψω. Το σχολείο δεν είναι κακό. Μόνο που κάνουμε σχεδόν τα ίδια πράγματα με το σχολείο στο Φοίνιξ. Γνώρισα μερικά πολύ εντάξει παιδιά που κάθονται μαζί μου την ώρα του φαγητού.

Το πουκάμισό σου είναι στο καθαριστήριο – ήταν να το πάρεις την Παρασκευή.

Ο Τσάρλι μού αγόρασε ένα φορτηγάκι, το πιστεύεις; Είναι σούπερ. Είναι παλιό, αλλιά πολύ γερό, πράγμα που είναι καλό για μένα, ξέρεις.

Κι εσύ μου λείπεις. Θα σου ξαναγράψω σύντομα, δε θα ελέγχω το μείλι μου και κάθε πέντε λεπτά όμως. Χαλάρωσε, πάρε ανάσα. Σ' αγαπάω.

Μπο.

Άκουσα την πόρτα να ανοίγει με δύναμη και έτρεξα κάτω για να βγάλω τις πατάτες από τον φούρνο και να βάλω μέσα την μπριζόλα να ψηθεί.

«Μπο!» φώναξε ο πατέρας μου, όταν με άκουσε στις σκάλες.
Ποιος άλλος; σκέφτηκα.

«Μπαμπά, καλώς ήρθες».

«Καλώς σε βρήκα». Κρέμασε τη ζώνη του με το όπλο και έβγαλε τις μπότες του, ενώ εγώ ήμουν απασχολημένος στην κουζίνα.

Απ' όσο ήξερα, δεν είχε πυροβολήσει κανέναν στη δουλειά. Αλλά το όπλο ήταν πάντα γεμάτο. Όταν ερχόμουν εδώ παιδάκι, πάντα άδειαζε τις σφαίρες, μόλις έμπαινε μέσα. Μάλλον με θεωρούσε αρκετά μεγάλο πια, ώστε να μην αυτοπυροβοληθώ κατά λάθος, και όχι αρκετά στενοχωρημένο, ώστε να αυτοπυροβοληθώ επίτηδες.

«Τι έχουμε για βραδινό;» ρώτησε καχύποπτα. Η μητέρα μου είχε φαντασία στη μαγειρική, όταν έμπαινε στον κόπο, και οι πειραματισμοί της δεν τρώγονταν πάντα. Με ξάφνιασε και με λύπησε το γεγονός ότι φαινόταν να θυμάται πράγματα από τόσο παλιά.

«Μπριζόλα με πατάτες», απάντησα. Ο Τσάρλι φάνηκε ανακουφισμένος.

Ήταν φανερό πως ένιωθε άβολα έτσι όπως στεκόταν στην κουζίνα χωρίς να κάνει τίποτα: πήγε με βαριά βήματα στο σαλόνι για να δει τηλεόραση, ενώ εγώ ετοίμαζα. Νιώθαμε και οι δυο πιο άνετα έτσι. Έφτιαξα σαλάτα όση ώρα ψήνονταν οι μπριζόλες, και έστρωσα το τραπέζι.

Τον φώναξα όταν το φαγητό ήταν έτοιμο, κι εκείνος μύρισε τον αέρα με ικανοποίηση, καθώς έμπαινε στην κουζίνα.

«Ωραία μυρίζει, Μπο».

«Ευχαριστώ».

Τρώγαμε σιωπηλά για λίγα λεπτά. Δεν ήταν άβολα. Και στους δυο μας αρέσει η ησυχία. Κατά κάποιον τρόπο ήμασταν ό,τι πρέπει για συγκάτοικοι.

«Λοιπόν, πώς σου φάνηκε το σχολείο; Έχεις κάνει τίποτα φίλους;» ρώτησε βάζοντας και δεύτερο πιάτο.

«Έχω μερικά κοινά μαθήματα με ένα αγόρι που το λένε Τζέρεμι. Κάθομαι μαζί του και την ώρα του φαγητού. Και είναι κι αυτή η κοπέλα, η Μακάιλα, που είναι πολύ φιλική. Όλοι τους φαίνονται πολύ καλοί». Με μια βασική εξαίρεση.

«Πρέπει να λες τη Μακάιλα Νιούτον. Καλή κοπέλα... καλή οι-

κογένεια. Ο μπαμπάς της έχει το μαγαζί αθλητικών ειδών έξω από την πόλη. Με όλους αυτούς τους πεζοπόρους που περνούν από τα μέρη μας βγάζει το ψωμί του και με το παραπάνω».

«Ξέρεις την οικογένεια Κάλεν;» ρώτησα προσπαθώντας να ακουστώ αδιάφορος.

«Την οικογένεια της γιατρού Κάλεν; Βέβαια. Η γιατρός Κάλεν είναι σπουδαία γυναίκα».

«Τα... τα παιδιά... είναι κάπως διαφορετικά. Δε φαίνεται να είναι και πολύ αγαπητά στο σχολείο».

Ο Τσάρλι με ξάφνιασε με τη θυμωμένη έκφρασή του.

«Οι άνθρωποι σε αυτή την πόλη...» μουρμούρισε. «Η γιατρός Κάλεν είναι μία ευφυέστατη χειρουργός που θα μπορούσε να δουλεύει σε οποιοδήποτε νοσοκομείο του κόσμου και να παίρνει μισθό δέκα φορές μεγαλύτερο από αυτόν που παίρνει εδώ», συνέχισε μιλώντας πιο δυνατά. «Είμαστε πολύ τυχεροί που την έχουμε... τυχεροί που ο άντρας της ήθελε να ζήσουν σε μια μικρή πόλη. Είναι πολύτιμη για την κοινότητά μας και τα παιδιά της έχουν όλα καλούς τρόπους και είναι ευγενέστατα. Είχα τις αμφιβολίες μου, όταν πρωτοήρθαν εδώ, με όλους αυτούς τους υιοθετημένους εφήβους. Νόμιζα ότι μπορεί να μας δημιουργούσαν προβλήματα. Αλλά είναι όλα τους πολύ ώριμα παιδιά... δεν έχουν προκαλέσει ποτέ την παραμικρή φασαρία. Δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα παιδιά μερικών που ζουν εδώ γενιές ολόκληρες. Και είναι πολύ δεμένοι, όπως θα έπρεπε να είναι μια οικογένεια. Κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο πάνε για κάμπινγκ... Οι άνθρωποι κουτσομπολεύουν μόνο και μόνο επειδή οι Κάλεν δεν έχουν και πολύ καιρό που ήρθαν».

Ήταν ο μεγαλύτερος λόγος που είχα ακούσει ποτέ τον Τσάρλι να εκφωνεί. Μάλλον θα είχε σοβαρές διαφωνίες ως προς όσα λέγονταν.

Συνέχισα παίρνοντας πίσω κάποια από αυτά που είχα πει με διπλωματικό τρόπο.

«Εμένα μου φάνηκαν μια χαρά. Απλώς πρόσεξα ότι είναι πολύ μοναχικοί. Είναι όλα τους πολύ όμορφα παιδιά», πρόσθεσα, προσπαθώντας να μιλήσω πιο κολακευτικά.

«Πού να δεις τη γιατρό», είπε ο Τσάρλι γελώντας. «Ευτυχώς που είναι παντρεμένη και μάλιστα πολύ ευτυχισμένη με τον άντρα

της. Πολλοί από το προσωπικό του νοσοκομείου δυσκολεύονται να συγκεντρωθούν στη δουλειά τους, όταν αυτή είναι εκεί γύρω».

Μείναμε πάλι σιωπηλοί, καθώς τελειώναμε το φαγητό. Εκείνος άδειασε το τραπέζι, ενώ εγώ άρχισα να πλένω τα πιάτα. Γύρισε στο σαλόνι, στην τηλεόραση, και, αφού τελείωσα το πλύσιμο των πιάτων στο χέρι –δεν υπήρχε πλυντήριο πιάτων–, ανέβηκα πάνω για να κάνω τις ασκήσεις των μαθηματικών. Ένιωθα ότι μια παράδοση άρχιζε να εδραιώνεται.

Εκείνη τη νύχτα επιτέλους είχε ησυχία. Γρήγορα με πήρε ο ύπνος από την εξουθένωση.

Την υπόλοιπη εβδομάδα δε συνέβη τίποτα ιδιαίτερο. Συνήθισα τη ρουτίνα των μαθημάτων. Έως την Παρασκευή αναγνώριζα, αν όχι ξέροντας και το όνομά τους, σχεδόν όλα τα παιδιά του σχολείου. Στη Φυσική Αγωγή οι συμπαίκτες μου έμαθαν να μην πετούν την μπάλα προς τη δική μου μεριά. Εγώ φρόντιζα να μην μπλέκομαι στα πόδια τους.

Η Ίντιθ Κάλεν δεν ήρθε στο σχολείο.

Κάθε μέρα παρακολουθούσα, κάνοντας πως δεν κοιτάζω, ώσπου οι υπόλοιποι Κάλεν έμπαιναν στο εστιατόριο χωρίς αυτήν. Τότε μπορούσα να χαλαρώσω και να συμμετέχω κι εγώ στην κουβέντα. Αυτή επικεντρωνόταν σε μια εκδρομή στο Ωκεάνιο Πάρκο του Λα Πους, που σχεδίαζε η Μακάιλα σε δυο βδομάδες. Ήμουν κι εγώ προσκεκλημένος και είχα δεχτεί να πάω, πιο πολύ από ευγένεια παρά επειδή ένιωθα μια έντονη επιθυμία να βρεθώ στην παραλία. Κατά τη γνώμη μου, οι παραλίες πρέπει να είναι ζεστές και –εκτός από τη θάλασσα– να μην έχουν υγρασία.

Έως την Παρασκευή ένιωθα εντελώς άνετα, όταν έμπαινα στο μάθημα της Βιολογίας· δεν ανησυχούσα πια μήπως φανεί η Ίντιθ. Μάλλον είχε παρατήσει το σχολείο. Προσπαθούσα να μην τη σκέφτομαι, αλλά δεν μπορούσα να πάψω τελείως να ανησυχώ ότι εγώ ευθυνόμουν για τη συνεχιζόμενη απουσία της, όσο κι αν αυτό φαινόταν γελοίο.

Το πρώτο μου Σαββατοκύριακο στο Φορκς κύλησε χωρίς να συμβεί τίποτα σπουδαίο. Ο Τσάρλι δούλεψε τις περισσότερες ώρες. Εγώ έγραψα στη μαμά μου κι άλλα ψεύτικα χαρούμενα μηνύματα, προχώρησα με το διάβασμα για το σχολείο και καθάρισα το

σπίτι – προφανώς η ψυχαναγκαστική συμπεριφορά μου δεν αποτελούσε πρόβλημα για τον Τσάρλι. Πήγα στη βιβλιοθήκη το Σάββατο, μα δεν μπήκα καν στον κόπο να ζητήσω να μου εκδώσουν κάρτα μέλους – δεν υπήρχε τίποτα ενδιαφέρον που να μην το έχω διαβάσει· έπρεπε να κανονίσω σύντομα να επισκεφτώ μια μέρα την Ολύμπια ή το Σιάτλ, για να βρω ένα βιβλιοπωλείο της προκοπής. Αναρωτήθηκα βαριεστημένα πόση βενζίνη έκαιγε το φορτηγάκι μου ανά χιλιόμετρο... και μόνο η σκέψη μου προκάλεσε αυθόρμητα ένα μορφασμό.

Η βροχή ήταν ήπια, ήσυχη το Σαββατοκύριακο, έτσι κατάφερα να κοιμηθώ καλά.

Κάποιοι με χαιρέτησαν στο πάρκινγκ το πρωί της Δευτέρας. Δεν ήξερα τα ονόματά τους, αλλά εγώ χαμογέλασα σε όλους. Έκανε περισσότερο κρύο σήμερα το πρωί, αλλά τουλάχιστον δεν έβρεχε. Στα Αγγλικά η Μακάιλα κάθισε στη συνηθισμένη τώρα πια θέση της δίπλα μου. Γράψαμε ένα γρήγορο τεστάκι στα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*. Ήταν σαφές, πολύ εύκολο.

Σε γενικές γραμμές, ένιωθα πολύ πιο άνετα απ' ό,τι πίστευα ότι θα ένιωθα ως τώρα. Πιο άνετα απ' ό,τι περίμενα πως θα μπορούσα να νιώσω ποτέ εδώ πέρα.

Όταν βγήκαμε από την τάξη, ο αέρας ήταν γεμάτος στροβιλιζόμενα λευκά κομματάκια. Άκουγα κάποιους να φωνάζουν με ενθουσιασμό ο ένας στον άλλο. Ο αέρας μου ξύριζε τα μάγουλα, τη μύτη. «Ουάου!» έκανε η Μακάιλα. «Χιονίζει».

Κοίταξα τα μικρά χνουδία από βαμβάκι που συσσωρεύονταν σιγά σιγά κατά μήκος του πεζοδρομίου και στροβιλίζονταν άναρχα περνώντας μπροστά από το πρόσωπό μου.

«Μπλιαχ!» Χιόνι. Τέρμα η καλή μου μέρα, ως εδώ ήταν.

Εκείνη φάνηκε έκπληκτη. «Δε σου αρέσει το χιόνι;»

«Το χιόνι σημαίνει ότι κάνει υπερβολικό κρύο για να βρέξει». Προφανώς. «Εξάλλου, νόμιζα ότι έπεφτε σε νιφάδες... ξέρεις, καθεμιά να ξεχωρίζει από τις άλλες. Αυτές εδώ μοιάζουν με την άκρη μπατονέτας».

«Δεν έχεις ξαναδεί χιόνι να πέφτει;» ρώτησε εκείνη με δυσπιστία.

«Και βέβαια έχω δει». Έκανα μια παύση. «Στην τηλεόραση».

Η Μακάιλα γέλασε. Και τότε μια μεγάλη, υγρή μπάλα χιονιού που έσταζε τη χτύπησε με δύναμη στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Γυρίσαμε και οι δυο να δούμε από πού ήρθε. Εγώ υποπτευόμουν την Έρικα, η οποία απομακρυνόταν έχοντας την πλάτη της γυρισμένη προς εμάς – προς την αντίθετη κατεύθυνση για το επόμενο μάθημά της. Της Μακάιλα προφανώς της πέρασε η ίδια ιδέα από το μυαλό. Έσκυψε και άρχισε να ξύνει τον λευκό πολτό για να φτιάξει ένα σωρό.

«Θα τα πούμε την ώρα του φαγητού, εντάξει;» Συνέχισα να περπατάω καθώς μιλούσα. Το μόνο που μου έλειπε ήταν ένα βρόμικο μπαλάκι πάγου να λιώνει στον σβέγκο μου για το υπόλοιπο της μέρας.

Εκείνη απλώς κούνησε το κεφάλι της, με τα μάτια της καρφωμένα στην πλάτη της Έρικα.

Μετά τα Ισπανικά πήγα στο εστιατόριο παρέα με τον Τζέρεμι έχοντας τα μάτια μου δεκατέσσερα. Μπάλες λευκού πολτού εκτοξεύονταν από παντού. Είχα στα χέρια μου ένα φάκελο και ήμουν έτοιμος να τον χρησιμοποιήσω σαν ασπίδα. Ο Τζέρεμι με έβρισκε αστείο, αλλά κάτι στην έκφρασή μου τον αποθάρρυνε να μου ρίξει και ο ίδιος καμιά χιονόμπαλα.

Η Μακάιλα μας πρόφτασε την ώρα που μπαίναμε μέσα, γελώντας, με τα συνήθως καλοχτενισμένα μαλλιά της να έχουν κασαρώσει από την υγρασία. Εκείνη και ο Τζέρεμι μιλούσαν ζωηρά για τον χιονοπόλεμο, καθώς μπαίναμε στην ουρά για να πάρουμε φαγητό. Εγώ, από συνήθεια, έριξα μια βιαστική ματιά σε εκείνο το τραπέζι στη γωνία. Και τότε έμεινα στήλη άλατος. Υπήρχαν πέντε άτομα γύρω του.

Ο Τζέρεμι μου τράβηξε το μπράτσο.

«Ε! Μπο; Τι θέλεις;»

Χαμήλωσα το βλέμμα μου· τα αυτιά μου είχαν ανάψει. Δεν είχα κανένα λόγο να νιώθω άσχημα, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Δεν είχα κάνει τίποτα κακό.

«Τι έπαθε ο Μπο;» ρώτησε τον Τζέρεμι η Μακάιλα.

«Τίποτα», απάντησα εγώ. Άρπαξα ένα μπουκάλι αναψυκτικό, καθώς πήγαινα στο τέρμα της ουράς.

«Δεν πεινάς;» με ρώτησε ο Τζέρεμι.

«Να σου πω την αλήθεια, δεν αισθάνομαι και πολύ καλά», είπα, με τα μάτια ακόμα στο πάτωμα.

Εκείνος πήγε μερικά βήματα πιο πέρα σέρνοντας τα πόδια.

Τους περιμένα να πάρουν το φαγητό τους και μετά τους ακολουθήσα στο τραπέζι κοιτάζοντας οπουδήποτε αλλού εκτός από το πίσω μέρος του εστιατορίου.

Έπινα το αναψυκτικό μου σιγά σιγά, ενώ το στομάχι μου ανακατευόταν. Δυο φορές ρώτησε η Μακάιλα, με ένα ανήσυχο ύφος που ήταν κάπως υπερβολικό, πώς ένιωθα. Της είπα πως δεν είχα τίποτα, αλλά αναρωτιόμουν αν έπρεπε να το παίξω άρρωστος και να τη σκαπουλάρω περνώντας την επόμενη ώρα στο γραφείο του νοσοκόμου.

Βλακείες. Δεν έπρεπε να το βάλω στα πόδια. Γιατί ήμουν τόσο κότα; Ήταν τόσο κακό να σε αγριοκοιτάξει κάποιος; Δε θα με μαχαίρωνε κιόλας.

Αποφάσισα να επιτρέψω στον εαυτό μου να κοιτάξει μια φορά το τραπέζι των Κάλεν. Απλώς για να ελέγξω το κλίμα.

Είχα το κεφάλι μου γυρισμένο από την άλλη μεριά και έριξα μια γρήγορη ματιά με την άκρη του ματιού μου. Κανείς τους δεν κοιτούσε προς τη μεριά μου. Γύρισα λίγο περισσότερο το κεφάλι μου.

Γελούσαν. Η Ίντιθ, η Τζέσαμιν και η Έλινορ είχαν όλες τους μαλλιά τελείως μούσκεμα από το χιόνι, που έλιωνε πάνω τους. Ο Άρτσι και ο Ρόγιαλ έσκυβαν προς την άλλη μεριά, καθώς η Έλινορ τίνιζε τα μαλλιά της, που έσταζαν πάνω τους, αφήνοντας ένα μεγάλο τόξο από πιτσιλιές στο μπροστινό μέρος των μπουφάν τους. Χαίρονταν τη χιονισμένη μέρα όπως και όλοι οι άλλοι – μόνο που εκείνοι έμοιαζαν περισσότερο με σκηνή από ταινία απ' ό,τι εμείς οι υπόλοιποι.

Όμως, πέρα από το γέλιο και την παιχνιδιάρικη διάθεση, υπήρχε κάτι διαφορετικό και δεν μπορούσα να εντοπίσω ακριβώς ποια ήταν η διαφορά. Παρατήρησα την Ίντιθ συγκρίνοντάς τη με την ανάμνηση που είχα από αυτήν από την περασμένη εβδομάδα. Αποφάνθηκα πως το δέρμα της ήταν λιγότερο χλομό – αναψοκοκκινισμένο από τον χιονοπόλεμο ίσως –, οι κύκλοι κάτω από τα μάτια της λιγότερο έντονοι. Τα μαλλιά της ήταν πιο σκούρα, βρεγμένα και κολλημένα πάνω στο κεφάλι της. Υπήρχε και κάτι άλλο, όμως.

Ξέχασα να κάνω πως δεν κοιτούσα, καθώς προσπαθούσα να εντοπίσω συγκεκριμένα τι είχε αλλάξει.

«Μπο, τι κοιτάζεις;» ρώτησε ο Τζέρεμι.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή τα μάτια της Ίντιθ στράφηκαν ξαφνικά προς τα δικά μου.

Γύρισα το κεφάλι μου τελείως προς τη μεριά του Τζέρεμι, μετακινώντας και τους ώμους μου ώστε να κοιτάζουν προς εκείνον. Ο Τζέρεμι τραβήχτηκε μακριά, ξαφνιασμένος από την απότομη εισβολή μου στον προσωπικό του χώρο.

Ήμουν σίγουρος, ωστόσο, τη στιγμή που τα μάτια μας συναντήθηκαν, πως εκείνη δε φαινόταν θυμωμένη ούτε αηδιασμένη, όπως την τελευταία φορά που την είχα δει. Ήταν απλώς περιέργη ξανά, ανικανοποίητη κατά κάποιον τρόπο.

«Η Ίντιθ Κάλεν σε κοιτάζει», είπε ο Τζέρεμι ρίχνοντας το βλέμμα του πάνω από τον ώμο μου.

«Δε φαίνεται θυμωμένη, ε;» Δεν μπορούσα να μη ρωτήσω.

«Όχι». Ο Τζέρεμι φάνηκε μπερδεμένος, αλλά ξαφνικά χαμογέλασε. «Τι έκανες, της ζήτησες να βγειτε;»

«Όχι. Ούτε που της έχω μιλήσει. Απλώς... δε νομίζω ότι με συμμαθεί και πολύ», παραδέχτηκα. Συνέχισα να έχω το σώμα μου στραμμένο προς τον Τζέρεμι, αλλά ο σβέργκος μου είχε ανατριχιάσει, όπως ένιωθα τα μάτια της πάνω μου.

«Οι Κάλεν δε συμπαθούν κανέναν... δηλαδή δε δίνουν αρκετή σημασία σε κανέναν ώστε να τον συμπαθήσουν. Όμως αυτή σε κοιτάζει ακόμα».

«Σταμάτα να την κοιτάς», επέμεινα.

Εκείνος γέλασε ειρωνικά, αλλά τελικά έστρεψε το βλέμμα αλλού.

Τότε μας διέκοψε η Μακάιλα – σχεδίαζε έναν επικό χιονοπόλεμο στο πάρκινγκ μετά το σχολασμα και ήθελε να συμμετάσχουμε κι εμείς. Ο Τζέρεμι δέχτηκε με ενθουσιασμό. Ο τρόπος με τον οποίο κοίταξε τη Μακάιλα φανέρωνε πως θα ήταν μέσα σε ό,τι κι αν πρότεινε εκείνη. Εγώ έμεινα σιωπηλός. Αναρωτήθηκα πόσα χρόνια θα έπρεπε να ζήσω στο Φορκς προτού βαρεθώ αρκετά ώστε να αρχίσω να βρίσκω το παγωμένο νερό συναρπαστικό. Μάλλον περισσότερα απ' όσο σκόπευα να μείνω.

Την υπόλοιπη ώρα του φαγητού κρατούσα τα μάτια μου με πολ-

λή προσοχή στο δικό μου τραπέζι. Η Ίντιθ δεν έδειχνε πια σαν να σκόπευε να με δολοφονήσει, άρα δεν ήταν και τόσο παρακινδυνευμένο να πάω στη Βιολογία. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε στη σκέψη ότι θα καθόμουν πάλι κοντά της.

Δεν ήθελα να μπω στην τάξη με τη Μακάιλα, όπως συνήθως – προφανώς ήταν δημοφιλής στόχος για τις χιονόμπαλες–, μα όταν φτάσαμε στην πόρτα, όλοι εκτός από μένα αναστέναξαν σαν χορωδία. Έβρεχε και η βροχή ξέπλενε όλα τα ίχνη του χιονιού, σχηματίζοντας διάφανες παγωμένες κορδέλες που κυλούσαν στα πλάγια του δρόμου. Σήκωσα την κουνούλα μου για να κρύψω το χαμόγέλό μου. Θα ήμουν ελεύθερος να πάω σπίτι κατευθείαν μετά τη Φυσική Αγωγή.

Η Μακάιλα δε σταμάτησε να γκρινιάζει στον δρόμο για το κτίριο τέσσερα.

Μόλις μπήκαμε στην τάξη, είδα με ανακούφιση ότι η καρέκλα της Ίντιθ ήταν ακόμα άδεια. Έτσι θα είχα ένα λεπτό για να βολευτώ. Η κυρία Μπάνερ έκανε τον γύρο της αίθουσας μοιράζοντας από ένα μικροσκόπιο και ένα με κουτί διαφάνειες σε όλα τα τραπέζια. Το μάθημα θα άρχιζε σε λίγα λεπτά και το δωμάτιο αντηχούσε από το βουητό των συζητήσεων. Κοιτούσα μακριά από την πόρτα, μουντζουρώνοντας βαριεστημένα το εξώφυλλο του τετραδίου μου.

Άκουσα πολύ καθαρά την καρέκλα δίπλα μου να κουνιέται, αλλά τα μάτια μου έμειναν προσεκτικά προσηλωμένα στο σχέδιο που έφτιαχνα.

«Γεια σου», είπε μια ήρεμη μελωδική φωνή.

Σήκωσα το βλέμμα μου αποσβολωμένος που απευθυνόταν σε μένα. Καθόταν τόσο μακριά μου όσο της επέτρεπε το θρανίο, αλλά η καρέκλα της κοιτούσε προς τη μεριά μου. Τα μαλλιά της έσταζαν, μπερδεμένα – παρ' όλα αυτά, έμοιαζε σαν να είχε μόλις τελειώσει το γύρισμα ενός διαφημιστικού. Το τέλειο πρόσωπό της ήταν φιλικό, φωτεινό, με ένα ελαφρύ χαμόγελο στα σαρκώδη ροζ χείλη της. Τα αμυγδαλωτά μάτια της, όμως, ήταν επιφυλακτικά.

«Με λένε Ίντιθ Κάλεν», συνέχισε. «Δεν κατάφερα να συστηθώ την περασμένη εβδομάδα. Εσύ πρέπει να είσαι ο Μπο Σουάν».

Το μυαλό μου γύριζε μπερδεμένο. Μήπως όλο αυτό ήταν στη

φαντασία μου; Τώρα ήταν εντελώς ευγενική. Έπρεπε να μιλήσω. Εκείνη περίμενε. Αλλά δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα φυσιολογικό να πω.

«Π... πώς ξέρεις το όνομά μου;» τραύλισα.

Εκείνη γέλασε απαλά. «Ε, νομίζω πως όλοι ξέρουν το όνομά σου. Ολόκληρη η πόλη σε περίμενε».

Κατσούφιασα, αν και το φαντάστηκα.

«Όχι», επέμεινα σαν βλάκας. «Εννοώ γιατί με είπες Μπο...»

Εκείνη έδειχνε μπερδεμένη. «Μήπως προτιμάς το Μπόφορτ;»

«Σε καμιά περίπτωση», είπα. «Αλλά νομίζω ότι ο Τσάρλι... θέλω να πω... ο πατέρας μου... πρέπει να με φωνάζει έτσι πίσω από την πλάτη μου... με αυτό το όνομα φαίνεται ότι με ξέρουν όλοι εδώ». Όσο πιο πολύ προσπαθούσα να εξηγήσω τόσο περισσότερο ηλίθιος ακουγόμουν.

«Α». Δεν έδωσε συνέχεια. Εγώ κοίταξα από την άλλη μεριά αμήχανα.

Ευτυχώς η κυρία Μπάνερ άρχισε το μάθημα εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, καθώς εκείνη εξηγούσε το εργαστήριο που θα παρέδιδε σήμερα. Οι διαφάνειες στο κουτί δεν ήταν στη σωστή σειρά. Δουλεύοντας σε ομάδες μέσα στο εργαστήριο, έπρεπε να κατατάξουμε τις διαφάνειες που έδειχναν τα κύτταρα στις άκρες της ρίζας του κρεμμυδιού στις φάσεις της μίτωσης που αντιπροσώπευαν, και να σημειώσουμε το σωστό όνομα που αντιστοιχούσε σε καθεμιά. Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να ανοίξουμε τα βιβλία μας. Σε είκοσι λεπτά θα περνούσε να δει ποιος το είχε κάνει σωστά.

«Αρχίστε», πρόσταξε.

«Πρώτα οι κυρίες, συνάδελφε;» ρώτησε η Ίντιθ. Σήκωσα το κεφάλι μου για να τη δω να χαμογελά, ένα χαμόγελο που σχημάτιζε λακκάκια στα μάγουλά της, τόσο υπέροχο, που το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να την κοιτάζω σαν χαζός.

Σήκωσε τα φρύδια.

«Ε, βέβαια, πρώτα εσύ», ψέλλισα.

Είδα τα μάτια της να πέφτουν αστραπιαία στις κοκκινίλες που φούντωναν στα μάγουλά μου. Γιατί δεν μπορούσε το αίμα μου να μείνει απλώς στις φλέβες μου, όπου έπρεπε να είναι κανονικά;

Εκείνη κοίταξε απότομα από την άλλη μεριά, τραβώντας βίαια το μικροσκόπιο στη δική της μεριά του τραπεζιού. Μελέτησε την πρώτη διαφάνεια για ένα τέταρτο του δευτερολέπτου – ίσως και λιγότερο.

«Πρόφαση».

Έβαλε την επόμενη διαφάνεια, μετά σταμάτησε και με κοίταξε.

«Ή μήπως ήθελες να ελέγξεις;» με προκάλεσε.

«Ε, όχι, είμαι εντάξει», είπα.

Έγραψε τη λέξη *Πρόφαση* με τακτικά γράμματα στην πάνω πάνω γραμμή του φύλλου εργασίας μας. Ακόμα και ο γραφικός χαρακτήρας της ήταν τέλειος, λες και είχε κάνει μαθήματα καλλιγραφίας ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Υπήρχε κανείς που να κάνει τέτοια μαθήματα πια;

Δεν είχε προλάβει καλά καλά να κοιτάξει τη δεύτερη διαφάνεια μέσα από το μικροσκόπιο και έγραψε αμέσως *Ανάφαση* στην επόμενη γραμμή και έκανε το Α καμπυλωτό, σαν να έκανε πράγματι καλλιγραφία, σαν να έγραφε πρόσκληση σε γάμο. Εγώ είχα γράψει τις προσκλήσεις για τον γάμο της μητέρας μου. Είχα τυπώσει τις ετικέτες σε μια κυρilé γραμματοσειρά που δεν ήταν ούτε στο ελάχιστο τόσο κομψή όσο ο γραφικός χαρακτήρας της Ίντιθ.

Έβαλε την επόμενη διαφάνεια στο μικροσκόπιο, ενώ εγώ εκμεταλλεύτηκα το γεγονός ότι η προσοχή της ήταν εστιασμένη αλλού για να την κοιτάξω. Από τόσο κοντά θα νόμιζε κανείς ότι θα έβλεπα κάτι – ένα ίχνος από κάποιο μπιμπίκι, μια τρίχα που θα είχε ξεφύγει από τη θέση της στα φρύδια της, έναν πόρο, κάτι που να ήταν στραβό πάνω της. Δεν υπήρχε τίποτα.

Ξαφνικά το κεφάλι της σηκώθηκε απότομα ψηλά, τα μάτια της κοίταξαν στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, ακριβώς προτού η κυρία Μπάνερ της απευθύνει τον λόγο. «Δεσποινίς Κάλεν!»

«Ναι, κυρία Μπάνερ;» Η Ίντιθ έσπρωξε το μικροσκόπιο προς εμένα καθώς μιλούσε.

«Μήπως θα ήταν καλό να δώσετε και στον κύριο Σουάν την ευκαιρία να μάθει;»

«Φυσικά, κυρία Μπάνερ».

Η Ίντιθ γύρισε και μου έριξε ένα βλέμμα του στιλ «άντε, λοιπόν, σειρά σου».

Έσκυψα για να κοιτάξω μέσα από τον προσοφθάλμιο φακό. Ένωθα ότι με παρατηρούσε –πράγμα που ήταν δίκαιο, με δεδομένο ότι κι εγώ τη γλυκοκοιτούσα–, αλλά ένιωθα άβολα, λες και απλώς και μόνο το σκύψιμο του κεφαλιού μου ήταν μια αδέξια κίνηση.

Τουλάχιστον η διαφάνεια δεν ήταν δύσκολη.

«Μετάφραση», είπα.

«Σε πειράζει να ρίξω μια ματιά;» ρώτησε, καθώς άρχισα να βγάζω τη διαφάνεια.

Το χέρι της έπιασε το δικό μου, για να με σταματήσει, καθώς μιλούσε. Τα δάχτυλά της ήταν παγωμένα, σαν να τα είχε χωμένα σε ένα σωρό από χιόνι πριν από το μάθημα. Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που τράβηξα το χέρι μου τόσο γρήγορα. Όταν με άγγιξε, ένιωσα ένα τσίμπημα στο χέρι, σαν να μου είχαν κάνει ένα ήπιο ηλεκτροσόκ.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, τραβώντας γρήγορα το χέρι της πίσω, αν και πήγε ξανά να πιάσει το μικροσκόπιο. Την κοιτούσα λιγάκι παραζαλισμένος, καθώς μελετούσε τη διαφάνεια για ακόμα ένα απειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου.

«Μετάφραση», συμφώνησε και έσπρωξε πάλι το μικροσκόπιο σε μένα.

Προσπάθησα να αλλάξω διαφάνειες, αλλά ή ήταν πολύ μικρές ή τα δάχτυλά μου ήταν πολύ μεγάλα και κατέληξα να μου πέσουν και οι δύο κάτω. Η μία έπεσε πάνω στο τραπέζι και η άλλη γλίστρησε από την άκρη του τραπεζιού, αλλά η Ίντιθ την έπιασε προτού προλάβει να πέσει στο πάτωμα.

«Ωχ», ξεφύσησα εξευτελισμένος. «Συγγνώμη».

«Εντάξει, η τελευταία δεν είναι κανένα μυστήριο, έτσι κι αλλιώς», είπε εκείνη. Το ύφος της ήταν ένα βήμα προτού γελάσει. Και πάλι έδινα τροφή για αστεία.

Η Ίντιθ έγγραψε με καλλιγραφικά γράμματα τις λέξεις *Μετάφραση* και *Τελόφραση* πάνω στις δύο τελευταίες γραμμές του φύλλου εργασίας.

Τελειώσαμε προτού προλάβει κανείς άλλος να τελειώσει. Έβλεπα τη Μακάιλα με τη διπλανή της να προσπαθούν να συγκρίνουν δύο διαφάνειες ξανά και ξανά, και μια άλλη ομάδα να έχει το βιβλίο ανοιχτό κάτω από το τραπέζι.

Κι έτσι δεν έμεινε τίποτε άλλο να κάνω παρά να προσπαθήσω να μην την κοιτάζω... Χωρίς επιτυχία όμως. Έριξα το βλέμμα μου κάτω· την είδα να με κοιτάζει κι εκείνη με την ίδια ανεξήγητη έκφραση σύγχυσης στα μάτια. Ξαφνικά εντόπισα τη διαφορά στο πρόσωπό της που μου είχε ξεφύγει νωρίτερα.

«Έβαλες χρωματιστούς φακούς επαφής;» πέταξα απότομα.

Εκείνη φάνηκε απορημένη με την εντελώς άσχετη ερώτησή μου. «Όχι».

«Α», μουρμούρισα εγώ. «Νόμισα ότι τα μάτια σου ήταν κάπως αλλιώτικα».

Σήκωσε τους ώμους και γύρισε από την άλλη.

Στην πραγματικότητα, το ήξερα πως υπήρχε κάτι αλλιώτικο. Δεν είχα ξεχάσει ούτε μια λεπτομέρεια από εκείνη την πρώτη φορά που με αγριοκοίταξε σαν να ήθελε να πεθάνω. Ήταν σαν να έβλεπα ακόμα μπροστά μου το απόλυτο μαύρο χρώμα των ματιών της – ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το φόντο της χλομής επιδερμίδας της. Σήμερα τα μάτια της είχαν τελείως διαφορετική απόχρωση: ένα παράξενο χρυσαφί, πιο σκούρο από καραμέλα βουτύρου, αλλά στον ίδιο ζεστό τόνο. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν, εκτός κι αν για κάποιο λόγο έλεγε ψέματα για τους φακούς επαφής. Ή μπορεί το Φορκς να με είχε τρελάνει, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης.

Χαμήλωσα τα μάτια. Τα χέρια της ήταν πάλι σφιγμένες γροθιές.

Τότε ήρθε η κυρία Μπάνερ στο τραπέζι μας, κοιτάζοντας πάνω από τους ώμους μας για να δει το συμπληρωμένο φύλλο εργασίας· μετά κοίταξε με ακόμα μεγαλύτερη προσήλωση για να ελέγξει τις απαντήσεις.

«Λοιπόν, Ίντιθ...» έκανε να πει η κυρία Μπάνερ.

«Ο Μπο βρήκε τις μισές διαφάνειες», είπε η Ίντιθ, προτού προλάβει να τελειώσει η καθηγήτρια.

Η κυρία Μπάνερ κοίταξε εμένα αυτή τη φορά· η έκφρασή της ήταν σκεπτική.

«Έχεις ξανακάνει αυτό το εργαστήριο;» ρώτησε.

Ανασήκωσα τους ώμους. «Όχι με ρίζα κρεμμυδιού».

«Βλαστίδιο κορήγονου;»

«Ναι».

Η κυρία Μπάνερ κούνησε το κεφάλι. «Ήσουν σε προχωρημένο επίπεδο στο Φοίνιξ;»

«Ναι».

«Λοιπόν», είπε έπειτα από μια στιγμή, «τότε μάλλον είναι καλό που συνεργάζεστε σε αυτό το εργαστήριο». Μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της κάτι άλλο που δεν μπόρεσα να ακούσω, καθώς απομακρυνόταν. Όταν έφυγε, άρχισα πάλι να κάνω μουντζούρες στο τετράδιό μου.

«Δε σου αρέσει καθόλου το χιόνι, ε;» ρώτησε η Ίντιθ. Είχα την αίσθηση ότι πιεζόταν να πιάσει κουβέντα μαζί μου. Σαν να είχε ακούσει τη συζήτησή μου με τον Τζέρεμι την ώρα του φαγητού και προσπαθούσε να αποδείξει ότι είχα άδικο. Είχα αρχίσει να γίνομαι παρανοϊκός.

«Όχι και τόσο», απάντησα με ειλικρίνεια, αντί να το παίξω φυσιολογικός όπως όλοι οι άλλοι. Προσπαθούσα ακόμα να διώξω το ηλίθιο συναίσθημα της καχυποψίας και δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στο να φορέσω ένα κοινωνικά αποδεκτό προσωπείο.

«Δε σου αρέσει το κρύο». Αυτό δεν ήταν ερώτηση.

«Ούτε η υγρασία».

«Το Φορκς πρέπει να είναι δύσκολο μέρος για να ζήσεις», αποφάνθηκε.

«Δεν έχεις ιδέα», μουρμούρισα δυσοίωνα.

Η απάντησή μου φάνηκε να την καθήλωσε για κάποιον λόγο που δεν μπορούσα να φανταστώ. Το πρόσωπό της με αποσυντόνιζε τόσο πολύ, που προσπαθούσα να μην το κοιτάζω περισσότερο απ' όσο όριζαν οι κανόνες της ευγένειας.

«Τότε λοιπόν γιατί ήρθες εδώ;»

Κανείς δε μου είχε κάνει αυτήν την ερώτηση – όχι έτσι ευθέως όπως αυτή, πιεστικά.

«Είναι... περίπλοκο».

«Νομίζω ότι μπορώ να καταλάβω», επέμεινε.

Έκανα μια παύση για μια παρατεταμένη στιγμή και μετά το μοιραίο λάθος το βλέμμα μου να διασταυρωθεί με το δικό της. Τα αμυγδαλωτά, σκούρα χρυσαφιά μάτια της μου προκαλούσαν σύγχυση και απάντησα χωρίς να σκέφτομαι.

«Η μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε», είπα.

«Αυτό δε μου φαίνεται και τόσο περίπλοκο», διαφώνησε, αλλά ξαφνικά ο τόνος της φωνής της ήταν πιο μαλακός. «Πότε έγινε αυτό;»

«Τον Σεπτέμβριο που μας πέρασε». Δεν μπορούσα να κρύψω τη θλίψη στη φωνή μου.

«Και δεν τον συμπαθείς», συμπέρανε η Ίντιθ με έναν τόνο ακόμα ευγενικό.

«Όχι, ο Φιλ είναι μια χαρά. Κάπως νέος ίσως, αλλά είναι καλός άνθρωπος».

«Γιατί δεν έμεινες μαζί τους;»

Δεν μπορούσα να καταλάβω το ενδιαφέρον της, αλλά συνέχισε να με κοιτάζει με μάτια διαπεραστικά, λες και η εξιστόρηση της ανιαρής ζωής μου είχε για κάποιον λόγο ζωτική σημασία.

«Ο Φιλ ταξιδεύει πολύ. Παίζει μπάλα επαγγελματικά». Μισοχαμογέλασα.

«Μήπως τον έχω ακουστά;» ρώτησε χαμογελώντας, αντί για άλλη απάντηση, τόσο μόνο όσο χρειαζόταν για να φανούν αμυδρά τα λακκάκια της.

«Μάλλον όχι. Δεν παίζει καλά. Είναι στη β' εθνική κατηγορία. Ταξιδεύει πολύ συχνά».

«Και η μητέρα σου σε έστειλε εδώ για να τον ακολουθεί στα ταξίδια του». Το είπε σαν συμπέρασμα ξανά παρά σαν ερώτηση.

Οι καμπουριαστοί ώμοι μου ίσιωσαν αυτόματα. «Όχι, δε με έστειλε αυτή εδώ. Μόνος μου ήρθα».

Τα φρύδια της έσμιξαν. «Δεν καταλαβαίνω», παραδέχτηκε και φάνηκε περισσότερο απογοητευμένη από το γεγονός αυτό απ' ό,τι θα έπρεπε.

Αναστέναξα. Γιατί της τα εξηγούσα όλα αυτά; Εκείνη συνέχισε να με κοιτάζει περιμένοντας.

«Στην αρχή έμενε μαζί μου, αλλά της έλειπε εκείνος. Η απουσία του την έκανε δυστυχισμένη... Έτσι αποφάσισα πως ήταν καλύτερο να μείνω λίγο και με τον Τσάρλι». Μέχρι να ολοκληρώσω τη φράση μου, η φωνή μου μαρτυρούσε πια πόσο με είχε στενοχωρήσει το γεγονός.

«Και τώρα εσύ είσαι ο δυστυχισμένος», επισήμανε.

«Ε, και;» την προκάλεσα εγώ.

«Αυτό δε μου φαίνεται δίκαιο». Σήκωσε τους ώμους, αλλά τα μάτια της ήταν ακόμα γεμάτα ένταση.

Γέλασα για μια στιγμή. «Δεν έμαθες τα νέα; Η ζωή δεν είναι δίκαιη».

«Νομίζω ότι πράγματι κάπου το έχω ακούσει», συμφώνησε ξερά.

«Αυτά λοιπόν», επέμεινα, ενώ αναρωτιόμουν γιατί με κοιτούσε ακόμα έτσι.

Το κεφάλι της έγειρε στο πλάι και τα χρυσαφιά μάτια της έμοιαζαν να τρυπούν την επιφάνεια της επιδερμίδας μου με την ακτινοβολία τους. «Είσαι καλός στο να προσποιείσαι», είπε αργά. «Αλλά εγώ θα έβαζα στοίχημα ότι υποφέρεις περισσότερο απ' ό,τι αφήνεις τους άλλους να δουν».

Σήκωσα τους ώμους. «Και επαναλαμβάνω... Και;»

«Δε σε καταλαβαίνω απολύτως, αυτό είναι όλο».

Κατσούφιασα. «Και γιατί να θες να με καταλάβεις;»

«Αυτό είναι μια πολύ καλή ερώτηση», μουρμούρισε εκείνη, τόσο χαμηλόφωνα, που αναρωτήθηκα αν μιλούσε στον εαυτό της. Παρ' όλα αυτά, ύστερα από κάποια δευτερόλεπτα σιωπής αποφάσισα ότι αυτή ήταν η μοναδική απάντηση που θα έπαιρνα.

Ήταν άβολα απλώς να κοιταζόμαστε, αλλά δεν πήρε το βλέμμα της από πάνω μου. Ήθελα να συνεχίσω να παρατηρώ το πρόσωπό της, όμως φοβόμουν ότι θα αναρωτιόταν τι πρόβλημα είχα και έμεινα έτσι καρφωμένος πάνω της, γι' αυτό τελικά γύρισα τα μάτια μου προς τον πίνακα. Εκείνη αναστέναξε.

Έριξα ξανά μια γρήγορη ματιά προς το μέρος της κι εκείνη συνέχιζε να με κοιτάζει... λιγάκι απογοητευμένη ή εκνευρισμένη.

«Συγγνώμη», είπα γρήγορα. «Μήπως σου έσπασα... σου σπάω τα νεύρα;»

Κούνησε το κεφάλι και μισοχαμογέλασε, έτσι που φάνηκε μόνο το ένα λακκάκι. «Όχι, μάλλον εγώ η ίδια σπάω τα νεύρα στον εαυτό μου».

«Γιατί;»

Έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Το να διαβάσω τους ανθρώπους... συνήθως μου είναι πολύ εύκολο. Αλλά δεν μπορώ... μάλλον δεν ξέρω ακριβώς τι είδους άνθρωπος είσαι εσύ. Δεν είναι παράξενο;»

Το πλατύ χαμόγελό μου έγινε μια γραμμή. «Περισσότερο... αναπάντεχο, θα έλεγα. Η μητέρα μου πάντα λέει ότι είμαι ανοιχτό βιβλίο. Απ' ό,τι λέει, σχεδόν μπορείς να διαβάσεις τις σκέψεις μου γραμμένες στο κούτελό μου».

Το χαμόγελό της εξαφανίστηκε· με κοίταξε μέσα στα μάτια σχεδόν άγρια, όχι θυμωμένα όπως πριν, απλώς έντονα. Σαν να προσπαθούσε να διαβάσει αυτά που η μητέρα μου έβλεπε γραμμένα στο κούτελό μου. Κι έπειτα, αλλάζοντας διάθεση εξίσου απότομα, χαμογελούσε ξανά.

«Υποθέτω ότι παραέχω μεγάλη αυτοπεποίθηση».

Δεν ήξερα τι να απαντήσω σε αυτό. «Εεε, τι να σου πω...»

Γέλασε και ο ήχος ήταν σαν μουσική, αν και δεν μπορούσα να σκεφτώ με ποιο όργανο θα μπορούσα να τον συγκρίνω. Τα δόντια της ήταν άψογα –πράγμα που δεν αποτελούσε έκπληξη– και εκτυφλωτικά λευκά.

Η κυρία Μπάνερ επανέφερε την τάξη στην ησυχία κι εγώ γύρισα με ανακούφιση να της δώσω την προσοχή μου. Ήταν κάπως έντονο το συναίσθημα από την κουβέντα με την Ίντιθ. Ένιωθα να ζαλίζομαι κατά έναν παράξενο τρόπο. Αλήθεια, είχα μόλις αφηγηθεί λεπτομερώς τη βαρετή ζωή μου σε αυτό το αλλόκοτο, πανέμορφο κορίτσι που μπορεί να με σιχαινόταν, μπορεί όμως και όχι; Φάνηκε να δείχνει σχεδόν υπερβολικό ενδιαφέρον γι' αυτά που είχα να πω, αλλά τώρα έβλεπα με την άκρη του ματιού μου ότι είχε αποτραβηχτεί πάλι μακριά μου, τα χέρια της έσφιγγαν την άκρη του τραπέζιού με ολοφάνερη ένταση.

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, καθώς η κυρία Μπάνερ εξηγούσε το εργαστήριο, με τη βοήθεια διαφανειών που προβάλλε στον προτζέκτορα που βρισκόταν ψηλά, όμως οι σκέψεις μου ταξίδευαν μακριά από το μάθημα.

Όταν το κουδούνι χτύπησε, η Ίντιθ βγήκε από την τάξη σχεδόν τρέχοντας, το ίδιο γρήγορα και με την ίδια χάρη όπως και την προηγούμενη Δευτέρα... Και, όπως και την προηγούμενη Δευτέρα, έμεινα να την κοιτάζω με το στόμα ανοιχτό.

Η Μακάιλα ήρθε στο τραπέζι μου σχεδόν το ίδιο γρήγορα.

«Ήταν απαίσιο», είπε. «Όλες οι διαφάνειες έμοιαζαν ακριβώς ίδιες. Είσαι τυχερός που καθόσουν με την Ίντιθ».

«Ναι, φάνηκε να γνωρίζει καλά τη ρίζα κρεμμυδιού».

«Ήταν αρκετά φιλική σήμερα», σχολίασε η Μακάιλα την ώρα που φορούσαμε τα αδιάβροχά μας. Δε φάνηκε να χαίρεται γι' αυτό.

Προσπάθησα να ακουστώ αδιάφορος. «Αναρωτιέμαι ποιο ήταν το πρόβλημά της τη Δευτέρα που μας πέρασε».

Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στη φλυαρία της Μακάιλα, καθώς πήραμε τον δρόμο για το γυμναστήριο, ούτε και η Φυσική Αγωγή κατάφερε να τραβήξει το ενδιαφέρον μου. Η Μακάιλα ήταν στη δική μου ομάδα σήμερα. Ανέλαβε να καλύψει και τη δική μου θέση και τη δική της, έτσι λοιπόν έπρεπε να προσέξω μόνο όταν ήρθε η σειρά μου να κάνω σερίβις· η ομάδα μου ήξερε πως έπρεπε να φύγει από τη μέση, όταν ήταν η σειρά μου.

Η βροχή είχε δώσει τη θέση της στην καταχνιά, όταν πήγα στο πάρκινγκ, αλλά και πάλι ήμουν αρκετά βρεγμένος, όταν μπήκα στο φορηγάκι. Άναψα τον θερμό αέρα στο πιο δυνατό, χωρίς να με νοιάζει, για πρώτη φορά, το αφόρητο βουητό της μηχανής.

Καθώς κοιτούσα γύρω για να βεβαιωθώ πως δεν περνούσε άλλο αυτοκίνητο, πρόσεξα την ακίνητη λευκή φιγούρα. Η Ίντιθ Κάλεν ήταν γερμένη πάνω στην μπροστινή πόρτα του Βόλβο, τρία αμάξια πιο πέρα από το δικό μου, με την προσοχή της στραμμένη σε μένα. Το χαμόγελό της απουσίαζε, το ίδιο και η δολοφονική απειλή – για την ώρα, τουλάχιστον. Γύρισα αλλού το βλέμμα και έκανα όπισθεν, ενώ πάνω στη βιασύνη μου παραλίγο να χτυπήσω ένα σκουριασμένο Τογιότα Κορόλα. Ευτυχώς για το Τογιότα, φρέναρα εγκαίρως. Ήταν από εκείνα τα αμάξια που το φορηγάκι μου θα έκανε παλιοσίδερα. Πήρα μια βαθιά ανάσα κοιτάζοντας ακόμα έξω, στην άλλη πλευρά του αμαξιού μου, και έκανα πάλι όπισθεν προσεκτικά. Αυτή τη φορά τα κατάφερα. Κοιτούσα ευθεία μπροστά, καθώς προσπερνούσα το Βόλβο, αλλά μπορούσα να δω αρκετά πράγματα με την άκρη του ματιού μου, ώστε να καταλάβω ότι εκείνη γελούσε.

3. ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΞΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΡΩΙ, ΚΑΤΙ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ.

Ήταν το φως. Ήταν ακόμα το μελαγχολικό φως μιας συννεφιασμένης μέρας μέσα στο δάσος, μόνο πιο καθαρό, κατά κάποιον τρόπο. Συνειδητοποίησα πως δεν έκρυβε πια το παράθυρό μου ομίχλη.

Πετάχτηκα από το κρεβάτι για να δω έξω και μετά αναστέναξα.

Ένα λεπτό στρώμα χιονιού σκέπαζε την αυλή, είχε πασπαλίσει τη σκεπή του αυτοκινήτου μου και είχε ασπρίσει τον δρόμο. Μα δεν ήταν αυτό το χειρότερο. Όλη η βροχή από χθες είχε στερεοποιηθεί, ντύνοντας τις βελόνες των δέντρων με τρελά σχέδια και μετατρέποντας τον δρόμο σε επικίνδυνα ολισθηρό πάγο. Μου ήταν ήδη αρκετά δύσκολο να στέκομαι όρθιος όταν το έδαφος ήταν στεγνό· ίσως ήταν πιο ασφαλές για μένα να γυρίσω στο κρεβάτι μου αμέσως.

Ο Τσάρλι είχε φύγει για τη δουλειά προτού κατέβω κάτω. Από πολλές απόψεις το να ζω με τον Τσάρλι ήταν σαν να έχω ένα δικό μου σπίτι· ανακάλυψα πως, αντί να νιώθω μοναξιά, χαιρόμουν τον χώρο που μου άφηνε για τον εαυτό μου.

Έφαγα γρήγορα ένα μπουλ με δημητριακά και ήπια χυμό πορτοκάλι από τη χάρτινη συσκευασία. Ένιωθα ενθουσιασμένος που θα πήγαινα σχολείο κι αυτό με ανησύχησε. Ήξερα ότι δεν ανυπομονούσα να βρεθώ στο γεμάτο ερεθίσματα περιβάλλον μάθησης ούτε να δω τους καινούργιους φίλους μου. Αν ήθελα να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, ήξερα ότι λαχταρούσα τόσο πολύ να πάω σχολείο επειδή θα έβλεπα την Ίντιθ Κάλεν. Κι αυτό ήταν πολύ, μα πάρα πολύ ανόητο.

Ίσως το καινούργιο παιδί στο σχολείο να είχε κινήσει το ενδιαφέρον κάποιων άλλων κοριτσιών, μα η Ίντιθ δεν ήταν ούτε Μακάιλα ούτε Έρικα. Ήξερα πολύ καλά ότι η δική μου κατηγορία και η δική της κατηγορία ήταν δύο σφαίρες χωρίς σημείο τομής. Ήδη ανησυχούσα ότι και μόνο το να κοιτάζω το πρόσωπό της μου δημιουργούσε κάθε άλλο παρά ρεαλιστικές προσδοκίες, που θα με στοίχειωναν για την υπόλοιπη ζωή μου. Και αν περνούσα περισσότερο χρόνο κοιτάζοντάς τη –βλέποντας τα χείλη της να κινούνται, θαυμάζοντας το δέρμα της, ακούγοντας τη φωνή της–, αυτό σίγουρα δε θα βοηθούσε. Και, εξάλλου, δεν της είχα ακριβώς εμπιστοσύνη· γιατί να πει ψέματα για τα μάτια της; Και, φυσικά, ήταν και το άλλο θέμα, ότι δηλαδή κάποια στιγμή μπορεί να ήθελε να με σκοτώσει. Άρα δε θα έπρεπε σε καμιά περίπτωση να νιώθω ενθουσιασμό που θα την έβλεπα ξανά.

Δεν έπρεπε να χάσω τη συγκέντρωσή μου ούτε στο ελάχιστο, αν ήθελα να καταφέρω να βγω σώος κι αβλαβής από τον στρωμένο με πλίνθες δρόμο του πάρκινγκ που είχε παγώσει. Κόντεψα να χάσω την ισορροπία μου, όταν έφτασα επιτέλους στο φορτηγάκι μου, αλλά κατάφερα να πιαστώ από τον πλαϊνό καθρέφτη και να τη γλιτώσω. Τα πεζοδρόμια στο σχολείο θα ήταν μια ζόρικη υπόθεση σήμερα... είχα καλές προοπτικές να γίνω ρεζίλι.

Το φορτηγάκι μου δε φαινόταν να δυσκολεύεται εξαιτίας του μαύρου πάγου που κάλυπτε τους δρόμους. Οδηγούσα πολύ αργά παρ' όλα αυτά, γιατί δεν ήθελα να τα πάρω όλα σβάρνα και να σπείρω τον όλεθρο στη Μέιν Στριτ.

Όταν βγήκα από το φορτηγάκι μου στο σχολείο, κατάλαβα γιατί δε δυσκολεύτηκα σχεδόν καθόλου. Κάτι ασημένιο μού κίνησε την περιέργεια και πήγα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου –ενώ κρατιόμουν με προσοχή από την πλαϊνή πλευρά για να μπορώ να στηριχτώ– για να ελέγξω τα λάστιχά μου. Υπήρχαν γύρω τους λεπτές αλυσίδες δεμένες ζιγκ ζαγκ, που σχημάτιζαν διαμαντένια σχέδια. Τι ώρα, άραγε, να σηκώθηκε ο Τσάρλι για να βάλει αλυσίδες στο φορτηγάκι μου;

Κατσούφιασα και ξαφνικά ένιωσα ένα σφίξιμο στον λαιμό. Υποτίθεται ότι δεν πήγαινε έτσι. Μάλλον εγώ θα έπρεπε να είμαι αυτός που θα σκεφτόταν να βάλει αλυσίδες στα δικά του λάστι-

χα, αν κατάφερνα να καταλάβω πώς μπαίνουν. Ή, τουλάχιστον, έπρεπε να τον βοηθήσω να το κάνει. Δεν ήταν δική του δουλειά...

Μόνο που, στην πραγματικότητα, ήταν κατά κάποιον τρόπο. Αυτός ήταν ο γονιός. Αυτός φρόντιζε εμένα, τον γιο του. Έτσι γινόταν στα βιβλία και στις σειρές της τηλεόρασης, αλλά κατά έναν περίεργο τρόπο αυτό εμένα μου φαινόταν ανάποδο.

Στεκόμουν κοντά στην πίσω γωνία του αυτοκινήτου, πασχίζοντας να ελέγξω το ξαφνικό κύμα συγκίνησης που ξεσήκωσαν μέσα μου οι αλυσίδες, όταν άκουσα έναν παράξενο ήχο.

Ήταν ένα διαπεραστικό σκλήρισμα φρένων, που γρήγορα γινόταν όλο και πιο επώδυνο δυνατό. Σήκωσα το κεφάλι μου αιφνιδιασμένος.

Είδα αρκετά πράγματα να συμβαίνουν ταυτόχρονα. Τίποτα δεν έγινε σε αργή κίνηση, όπως στις ταινίες. Αντί γι' αυτό, η έκρηξη της αδρεναλίνης φαίνεται πως ανάγκασε το μυαλό μου να στροφάρει πιο γρήγορα και κατάφερα να απορροφήσω πολλές λεπτομέρειες αμέσως.

Η Ίντιθ Κάλεν στεκόταν τέσσερα αυτοκίνητα πιο κάτω από μένα, με το στόμα ανοιχτό από τη φρίκη. Το πρόσωπό της ξεχώριζε μέσα σε μια θάλασσα προσώπων, πάνω στα οποία είχε παγώσει η ίδια μάσκα έκπληξης. Επίσης, ένα σκούρο μπλε φορηγάκι είχε ντεραπάρει, με τα λάστιχα να σπινάρουν στο παγωμένο πάρκινγκ, στριγκλίζοντας, καθώς τα φρένα αδυνατούσαν να το σταματήσουν. Το φορηγάκι θα συγκρουόταν με την πίσω γωνία του αμαξιού μου κι εγώ στεκόμουν ανάμεσα. Ούτε τα μάτια δεν προλάβαινα να κλείσω.

Λίγο προτού ακούσω τον θόρυβο που θα έκανε το φορηγάκι την ώρα που θα έσκαγε πάνω στο δικό μου και η λαμαρίνα του θα διπλωνόταν γύρω από την καρότσα μου, κάτι με χτύπησε με δύναμη, αλλά όχι από την κατεύθυνση που περίμενα. Το κεφάλι μου έκανε ένα δυνατό γδούπο, καθώς χτύπησε στην παγωμένη ασφαλτο, και ένιωσα να με καρφώνει στο έδαφος κάτι συμπαγές και ψυχρό. Συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο πίσω από το ανοιχτό καφέ αυτοκίνητο, δίπλα στο οποίο είχα παρκάρει. Αλλά δεν μπόρεσα να προσέξω τίποτα άλλο, γιατί το φορηγάκι ερχόταν ακόμα με φόρα προς εμένα. Είχε διπλώσει τρίζοντας γύρω από το πίσω μέρος του φορηγού μου και ετοιμα-

ζόταν να με χτυπήσει πάλι, σπινάροντας και γλιστρώντας ακόμα.

«Έλα τώρα!» Είπε τις λέξεις τόσο χαμηλόφωνα, που παραλίγο να μην τις ακούσω, όμως δε γινόταν να μην αναγνωρίσω τη φωνή.

Δυο λεπτά, λευκά χέρια τεντώθηκαν μπροστά μου και το φορτηγάκι σταμάτησε τρέμοντας, μόλις τριάντα πόντους μακριά από το πρόσωπό μου, ενώ το περίγραμμα των χλομών χειρών της βρέθηκε να ταιριάζει ακριβώς σε ένα βαθύ βούλιαγμα στο πλάι του μικρού φορτηγού.

Μετά τα χέρια της κουνήθηκαν τόσο γρήγορα, που τα είδα θολά. Το ένα έπιασε ξαφνικά το αμάξιμα του φορτηγού από κάτω και κάτι με τράβηξε στρίβοντας τα πόδια μου λες και ήμουν πάνινη κούκλα, μέχρι που χτύπησαν το λάστιχο του καφέ αυτοκινήτου. Ακούστηκε ένας μεταλλικός γδούπος τόσο δυνατός, που πόνεσαν τα αυτιά μου, και το φορτηγάκι ακινητοποιήθηκε πάνω στην ασφαλτο με κρότο, την ώρα που το τζάμι γινόταν θρύψαλα – ακριβώς εκεί όπου ένα δευτερόλεπτο νωρίτερα ήταν τα πόδια μου.

Ακολούθησε απόλυτη ησυχία για ένα δευτερόλεπτο, που έμοιαζε να κρατά πολύ περισσότερο, προτού αρχίσουν οι τσιρίδες. Μέσα στον ξαφνικό πανικό, άκουγα να φωνάζουν το όνομά μου περισσότεροι από ένας άνθρωποι. Μα πιο καθαρά από όλες τις φωνές άκουγα τη χαμηλή, ταραγμένη φωνή της Ίντιθ Κάλεν στ' αυτό μου.

«Μπο; Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Η φωνή μου ακούστηκε παράξενη. Προσπάθησα να ανασηκωθώ και συνειδητοποίησα ότι με κρατούσε σφιχτά πλάι της. Πρέπει να είχα τραυματιστεί πιο σοβαρά απ' ό,τι καταλάβαινα, γιατί δεν μπορούσα να μετακινήσω καθόλου το χέρι της. Είχα ταραχτεί από το σοκ τόσο πολύ;

«Πρόσεξε», με προειδοποίησε, καθώς εγώ πάλευα να σηκωθώ. «Νομίζω πως έφαγες ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι».

Ένωσα έναν πόνο να με χτυπά πάνω από το αριστερό αυτί.

«Αου», έκανα ξαφνιασμένος.

«Σου το είπα». Εμένα δε μου φαινόταν τίποτα αστείο, αλλά εκείνη έμοιαζε σαν να προσπαθούσε να μη γελάσει.

«Πώς στην ευχή...» αργόσβησε η φωνή μου, προσπαθώντας να ξεδιαλύνω τις σκέψεις μου, να καταλάβω τι είχε γίνει. «Πώς βρέθηκες εδώ τόσο γρήγορα;»

«Στεκόμουν ακριβώς πλάι σου, Μπο», είπε εκείνη με φωνή που ξαφνικά είχε σοβαρέψει.

Γύρισα να σηκωθώ, και αυτή τη φορά με βοήθησε, αλλά μετὰ απομακρύνθηκε όσο περισσότερο μπορούσε στον περιορισμένο χώρο. Κοίταξα την ανήσυχη, αθώα έκφρασή της και τα χρυσαφιά μάτια της με έκαναν να τα χάσω ξανά. Τι την είχα ρωτήσει;

Και τότε μας βρήκαν· ένα πλήθος ανθρώπων με δάκρυα να κυλούν από τα μάτια τους, που φώναζαν ο ένας στον άλλο και φώναζαν και σε εμάς.

«Μην κουνηθείτε», μας υπέδειξε κάποιος.

«Βγάλτε την Τέιλορ από το φορηγάκι!» φώναξε κάποιος άλλος.

Υπήρχε ένα πανδαιμόνιο γύρω μας. Προσπάθησα να σηκωθώ όρθιος, μα το χέρι της Ίντιθ έσπρωξε κάτω τον ώμο μου.

«Μείνε όπως είσαι για την ώρα».

«Μα κάνει κρύο», παραπονέθηκα εγώ. Ξαφνιάστηκα, όταν άκουσα ένα πιχχτό χαχανητό μέσα από τα δόντια της. Αυτός ο ήχος είχε κάτι το ειρωνικό. «Ήσουν εκεί πέρα», θυμήθηκα ξαφνικά και το γέλιο της κόπηκε απότομα. «Ήσουν δίπλα στο αμάξι σου».

Η έκφρασή της έγινε απότομα σκληρή. «Όχι, δεν ήμουν».

«Σε είδα». Γύρω μας επικρατούσε χάος. Άκουγα τις πιο χαμηλές φωνές των ενηλίκων που κατέφταναν στον τόπο του ατυχήματος. Αλλά επέμεινα με πείσμα στη διαφωνία μας· είχα δίκιο κι εκείνη θα το παραδεχόταν πάση θυσία.

«Μπο, στεκόμουν κοντά σου και σε τραβήξα στην άκρη». Με κοίταξε επίμονα και τότε συνέβη κάτι περίεργο. Ήταν λες και το χρυσαφί των ματιών της σηκώθηκε προς τα πάνω· σαν να με τραβούσαν τα μάτια της υπνωτίζοντάς με. Ήταν συγκλονιστικό κατά έναν περίεργο, συναρπαστικό τρόπο. Αλλά η έκφρασή της ήταν ανήσυχη. Νόμιζα ότι προσπαθούσε να με κάνει να καταλάβω κάτι που είχε ζωτική σημασία.

«Μα δεν έγιναν έτσι τα πράγματα», είπα αδύναμα.

Το χρυσαφί των ματιών της έλαμψε πάλι. «Σε παρακαλώ, Μπο».

«Γιατί;» ρώτησα.

«Έχε μου εμπιστοσύνη», με παρακάλεσε.

Άκουγα τις σειρήνες τώρα. «Υπόσχεσαι να μου τα εξηγήσεις όλα αργότερα;»

«Εντάξει», απάντησε απότομα, ξαφνικά οργισμένη.

«Εντάξει», ψέλλισα, μη μπορώντας να επεξεργαστώ τις αλλαγές της διάθεσής της παράλληλα με όλα τα υπόλοιπα που είχα να αντιμετωπίσω. Τι έπρεπε να σκεφτώ, όταν όλα όσα θυμόμουν ήταν αδύνατα;

Χρειάστηκαν έξι τραυματισμοί και δύο καθηγήτριες –η κυρία Βάρνερ και η προπονήτρια Κλαπ– για να απομακρύνουν το φορητήγακι αρκετά ώστε να μπορέσουν να φέρουν τα φορεία. Η Ίντιθ επέμεινε ότι δεν την είχε ακουμπήσει ίχνος λαμαρίνας κι εγώ προσπάθησα να κάνω το ίδιο, όμως εκείνη με αντέκρουσε γρήγορα. Τους είπε ότι είχα χτυπήσει στο κεφάλι και μετά το έκανε να ακουστεί χειρότερο απ’ ό,τι ήταν στην πραγματικότητα, ξεστομίζοντας λέξεις όπως *διάσειση* και *αιμορραγία*. Ήθελα να πεθάνω, όταν μου φόρεσαν κολάρο στον λαιμό. Φαίνεται πως παρευρισκόταν ολόκληρο το σχολείο εκεί, παρακολουθώντας με βαριά διάθεση την ώρα που με φόρτωναν στο ασθενοφόρο. Η Ίντιθ θα καθόταν μπροστά. Ήταν χίλιες φορές πιο ταπεινωτικό απ’ ό,τι φανταζόμουν ότι θα ήταν η σημερινή μέρα, και δεν είχα καν προλάβει να φτάσω ως το πεζοδρόμιο.

Και το χειρότερο απ’ όλα ήταν πως ο διοικητής Σουάν έφτασε προτού προλάβουν να με πάρουν από κει.

«Μπο!» φώναξε σε κατάσταση πανικού, όταν με αναγνώρισε πάνω στο φορείο.

«Είμαι μια χαρά, Τσά... μπαμπά», αναστέναξα. «Δεν έχω απολύτως τίποτα».

Εκείνος πλησίασε τον πιο κοντινό τραυματισμοφόρα για μια δεύτερη γνώμη. Ενώ ο τραυματισμοφόρας προσπαθούσε να τον καθησυχάσει, εγώ προσπάθησα να μην τους ακούω, για να σκεφτώ το μπάχαλο από τις παράλογες εικόνες που στριφογύριζαν μέσα στο κεφάλι μου – εικόνες από πράγματα που δεν ήταν δυνατόν να έχουν συμβεί. Όταν με απομάκρυναν από το αυτοκίνητο, είδα το βαθύ βούλιαγμα στον προφυλακτήρα του αμαξίου με το ανοιχτό καφέ χρώμα – ένα πολύ ευδιάκριτο βούλιαγμα που ταίριαζε με το περίγραμμα των λεπτών ώμων της Ίντιθ... σαν να είχε στηθεί έτσι που να μπορεί να σπρώξει πέρα το αμάξι τόσο δυνατά, ώστε να γίνει μια τέτοια ζημιά στον μεταλλικό σκελετό...

Κι έπειτα ήταν και οι δικοί της που παρακολουθούσαν από μακριά με εκφράσεις που ποίκιλλαν από την αποδοκιμασία (της Έλινορ) ως την οργή (του Ρόγιαλ), μα δίχως ίχνος ανησυχίας για την ασφάλεια της μικρής τους αδελφής.

Θυμόμουν την αίσθηση που είχα, ότι σχεδόν πετούσα στον αέρα... εκείνον τον σκληρό όγκο που με είχε καρφώσει στο έδαφος... το χέρι της Ίντιθ κάτω από το αμάξωμα του φορτηγού, σαν να σήκωνε το φορτηγό ψηλά, μακριά από το έδαφος...

Προσπάθησα να σκεφτώ μια λογική εξήγηση που θα μπορούσε να δικαιολογήσει αυτό που μόλις είχα δει. Το μόνο που κατάφερα να σκεφτώ ήταν ότι είχα μια ψυχωσική κρίση. Δεν αισθανόμουν τρελός, αλλά ίσως οι τρελοί άνθρωποι να αισθάνονταν πάντα λογικοί.

Φυσικά, το ασθενοφόρο είχε και αστυνομική συνοδεία στον δρόμο για το περιφερειακό νοσοκομείο. Ένωθα γελοίος όση ώρα με κατέβαζαν. Αυτό που έκανε τα πράγματα χειρότερα ήταν ότι η Ίντιθ μπήκε μόνη της στο νοσοκομείο γλιστρώντας μέσα από τις πόρτες.

Με πήγαν στα επείγοντα περιστατικά, μια μακριά αίθουσα με μια σειρά κρεβάτια που τα χώριζαν κουρτίνες με σχέδια σε παστέλ χρώματα. Μια νοσοκόμα μού τύλιξε ένα πιεσόμετρο στο χέρι και έβαλε ένα θερμόμετρο κάτω από τη γλώσσα μου. Εφόσον κανείς δεν μπήκε στον κόπο να τραβήξει την κουρτίνα γύρω μου για να με προστατέψει από τα αδιάκριτα μάτια, αποφάσισα ότι δεν ήμουν υποχρεωμένος να φοράω πια εκείνο το εξευτελιστικό κολάρο στον λαιμό. Όταν έφυγε η νοσοκόμα, τράβηξα γρήγορα το σκρατς και το πέταξα κάτω από το κρεβάτι.

Ακολούθησε ξανά ένα πανδαιμόνιο δραστηριότητας από το προσωπικό του νοσοκομείου, που κουβάλησαν άλλο ένα φορείο στο διπλανό κρεβάτι. Αναγνώρισα την Τέιλορ Κρόλεϊ, από το μάθημα της Αγωγής του Πολίτη, κάτω από τους ματωμένους επιδέσμους που ήταν τυλιγμένοι γύρω από το κεφάλι της. Η Τέιλορ έδειχνε εκατό φορές χειρότερα απ' ό,τι ένιωθα εγώ. Αλλά με κοιτούσε με αγωνία.

«Μπο, χίλια συγγνώμη!»

«Είμαι μια χαρά, Τέιλορ... εσύ, όμως, δείχνεις χάλια. Είσαι

καλά;» Καθώς μιλούσαμε, μερικές νοσοκόμες άρχισαν να βγάζουν τους ματωμένους επιδέσμους της, αποκαλύπτοντας μυριάδες επιφανειακά σκισίματα σε όλο της το μέτωπο και στο αριστερό μάγουλο.

Εκείνη δε μου έδωσε σημασία. «Νόμιζα ότι θα σε σκότωνα! Είχα μεγάλη ταχύτητα κι έπεσα πάνω στον πάγο πολύ άσχημα...» Έκανε ένα μορφασμό, ενώ μια νοσοκόμα άρχισε να πιέζει ελαφρά το πρόσωπό της.

«Μην ανησυχείς, δε με πέτυχες».

«Πώς βγήκες από τη μέση τόσο γρήγορα; Τη μια στιγμή ήσουν εκεί και την άλλη χάθηκες...»

«Εεμ... Η Ίντιθ με έσπρωξε στην άκρη».

Εκείνη φάνηκε μπερδεμένη. «Ποια;»

«Η Ίντιθ Κάλεν... στεκόταν πλάι μου». Ως συνήθως, δεν ήμουν καθόλου πειστικός.

«Η Ίντιθ; Δεν την πήρα χαμπάρι... ε, μάλλον έγιναν όλα τόσο γρήγορα. Εκείνη είναι καλά;»

«Νομίζω πως ναι. Κάπου εδώ είναι κι αυτή, αλλά δεν την έβελαν σε φορείο».

Το ήξερα ότι δεν ήμουν τρελός. Τι είχε συμβεί; Δεν υπήρχε τρόπος να εξηγήσω αυτό που είχα δει.

Με πήραν από κει για να μου βγάλουν ακτινογραφία στο κεφάλι. Τους είπα ότι δεν είχα πάθει τίποτα και είχα δίκιο. Ούτε καν διάσειση. Ρώτησα αν μπορούσα να φύγω, αλλά η νοσοκόμα είπε ότι έπρεπε να μιλήσω πρώτα με κάποιο γιατρό. Έτσι έμεινα εγκλωβισμένος στα Επείγοντα, ενώ η Τέιλορ δε σταμάτησε να με πηρίζει με τις συγγνώμες της και τις υποσχέσεις της να επανορθώσει. Όσες φορές κι αν προσπάθησα να την πείσω ότι ήμουν μια χαρά, εκείνη συνέχιζε να εκλιπαρεί να τη συγχωρήσω. Στο τέλος, έκλεισα τα μάτια μου και σταμάτησα να την προσέχω.

«Κοιμάται;» ρώτησε μια μελωδική φωνή. Τα μάτια μου άνοιξαν αμέσως.

Η Ίντιθ στεκόταν στα πόδια του κρεβατιού μου με μια έκφραση που έμοιαζε περισσότερο με αντάρεσκο μειδίαμα παρά με χαμόγελο. Την κοίταξα προσπαθώντας να συναρμολογήσω τα κομμάτια του παζλ μέσα στο κεφάλι μου. Δεν έμοιαζε με κάποια που

θα μπορούσε να σταματήσει οχήματα που έρχονται καταπάνω σου μόνο με τα δυο της χέρια. Αλλά, από την άλλη μεριά, δεν έμοιαζε με καμία άλλη από όσες είχα δει ποτέ μου.

«Ει, Ίντιθ, λυπάμαι πολύ...» άρχισε η Τέιλορ.

Η Ίντιθ σήκωσε το χέρι της για να τη σταματήσει.

«Τέλος καλό, όλα καλά», είπε μοστράροντας την αστραφτερή, λευκή οδοντοστοιχία της. Πήγε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της Τέιλορ, απέναντί μου. Χαμογέλασε ξανά αντάρεσκα.

«Λοιπόν, ποια είναι η διάγνωση;» με ρώτησε.

«Δεν έχω απολύτως τίποτα, αλλά δε με αφήνουν να φύγω», είπα. «Πώς γίνεται κι εσύ δεν είσαι δεμένη σε φορείο όπως εμείς;»

«Εξαργτάται τι γνωριμίες έχεις», απάντησε. «Αλλά μην ανησυχείς. Ήρθα να σας ελευθερώσω».

Τότε μπήκε μέσα μία γιατρός κι εγώ έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Ήταν νέα, ήταν ξανθιά... και ήταν πιο όμορφη από οποιαδήποτε σταρ του σινεμά είχα δει ποτέ. Λες και κάποιος είχε κόψει κομμάτια την Όντρεϊ Χέμπορν, την Γκρέις Κέλι και τη Μέριλιν Μονρόε, είχε πάρει τα καλύτερα και τα είχε ενώσει για να φτιάξει μια θεά. Παρ' όλα αυτά, ήταν χλομή και έδειχνε κουρασμένη, με κύκλους κάτω από τα σκούρα μάτια της. Από την περιγραφή του Τσάρλι, αυτή λογικά πρέπει να ήταν η μητέρα της Ίντιθ.

«Λοιπόν, κύριε Σουάν», ρώτησε η γιατρός Κάλεν με μια απαλή φωνή, «πώς αισθάνεσαι;»

«Είμαι μια χαρά», είπα, ελπίζοντας πως αυτή θα ήταν η τελευταία φορά.

Πήγε στο διαφανοσκόπιο στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και το άναψε.

«Οι ακτινογραφίες σου φαίνονται καλές», είπε. «Το κεφάλι σου πονάει; Η Ίντιθ λέει ότι χτύπησες με δύναμη».

«Το κεφάλι μου είναι μια χαρά», επανέλαβα με έναν αναστεναγμό κι έριξα μια γρήγορη ματιά απορίας προς τη μεριά της Ίντιθ. Εκείνη απέφυγε το βλέμμα μου.

Τα δροσερά δάχτυλα της γιατρού με πίεσαν ελαφρά στο κρανίο. Πρόσεξε ότι έκανα ένα μορφασμό.

«Έχουμε ευαισθησία σ' αυτό το σημείο;» ρώτησε.

«Όχι και τόσο». Μου είχαν συμβεί και χειρότερα.

Άκουσα ένα πνιχτό χαχανητό και κοίταξα προς την Ίντιθ, για να τη δω να χαμογελάει.

«Λοιπόν, ο πατέρας σου είναι στην αίθουσα αναμονής... μπορείς να γυρίσεις σπίτι μαζί του. Να ξανάρθεις, όμως, αν νιώσεις ζαλάδα ή αν η όρασή σου παρουσιάσει οποιοδήποτε πρόβλημα».

«Δεν κάνει να πάω σχολείο;» ρώτησα, καθώς φαντάστηκα τον Τσάρλι να προσπαθεί να κάνει τον νοσοκόμο.

«Ίσως θα ήταν καλό να μην το παρακάνεις σήμερα».

Έριξα μια γρήγορη ματιά στην Ίντιθ. «Αυτή θα πάει σχολείο;»

«Κάποιος πρέπει να διαδώσει τα καλά νέα ότι γλιτώσαμε», είπε η Ίντιθ εύθυμα.

«Εδώ που τα λέμε», διόρθωσε η γιατρός Κάλεν, «οι περισσότεροι μαθητές φαίνεται πως περιμένουν στην αίθουσα αναμονής».

«Αχ, όχι», γκρίνιαξα.

Η γιατρός Κάλεν σήκωσε τα φρύδια της. «Θέλεις να μείνεις εδώ;»

«Όχι, όχι!» επέμεινα κατεβάζοντας τα πόδια μου από το κρεβάτι και πηδώντας κάτω γρήγορα. Υπερβολικά γρήγορα – παραπάτησα και η γιατρός Κάλεν με έπιασε. Ήταν πιο γεροδεμένη απ' ό,τι φαινόταν. «Είμαι μια χαρά», τη διαβεβαίωσα ξανά. Δε χρειαζόταν να της εξηγήσω ότι η δυσκολία μου στην ισορροπία δεν είχε να κάνει με το χτύπημα στο κεφάλι.

«Πάρε κανένα πανσίπονο», πρότεινε, καθώς με στήριξε.

«Δεν πονάω τόσο πολύ», επέμεινα εγώ.

«Φαίνεται πως ήσουν πολύ τυχερός», είπε η γιατρός Κάλεν χαμογελώντας, καθώς υπέγραφε το διάγραμμα μου κουνώντας το επιδεικτικά.

«Ευτυχώς που στεκόταν δίπλα μου η Ίντιθ», διόρθωσα, ρίχνοντας μια αυστηρή ματιά στο υποκείμενο της δήλωσής μου.

«Α, ναι, βέβαια», συμφώνησε η γιατρός Κάλεν, ξαφνικά απασχολημένη με τα χαρτιά μπροστά της. Μετά κοίταξε από την άλλη μεριά, την Τέιλορ, και πήγε στο διπλανό κρεβάτι. Αυτό με έκανε να σιγουρευτώ ότι ήταν και η γιατρός στο κόλπο.

«Φοβάμαι πως εσύ θα χρειαστεί να μείνεις μαζί μας λίγο ακόμα», είπε στην Τέιλορ και άρχισε να εξετάζει τις πληγές της.

Μόλις η γιατρός μου γύρισε την πλάτη, πήγα δίπλα στην Ίντιθ.

«Μπορώ να σου πω μια στιγμή;» είπα ψιθυριστά. Εκείνη αποτραβήχτηκε ένα βήμα και το σαγόνι της σφίχτηκε ξαφνικά.

«Ο πατέρας σου σε περιμένει», είπε μέσα από τα δόντια της.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στη γιατρό Κάλεν και την Τέιλορ.

«Πρέπει να μιλήσουμε μόνοι», επέμεινα.

Με αγριοκοίταξε, όμως το βλέμμα της δεν ήταν όπως εκείνη την πρώτη μέρα, σε καμία περίπτωση τόσο δολοφονικό· έτσι απλώς περίμενα. Ύστερα από ένα δευτερόλεπτο γύρισε την πλάτη της και διέσχισε τη μακριά αίθουσα με μεγάλες δρασκελιές. Παρόλο που είχα μακριά πόδια, σχεδόν χρειάστηκε να τρέξω για να την προλάβω. Μόλις στρίψαμε σε ένα μικρό διάδρομο, γύρισε και στάθηκε απέναντί μου.

«Τι θέλεις;» ρώτησε εκνευρισμένη. Τα μάτια της ήταν ψυχρά.

Η εχθρική της με τρόμαξε. Τα λόγια μου ακούστηκαν λιγότερο βέβαια απ' όσο σκόπευα. «Μου χρωστάς μια εξήγηση», της υπενθύμισα.

«Σου έσωσα τη ζωή... δε σου χρωστάω τίποτα».

Τραβήχτηκα πίσω από την κακία που έκρυβε η φωνή της. «Γιατί κάνεις έτσι;»

«Μπο, χτύπησες στο κεφάλι, δεν ξέρεις τι λες». Ο τόνος της ήταν καυστικός.

Ο θυμός της, όμως, με έκανε να νιώσω ακόμα πιο σίγουρος ότι είχα δίκιο. «Το κεφάλι μου δεν έχει απολύτως τίποτα».

Εκείνη με αγριοκοίταξε με μεγαλύτερη ένταση. «Τι θες από μένα, Μπο;»

«Θέλω να μάθω την αλήθεια», είπα. «Θέλω να μάθω για ποιο λόγο λέω ψέματα για χάρη σου».

«Εσύ τι νομίζεις ότι συνέβη;» είπε εκείνη απότομα.

Ήταν πιο δύσκολο να πω τα λόγια αυτά δυνατά, γιατί έτσι άκουγα πόσο τρελά ήταν. Αυτό κλόνησε τη βεβαιότητά μου, αλλά προσπάθησα να διατηρήσω τη σταθερότητα και την ηρεμία στη φωνή μου.

«Το ξέρω ότι δε στεκόσουν δίπλα μου... ούτε η Τέιλορ σε είδε, άρα δεν είναι από τη διάσειση. Το φορηγάκι εκείνο θα μας έλιωνε και τους δύο... αλλά δε μας έλιωσε. Μου φάνηκε πως τα χέρια σου έκαναν βουλιάγματα στο πλάι του αμαξιού κι οι ώμοι

σου άφησαν ίχνη στο άλλο αμάξι, μα εσύ δεν έχεις πάθει τίποτα. Το φορτηγάκι θα έπρεπε να μου είχε διαλύσει τα πόδια, αλλά εσύ το κρατούσες ψηλά...» Ακουγόταν όλο και πιο τρελό. Δεν μπορούσα να συνεχίσω.

Εκείνη με κοιτούσε επίμονα, με μάτια γουρλωμένα και γεμάτα δυσπιστία. Αλλά δεν μπορούσε να κρύψει εντελώς τη νευρική της, την αμυντική στάση της.

«Νομίζεις ότι σήκωσα ένα φορτηγάκι από πάνω σου;» Ο τόνος της αμφισβητούσε την πνευματική υγεία μου, αλλά υπήρχε κάτι περίεργο. Έμοιαζε με ατάκα που την είχε πει ένας ταλαντούχος ηθοποιός – ήταν τόσο δύσκολο να την αμφισβητήσεις, αλλά, ταυτόχρονα, το πλαίσιο της οθόνης του σινεμά σου θύμιζε ότι τίποτα δεν ήταν αληθινό.

Κούνησα το κεφάλι.

Εκείνη χαμογέλασε, σκληρά και κοροϊδευτικά. «Κανείς δε θα το πιστέψει αυτό, ξέρεις».

«Δε θα το πω σε κανέναν».

Έκπληξη διαπέρασε το πρόσωπό της, το χαμόγελό της έσβησε. «Τότε τι σημασία έχει;»

«Έχει σημασία για μένα», επέμεινα. «Δε μ' αρέσει να λέω ψέματα... γι' αυτό, το καλό που σου θέλω να υπάρχει σοβαρός λόγος που το κάνω».

«Δε γίνεται να μ' ευχαριστήσεις απλώς και να το ξεχάσεις;»

«Σ' ευχαριστώ», είπα και σταύρωσα τα χέρια μου· περιμένοντας.

«Δε θα το ξεχάσεις, έτσι;»

«Όχι».

«Σ' αυτή την περίπτωση... ελπίζω να απολαύσεις την απογοήτευση».

Με κοίταξε κατσουφιασμένη και της ανταπέδωσα το βλέμμα με σκέψεις μπερδεμένες από το πόσο όμορφος ήταν ο θυμός της. Ήμουν ο πρώτος που μίλησε προσπαθώντας να παραμείνω συγκεντρωμένος. Κινδύνευα να με αποσυντονίσει τελείως. Ήταν λες και προσπαθούσα να αγνοήσω έναν άγγελο της καταστροφής.

«Αν ήταν να κάνεις έτσι», είπα, «τότε γιατί μπήκες στον κόπο;»

Έκανε μια παύση, και για πολύ λίγο το τέλειο πρόσωπό της έδειξε αναπάντεχα ευάλωτο.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε.

Και μετά μου γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Χρειάστηκα κάποια λεπτά για να μπορέσω να κουνηθώ. Όταν κατάφερα να περπατήσω, κατευθύνθηκα αργά προς την έξοδο, στο τέρμα του διαδρόμου.

Η αίθουσα αναμονής ήταν δυσάρεστη, όπως ακριβώς το περιμένα. Ήταν λες και κάθε πρόσωπο που γνώριζα στο Φορκς βρισκόταν εκεί με το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Ο Τσάρλι όρμησε δίπλα μου· εγώ σήκωσα τα χέρια.

«Δεν έπαθα τίποτα», τον διαβεβαίωσα, απότομα τσατισμένος από όλη αυτή τη θεοπάλαβη κατάσταση.

«Τι είπε η γιατρός;»

«Η γιατρός Κάλεν με είδε και είπε ότι είμαι μια χαρά και ότι μπορώ να γυρίσω σπίτι». Αναστέναξα. Η Μακάιλα, ο Τζέρεμι και η Έρικα ήταν όλοι εκεί και κινούνταν ήδη προς εμάς. «Πάμε», τον παρότρυνα.

Ο Τσάρλι έβαλε το ένα χέρι του πίσω από την πλάτη μου, σαν να θεωρούσε ότι χρειαζόμουν κάποιο στήριγμα. Οπισθοχώρησα γρήγορα προς την έξοδο, χαιρετώντας με μισή καρδιά τους φίλους μου. Ήλπιζα ότι μέχρι αύριο θα τα είχαν ξεχάσει όλα.

Πράγμα απίθανο.

Η ανακούφιση ήταν τεράστια –πρώτη φορά ένιωθα έτσι–, όταν μπήκα στο περιπολικό.

Γυρίσαμε σπίτι χωρίς να μιλάμε. Ήμουν τόσο απορροφημένος στις σκέψεις μου, που μετά βίας αισθανόμουν την παρουσία του Τσάρλι εκεί. Δεν είχα καμία αμφιβολία ότι η αμυντική συμπεριφορά της Ίντιθ στον διάδρομο επιβεβαίωνε τα παράξενα πράγματα που ακόμα δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι είχα δει.

Όταν φτάσαμε σπίτι, ο Τσάρλι μίλησε επιτέλους.

«Εμ... πρέπει να τηλεφωνήσεις στη Ρενέ». Έσκυψε το κεφάλι του ένοχα.

Είχα μείνει άναυδος. «Το είπες στη μαμά!»

«Συγγνώμη».

Βγαίνοντας κοπάνησα την πόρτα του περιπολικού με περισσότερη δύναμη απ' όση χρειαζόταν.

Η μητέρα μου είχε πάθει υστερία, φυσικά. Χρειάστηκε να της

πω ότι ένιωθα μια χαρά τουλάχιστον καμιά τριανταριά φορές για να ηρεμήσει. Με ικέτευσε να γυρίσω σπίτι –ξεχνώντας το γεγονός ότι το σπίτι ήταν άδειο αυτή τη στιγμή–, αλλά ήταν πιο εύκολο να αντισταθώ στα παρακάλια της απ’ ό,τι νόμιζα. Με είχε απορροφήσει το μυστήριο που έκρυβε η Ίντιθ. Και είχα πάθει κάτι παραπάνω από εμμονή με την ίδια την Ίντιθ. Βλακεία, βλακεία, βλακεία! Δεν ανυπομονούσα και τόσο να εγκαταλείψω το Φορκς όσο κανονικά θα έπρεπε, όπως θα έκανε κάθε φυσιολογικό, λογικό άτομο.

Αποφάσισα πως δεν είχα και κάτι καλύτερο να κάνω από το να πάω νωρίς για ύπνο εκείνο το βράδυ. Ο Τσάρλι συνέχισε να με παρατηρεί με αγωνία κι αυτό με εκνεύριζε.

Πηγαίνοντας για ύπνο, σταμάτησα στο μπάνιο για να πάρω τρία παυσίπονα. Όντως βοήθησαν και, καθώς ο πόνος μαλάκωσε, με πήρε ο ύπνος.

Αυτή ήταν η πρώτη νύχτα που ονειρεύτηκα την Ίντιθ Κάλεν.

4. ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΕΙΧΕ ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΓΟΣΤΟ ΑΧΝΟ ΦΩΣ που υπήρχε έμοιαζε να το εκπέμπει το δέρμα της Ίντιθ. Δεν έβλεπα το πρόσωπό της, μόνο την πλάτη της, καθώς απομακρυνόταν από μένα, αφήνοντάς με μέσα στη μαυρίλα. Όσο γρήγορα κι αν έτρεχα, δεν μπορούσα να την προφτάσω· με όση δύναμη κι αν φώναζα, εκείνη δε γύριζε ποτέ. Η απόγνωσή μου να τη φτάσω μεγάλωνε, μέχρι που αυτή η αγωνία με ξύπνησε. Ήταν μέσα στη νύχτα και, μέχρι να με ξαναπάρει ο ύπνος, πέρασε τόση ώρα, που μου φάνηκε αιώνας. Ύστερα από αυτό, ερχόταν σχεδόν κάθε βράδυ στα όνειρά μου, αλλά πάντα στο περιθώριο, ποτέ αρκετά κοντά ώστε να τη φτάσω.

Ο μήνας μετά το ατύχημα ήταν γεμάτος αμηχανία, νευρικήτητα και στην αρχή ντροπή.

Ανακάλυψα ότι ήμουν το κέντρο της προσοχής όλη την υπόλοιπη εβδομάδα, πράγμα που με χάλαγε πολύ. Η Τέιλορ Κρόλεϊ ήταν απίστευτα εκνευριστική, ακολουθώντας με παντού και προσπαθώντας να σκεφτεί ένα σωρό υποθετικούς τρόπους να επανορθώσει. Προσπάθησα να την πείσω πως αυτό που ήθελα περισσότερο ήταν να τα ξεχάσει όλα –ιδιαιτέρα από τη στιγμή που δεν έπαθα τίποτα–, όμως εκείνη δεν έλεγε να σταματήσει. Με ακολουθούσε στα διαλείμματα και την ώρα του φαγητού καθόταν στο τραπέζι μας, που τώρα πια ήταν γεμάτο κόσμο. Στη Μακάιλα και την Έρικα δε φαινόταν να αρέσει και πολύ αυτό· έριχναν περισσότερες λοξές ματιές σε εκείνη απ' ό,τι μεταξύ τους, πράγμα που με έκανε να ανησυχώ ότι είχα αποκτήσει άλλη μια ανεπιθύμητη θαυμάστρια.

Ήταν σαν να είχε γίνει μόδα το να σου αρέσει το καινούργιο αγόρι.

Κανείς δεν ανησυχούσε για την Ίντιθ – κανείς δεν την ακολουθούσε, κανείς δεν της ζητούσε να του αφηγηθεί τη δική της ιστορία, αφού υπήρξε ο βασικός αυτόπτης μάρτυρας. Εγώ πάντα τη συμπεριελάμβανα στη δική μου εκδοχή· εκείνη ήταν η ηρωίδα – με είχε τραβήξει στην άκρη και παραλίγο να χτυπήσει κι αυτή, όμως το μόνο που έλεγαν όλοι οι άλλοι ήταν πως ούτε καν είχαν καταλάβει ότι βρισκόταν εκεί, μέχρι που απομακρύνθηκε το φορτηγάκι.

Αναρωτιόμουν συχνά γιατί δεν την είχε δει κανείς να στέκεται τόσο μακριά, κοντά στο αυτοκίνητό της, προτού μου σώσει τη ζωή ξαφνικά με έναν τρόπο αδύνατο. Υπήρχε μόνο μία λύση που μπορούσα να σκεφτώ και αυτή η λύση δε μου άρεσε. Πρέπει να ήταν επειδή κανείς άλλος δεν είχε συναίσθηση της ύπαρξης της Ίντιθ όπως εγώ. Κανείς άλλος δεν την παρακολουθούσε όπως εγώ. Ήταν αξιολύπητο και θύμιζε κάπως συμπεριφορά παρανοϊκού θαυμαστή που ακολουθεί παντού το ίνδαμμά του.

Οι άνθρωποι απέφευγαν την Ίντιθ, ως συνήθως. Οι Κάλεν και οι Χέιλ κάθονταν στο ίδιο τραπέζι, όπως πάντα, χωρίς να τρώνε, συζητώντας μόνο μεταξύ τους. Κανείς τους δεν έριχνε έστω μια ματιά προς το μέρος μου πια.

Όταν η Ίντιθ καθόταν δίπλα μου στο μάθημα –όσο πιο μακριά γινόταν–, έμοιαζε να μη συνειδητοποιεί καθόλου ότι βρισκόμουν εκεί. Μόνο πού και πού, όταν έσφιγγε τις γροθιές της –με το δέγμα της τσιτωμένο και ακόμα πιο λευκό πάνω απ' τις αρθρώσεις–, αναρωτιόμουν μήπως δε με είχε ξεχάσει τελείως, όπως έδειχνε.

Ήθελα πάρα πολύ να συνεχίσω την κουβέντα που είχαμε αρχίσει στον διάδρομο του νοσοκομείου· τη μέρα μετά το ατύχημα το προσπάθησα. Την τελευταία φορά που είχαμε μιλήσει ήταν πολύ τσατισμένη. Και, παρόλο που ήθελα πολύ να μάθω τι είχε συμβεί στην πραγματικότητα και πίστευα ότι άξιζα την αλήθεια, ήξερα ότι ήμουν αρκετά πειστικός, αν σκεφτεί κανείς ότι μόλις μου είχε σώσει τη ζωή. Δεν πίστευα ότι την είχα ευχαριστήσει όπως έπρεπε.

Ήταν ήδη καθιστή, όταν μπήκα στην τάξη της Βιολογίας. Δε γύρισε να με κοιτάξει, όταν κάθισα στην καρέκλα μου, απλώς συνέχισε να κοιτάζει μπροστά. Δεν έδειξε κανένα σημάδι ότι είχε καταλάβει πως ήμουν εκεί.

«Γεια σου, Ίντιθ», είπα.

Εκείνη γύρισε το κεφάλι μισό πόντο προς εμένα, αλλά τα μάτια της έμειναν προσηλωμένα στον πίνακα. Ίσα ίσα που κούνησε το κεφάλι της ελαφρά και ύστερα γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη μεριά.

Κι αυτή ήταν η τελευταία επαφή μας, αν και βρισκόταν εκεί, ούτε μισό μέτρο μακριά μου, κάθε μέρα. Την παρακολουθούσα μερικές φορές χωρίς να μπορώ να συγκρατηθώ –πάντα από μακριά, βέβαια– στο εστιατόριο ή στο πάρκινγκ. Την παρατηρούσα, καθώς τα χρυσαφιά μάτια της σκοτείνιαζαν αισθητά όσο περνούσαν οι μέρες (και μετά, ξαφνικά, έπαιρναν πάλι το χρώμα του μελιού. Και η αργή αλλαγή προς το μαύρο άρχιζε πάλι από την αρχή). Μέσα στο μάθημα, όμως, δεν έδινα μεγαλύτερη σημασία στην παρουσία της απ' όση έδινε εκείνη στη δική μου. Ήμουν δυστυχισμένος. Και τα όνειρα συνεχίζονταν.

Είχε μετανιώσει που με είχε σπρώξει στην άκρη για να με σώσει από το φορηγάκι της Τέιλορ. Δεν μπορούσα να σκεφτώ άλλη εξήγηση. Εφόσον, προφανώς, με προτιμούσε νεκρό, προσποιούνταν πως ήμουν.

Παρά τα κατάφωρα ψέματά μου, το ύφος των μηνυμάτων μου έκανε τη μητέρα μου να ανησυχήσει κι έτσι τηλεφώνησε αρκετές φορές για να δει αν είμαι καλά. Προσπάθησα να την πείσω ότι έφταιγε η βροχή που δεν ήμουν στα φόρτε μου.

Τουλάχιστον η Μακάιλα ήταν ευχαριστημένη με τη φανερό ψυχρότητα που υπήρχε ανάμεσα στη διπλανή μου στο εργαστήριο και σε μένα. Μάλλον θα ανησυχούσε μήπως είχαμε δεθεί εξαιτίας της κοινής μας τραυματικής εμπειρίας ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Η αυτοπεποίθησή της μεγάλωσε και καθόταν στην άκρη του τραπεζιού μου για να μου μιλήσει, προτού αρχίσει το μάθημα της Βιολογίας, αγνοώντας την Ίντιθ τόσο απόλυτα όσο μας αγνούσε κι εκείνη.

Το χιόνι έλιωσε εντελώς έπειτα από εκείνη την επικίνδυνη παγωμένη μέρα. Η Μακάιλα παραπονιόταν ότι δεν έγινε ποτέ εκείνος ο χιονοπόλεμος που σχεδίαζε, αλλά χάρηκε που σύντομα θα μπορούσε να γίνει η εκδρομή στην παραλία. Ωστόσο, συνέχιζε να βρέχει δυνατά και οι βδομάδες κυλούσαν.

Εδώ που τα λέμε, δεν είχα συνειδητοποιήσει πώς περνούσε ο καιρός. Οι περισσότερες μέρες έμοιαζαν ίδιες – γκριζες, πράσινες και μετά πάλι γκριζες. Ο πατριός μου πάντα παραπονιόταν ότι το Φοίνιξ δεν είχε εποχές, αλλά, απ' ό,τι κατάλαβα, στο Φορξ τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα. Δεν είχα την παραμικρή ιδέα ότι η άνοιξη κόντευε να φανεί, μέχρι που βρέθηκα ένα βροχερό πρωινό να περπατάω με τον Τζέρεμι προς το εστιατόριο.

«Ε, Μπο;» ρώτησε.

Εγώ βιαζόμουν να φύγω από τη βροχή, αλλά ο Τζέρεμι μετά βίας έσερνε τα πόδια του. Επιβράδυνα το βήμα μου για να συμβαδίσουμε.

«Τι τρέχει, Τζέρεμι;»

«Αναρωτιόμουν αν σου έχει ζητήσει καμιά κοπέλα να τη συνодέψεις στον ανοιξιάτικο χορό. Ξέρεις, οι κοπέλες επιλέγουν συνοδό».

«Α. Εεε, όχι».

«Χα! Θέλεις... θέλω να πω, πιστεύεις ότι θα σου ζητήσει η Μακάιλα;»

«Ελπίζω πως όχι», είπα, ίσως κάπως υπερβολικά γρήγορα.

Εκείνος με κοίταξε ξαφνιασμένος. «Γιατί όχι;»

«Δεν πάω σε χορούς».

«Α».

Προχωρήσαμε μπροστά, για ένα λεπτό σιωπηλοί, σέροντας τα πόδια μας. Εκείνος ήταν σκεφτικός. Εγώ ανυπομονούσα να φύγω από το ψιλόβροχο.

«Σε πειράζει να της το πω αυτό;» ρώτησε.

«Όχι. Μάλλον είναι καλή ιδέα. Δε θέλω να χρειαστεί να αρνηθώ σε κάποια, αν δεν είναι ανάγκη».

«Εντάξει».

«Πότε είπαμε ότι είναι ο χορός;»

Κοντεύαμε στο εστιατόριο τώρα. Μου έδειξε μια φανταχτερή κίτρινη αφίσα που διαφήμιζε τον χορό. Δεν την είχα προσέξει ποτέ, αλλά οι άκρες της είχαν ξεφτίσει και το χρώμα της είχε ξεθωριάσει λίγο, σαν να βρισκόταν εκεί αρκετό καιρό.

«Σε μια βδομάδα από το Σάββατο που μας έρχεται».

Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως ο Τζέρεμι είχε ήδη πει κάτι, όταν

το επόμενο πρωί στα Αγγλικά η Μακάιλα δεν ήταν ο συνηθισμένος χειμαρρώδης εαυτός της. Την ώρα του φαγητού κάθισε μακριά από τον Τζέρεμι κι από εμένα, και δεν έλεγε πολλά σε κανέναν. Ήταν σιωπηλή, καθώς με συνόδευε στη Βιολογία, αλλά ήρθε, ως συνήθως, να καθίσει στην άκρη του τραπέζιού μου. Όπως πάντα, εγώ ένιωθα πολύ έντονα την παρουσία της Ίντιθ, η οποία καθόταν αρκετά κοντά ώστε να μπορώ να την αγγίξω, μα ήταν τόσο απόμακρη, που έμοιαζε περισσότερο με προϊόν της φαντασίας μου.

«Που λες», είπε η Μακάιλα κοιτάζοντας το πάτωμα αντί για μένα, «ο Τζέρεμι είπε ότι δεν πας σε χορούς».

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια».

Τότε με κοίταξε με μια έκφραση πληγωμένη και λίγο θυμωμένη. Δεν της είχα καν πει όχι ακόμα και ένιωθα ήδη ενοχές.

«Α», έκανε. «Νόμιζα ότι το έβγαλε από το μυαλό του».

«Λυπάμαι, όχι. Μα γιατί να σκεφτεί ένα τέτοιο παραμύθι;»

Εκείνη κατσούφιασε. «Νομίζω ότι θέλει να μου ζητήσει να γίνεις ο καβαλιέρος μου στον χορό».

Χαμογέλασα με το ζόρι. «Καλά θα κάνεις να δεχτείς. Ο Τζέρεμι είναι φοβερός».

Σήκωσε τους ώμους. «Μάλλον». Μετά πήρε μια βαθιά ανάσα και με κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια με ένα βιαστικό, αγχωμένο χαμόγελο. «Αυτό το εγώ δε χορεύω θα άλλαζε, αν σου ζητούσα εγώ να με πας στον χορό;»

Με την άκρη του ματιού μου είδα το κεφάλι της Ίντιθ να γέρνει ξαφνικά προς τη μεριά μου. Σαν να περίμενε να ακούσει κι εκείνη την απάντησή μου.

Μου πήρε λίγη ώρα για να απαντήσω. Ακόμα ένιωθα ενοχές, αλλά κυρίως είχα αποπροσανατολιστεί. Όντως άκουγε η Ίντιθ;

«Ε, λυπάμαι και πάλι».

Τα μούτρα της Μακάιλα έπεσαν. «Θα άλλαζε αν σε προσκαλούσε κάποια άλλη;»

Άραγε να είχε δει η Ίντιθ ότι τα μάτια της Μακάιλα έπεσαν αστραπιαία προς τη μεριά της;

«Όχι, δεν έχει νόημα αυτή η συζήτηση, έτσι κι αλλιώς. Εκείνη τη μέρα θα είμαι στο Σιάτλ». Έπρεπε να ξεφύγω από την πόλη – έπειτα από δύο Σάββατα ήταν η κατάλληλη στιγμή να το κάνω.

«Πρέπει να πας εκείνο το Σαββατοκύριακο σώνει και ντε;» ρώτησε η Μακάιλα.

«Ναι. Αλλά μην ανησυχείς για μένα. Καλά θα κάνεις να πας με τον Τζέρεμι. Είναι πολύ πιο διασκεδαστικός τύπος από μένα».

«Ναι, μάλλον», μουρμούρισε εκείνη και γύρισε για να πάει στη θέση της. Είδα τους ώμους της να καμπουριάζουν και ένιωσα απαίσια. Έκλεισα τα μάτια και πίεσα τα δάχτυλα στους κροτάφους μου προσπαθώντας να σταματήσω να σκέφτομαι την αποκαρδιωμένη στάση της Μακάιλα. Η κυρία Μπάνερ άρχισε να μιλάει. Αναστέναξα και άνοιξα τα μάτια.

Η Ίντιθ με κοιτούσε ευθέως, με εκείνη τη γνωστή απογοήτευση τώρα πιο ευδιάκριτη μέσα στα υπέροχα μάτια της.

Εγώ ανταπέδωσα το βλέμμα γεμάτος έκπληξη, περιμένοντας ότι θα γύριζε γρήγορα αλλού. Όμως δε γύρισε. Τα μάτια της συνέχισαν να κοιτάζουν διαπεραστικά μέσα στα δικά μου, λες και προσπαθούσε να βρει κάτι πολύ σημαντικό. Συνέχισα κι εγώ να την κοιτάζω, εντελώς ανίκανος να σπάσω τη σύνδεση μεταξύ μας, ακόμα και να το ήθελα. Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν.

«Δεσποινίς Κάλεν;» φώναξε η καθηγήτρια περιμένοντας την απάντηση σε μια ερώτηση που δεν είχα καν ακούσει.

«Ο κύκλος του Κρεμπς», απάντησε η Ίντιθ δείχνοντας απρόθυμη, καθώς στράφηκε προς την κυρία Μπάνερ.

Χαμήλωσα τα μάτια μου κάνοντας ότι κοιτούσα στο βιβλίο μου, μόλις το βλέμμα της με απελευθέρωσε. Με ενοχλούσε αυτή η ένταση των συναισθημάτων που με διαπέρασαν μόνο και μόνο επειδή έτυχε να με κοιτάξει για πρώτη φορά έπειτα από έξι εβδομάδες. Δεν ήταν φυσιολογικό. Εδώ που τα λέμε, ήταν αξιολύπητο και ίσως και κάτι παραπάνω· ήταν ανθυγιεινό.

Προσπάθησα πολύ σκληρά να ξεχάσω την παρουσία της στο υπόλοιπο του μαθήματος και, αφού αυτό ήταν αδύνατον, προσπάθησα τουλάχιστον να μην της δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορούσα να ξεχάσω την παρουσία της. Όταν επιτέλους χτύπησε το κουδούνι, γύρισα από την άλλη μεριά, για να μαζέψω τα πράγματά μου, περιμένοντας ότι θα ορμούσε βιαστικά έξω, όπως συνήθως.

«Μπο;»

Η φωνή της δε θα έπρεπε να μου είναι τόσο οικεία, σαν να την

άκουγα για μια ολόκληρη ζωή αντί για καμιά ώρα, μια στο τόσο, πριν από μερικές εβδομάδες.

Γύρισα αργά προς το μέρος της, χωρίς να θέλω να νιώσω αυτό που ήξερα ότι θα ένιωθα, όταν θα κοιτούσα το υπερβολικά τέλειο πρόσωπό της. Είμαι σίγουρος ότι η έκφρασή μου ήταν επιφυλακτική· τη δική της δεν μπορούσα να τη διαβάσω. Δεν είπε τίποτα.

«Ναι;»

Εκείνη απλώς με κοίταξε.

«Λοιπόν... εεε... μου μιλάς... ή δε μου μιλάς ξανά;»

«Δε σου μιλάω», είπε εκείνη, αλλά τα χείλη της κύρτωσαν προς τα πάνω σχηματίζοντας ένα χαμόγελο που έκανε να φανούν τα λακκάκια της.

«Εντάξει...» Γύρισα να κοιτάξω αλλού – τα χέρια μου και μετά τον πίνακα. Ήταν δύσκολο να συγκεντρωθώ όταν την κοιτούσα, και αυτή η κουβέντα δεν έβγαζε λογικό νόημα.

«Λυπάμαι», είπε και δε φαινόταν να αστειεύεται τώρα. «Είμαι πολύ αγενής, το ξέρω. Αλλά είναι καλύτερα έτσι, αλήθεια».

Την κοίταξα πάλι· η έκφρασή της ήταν εντελώς σοβαρή τώρα.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς».

«Είναι καλύτερα να μην είμαστε φίλοι», εξήγησε. «Πίστεψέ με». Ζάρωσα τα μάτια μου. Αυτό το είχα ξανακούσει.

Εκείνη φάνηκε να εκπλήσσεται από την αντίδρασή μου. «Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε.

«Φαντάζομαι ότι... είναι κρίμα που δεν το κατάλαβες νωρίτερα. Δε θα χρειαζόταν να μπει στον κόπο να μετανιώσεις».

«Να μετανιώσω;» Η απάντησή μου την έπιασε απροετοίμαστη. «Να μετανιώσω για ποιο πράγμα;»

«Που δεν άφησες το φορηγάκι της Τέιλορ να με λιώσει, όταν δόθηκε η ευκαιρία».

Εκείνη έμεινε άναυδη. Με κοίταξε για ένα λεπτό με μάτια γουρλωμένα και, όταν επιτέλους μίλησε, ακουγόταν σχεδόν έξαλλη.

«Νομίζεις ότι μετάνιωσα που σου έσωσα τη ζωή;» Τα λόγια ήταν χαμηλόφωνα, μέσα από τα δόντια της, αλλά και πάλι γεμάτα ένταση.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, όπου είχαν ξεμείνει κάνα δυο παιδιά. Έπιασα το ένα να μας κοιτά-

ζει. Γύρισε από την άλλη μεριά κι εγώ γύρισα πάλι προς την Ίντιθ.

«Ναι», είπα εξίσου χαμηλόφωνα. «Θέλω να πω, τι άλλο μπορεί να συμβαίνει; Είναι ολοφάνερο».

Εκείνη έβγαλε τον πιο παράξενο ήχο – ξεφύσησε μέσα από τα δόντια της και ήταν σαν να γρούλιζε. Έδειχνε ακόμα έξω φρενών.

«Είσαι ηλίθιος», μου είπε.

Ε, λοιπόν, μέχρι εκεί ήταν.

Δε φτάνει που είχα πάθει τέτοια εμμονή με αυτό το κορίτσι, δε φτάνει που τη σκεφτόμουν όλη την ώρα, την ονειρευόμουν κάθε βράδυ. Δεν ήταν ανάγκη να κάθομαι εδώ σαν τον βλάκα –γιατί για βλάκα με περνούσε– και να την κοιτάζω, ενώ αυτή με πρόσβαλλε. Άρπαξα τα βιβλία μου, πετάχτηκα όρθιος από την καρέκλα μου, ξέροντας εν τω μεταξύ ότι είχε δίκιο – ήμουν όντως ηλίθιος, γιατί ήθελα να μείνω, ακόμα κι αν το μόνο που θα άκουγα ήταν περισσότερες βρισιές από τη μεριά της. Έπρεπε να βγω από την αίθουσα όσο πιο γρήγορα γινόταν, έτσι φυσικά σκόνταψα στην έξοδο και παραλίγο να πέσω, καθώς περνούσα από την πόρτα, ενώ τα βιβλία μου σκόρπισαν στο πάτωμα. Στάθηκα εκεί για ένα δευτερόλεπτο με τα μάτια κλειστά, αναλογιζόμενος την πιθανότητα να τα αφήσω εκεί πέρα σκορπισμένα. Μετά αναστέναξα και έσκυψα να τα μαζέψω.

Η Ίντιθ ήταν εκεί· τα είχε ήδη μαζέψει σε μια στοίβα, την οποία μου έδωσε.

Τα πήρα χωρίς να την κοιτάξω.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα.

«Παρακαλώ», απάντησε. Ακόμα έξαλλη – έτσι ακούστηκε.

Ίσιωσα το κορμί μου και έφυγα βιαστικά για το γυμναστήριο χωρίς να κοιτάξω πίσω.

Η γυμναστική δεν έκανε τη μέρα μου καλύτερη. Είχαμε προχωρήσει στο μπάσκετ. Αν και όλα τα παιδιά την πρώτη μέρα με είχαν δει να παίζω βόλεϊ, πίστευαν ότι στο μπάσκετ θα ήμουν καλύτερος. Δε χρειάστηκε πολύ για να καταλάβουν την αλήθεια. Δε μου έδιναν πια ποτέ πάσα, πράγμα που ήταν καλό, αλλά με όλο αυτό το τρέξιμο όλο και πάθαινα μικροατυχήματα κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού. Σήμερα ήταν χειρότερα απ' ό,τι χθες επειδή δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στα πόδια μου. Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν η Ίντιθ.

Το τέλος του μαθήματος ήταν για άλλη μια φορά λυτρωτικό. Δεν έβλεπα την ώρα να βρεθώ μόνος μέσα στο φορηγάκι μου. Παρεμπιπτόντως, ήταν σε αρκετά καλή κατάσταση, αν σκεφτεί κανείς αυτό που είχε συμβεί. Χρειάστηκε να αντικαταστήσω τα πίσω φώτα μετά το ατύχημα και αυτό ήταν όλο. Αν το χρώμα του δεν ήταν ήδη τόσο άθλιο, ίσως και να το φρέσκαρα λίγο για να καλύψω τις καινούργιες γρατσουνιές. Οι γονείς της Τέιλορ χρειάστηκε να πουλήσουν το δικό της φορηγάκι για ανταλλακτικά.

Κόντευα να πάθω ανακοπή, όταν έφτασα στη γωνία και είδα μια μικρόσωμη, λεπτή φιγούρα να γέρνει στην πλαϊνή μεριά του αυτοκινήτου μου. Σταμάτησα απότομα, μετά πήρα μια βαθιά ανάσα. Ήταν η Έρικα. Άρχισα να περπατάω ξανά.

«Γεια σου, Έρικα!» φώναξα.

«Γεια σου, Μπο!»

«Τι τρέχει;» είπα, καθώς πήγα να ξεκλειδώσω την πόρτα. Την κοίταξα ψαχουλεύοντας μέσα στο σακίδιό μου για να βρω τα κλειδιά μου. Φαινόταν ότι ένιωθε πραγματικά άβολα.

«Εεε... αναρωτιόμουν... αν θα ήθελες να έρθεις μαζί μου στον ανοιξιάτικο χορό».

Έβαλα προσεκτικά το κλειδί του αυτοκινήτου στην κλειδαριά.

«Λυπάμαι, Έρικα, δεν πρόκειται να πάω στον χορό».

Τότε αναγκάστηκα να την κοιτάξω. Το πρόσωπό της ήταν σκυθρωπό, τα μαύρα μαλλιά της έκρυβαν τα μάτια της.

«Α, εντάξει».

«Επειδή θα πάω στο Σιάτλ», είπα γρήγορα, προσπαθώντας να την κάνω να νιώσει καλύτερα. «Είναι η μόνη μέρα που μπορώ να πάω. Ξέρεις τώρα... Ελπίζω να περάσεις καλά».

Εκείνη έκανε ένα μορφασμό συγκατάβασης. «Εντάξει», επανέλαβε, αλλά η φωνή της ήταν ελαφρώς πιο κεφάτη τώρα. «Ίσως την άλλη φορά».

«Οποσδήποτε», συμφώνησα και αμέσως μετά το μετάνιωσα. Ήλπιζα ότι δε θα το έπαιρνε τοις μετρητοίς.

«Τα λέμε», είπε έχοντας ήδη πάρει δρόμο. Τη χαιρέτησα, αλλά δεν το είδε.

Άκουσα ένα χαμηλό γέλιο.

Η Ίντιθ περνούσε μπροστά από το φορηγάκι μου κοιτάζο-

ντας ευθεία μπροστά, χωρίς το στόμα της να προδίδει ούτε ένα ίχνος χαμόγελου.

Πάγωσα για ένα δευτερόλεπτο. Δεν ήμουν έτοιμος να βρεθώ τόσο κοντά της. Είχα συνηθίσει να προετοιμάζομαι πριν από τη Βιολογία, αλλά αυτό ήταν αναπάντεχο. Συνέχισε να περπατάει. Εγώ άνοιξα απότομα την πόρτα και πήδηξα μέσα, κοπανώντας την κάπως πιο δυνατά απ' όσο χρειαζόταν για να κλείσει. Έβαλα μπρος τη μηχανή, γκαζώνοντας δυο φορές με έναν εκκωφαντικό θόρυβο, και έκανα όπισθεν στον διάδρομο. Η Ίντιθ ήταν ήδη στο αυτοκίνητό της, δυο θέσεις πιο πέρα, γλιστρώντας απαλά στη λωρίδα και κόβοντάς μου τον δρόμο. Σταμάτησε εκεί – για να περιμένει την οικογένειά της, υπέθεσα. Έβλεπα και τους τέσσερις να έρχονται προς τα δω, αλλά ήταν ακόμα κοντά στο εστιατόριο. Κοίταξα πίσω, μέσα από τον καθρέφτη. Άρχισε να σχηματίζεται ουρά. Ακριβώς πίσω μου ήταν η Τέιλορ Κρόλεϊ μέσα στο καινούργιο μεταχειρισμένο Σέντρα της και με χαιρετούσε. Εγώ έσκυψα το κεφάλι και έκανα πως δεν την είδα.

Ενώ καθόμουν εκεί, καταβάλλοντας προσπάθεια να μην κοιτάζω την οδηγό μπροστά μου, άκουσα ένα χτύπημα στο παράθυρο από τη μεριά του συνοδηγού. Ήταν η Τέιλορ. Κοίταξα πάλι στον καθρέφτη μου μπερδεμένος. Είχε αφήσει τη μηχανή αναμμένη και την πόρτα ανοιχτή. Έσκυψα για να κατεβάσω λίγο το παράθυρο. Ήταν φρακαρισμένο. Το κατέβασα ως τη μέση και μετά τα παράτησα.

«Συγγνώμη, Τέιλορ. Έχω κολλήσει εδώ πέρα». Έκανα μια κίνηση δείχνοντας προς το Βόλβο. Προφανώς δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσα να κάνω.

«Α, το ξέρω... απλώς ήθελα να σε ρωτήσω κάτι όση ώρα είμαστε εγκλωβισμένοι εδώ πέρα». Χαμογέλασε πλατιά.

Μα τι τρέχει μ' αυτό το σχολείο; Μήπως είναι καμιά φάρσα; Καψώνι στον καινούργιο μαθητή;

«Θα έρθεις μαζί μου στον ανοιξιάτικο χορό;» είπε με μια ανάσα.

«Θα είμαι εκτός πόλης, Τέιλορ». Συνειδητοποίησα ότι ακουγόμουν υπερβολικά απότομος. Έπρεπε να θυμάμαι ότι δεν έφταιγε η Τέιλορ που η Μακάιλα και η Έρικα είχαν ήδη εξαντλήσει την υπομονή μου.

«Ναι, μου το είπε η Μακάιλα», παραδέχτηκε.

«Τότε γιατί...»

Σήκωσε τους ώμους. «Απλώς ήλπιζα ότι ήθελες να της αρνηθείς με τρόπο».

Ε, αυτό ήταν, λοιπόν. Έφταιγε.

«Λυπάμαι, Τέιλορ», είπα, χωρίς να νιώθω ούτε στο ελάχιστο τόσο άσχημα όσο με τη Μακάιλα και την Έρικα. «Δεν πρόκειται να πάω στον χορό».

«Δεν πειράζει», απάντησε απτόητη. «Υπάρχει και ο χορός της αποφοίτησης».

Και προτού προλάβω να απαντήσω, ξεκίνησε για το αμάξι της. Ένωθα τις κόκκινες κηλίδες να λερώνουν το πρόσωπό μου. Ακριβώς μπροστά μου ο Άρτσι, ο Ρόγιαλ, η Έλινορ και η Τζέσαμιν έμπαιναν όλοι στο Βόλβο. Στον καθρέφτη της έβλεπα τα μάτια της Ίντιθ – καρφωμένα πάνω μου. Ήταν γεμάτα ρυτίδες στις άκρες και οι ώμοι της τραντάζονταν από το γέλιο. Ήταν λες και είχε ακούσει κάθε λέξη της Τέιλορ και έβρισκε τους κόκκινους λεκέδες που είχαν γεμίσει το πρόσωπό μου ξεκαρδιστικούς. Μάρσα-ρα, ενώ αναρωτιόμουν τι ζημιά θα έκανα στο Βόλβο και το μαύρο αμάξι δίπλα του, αν χωνόμουν ανάμεσά τους για να περάσω και να την κοπανήσω. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι το φορτηγάκι μου θα κέρδιζε αυτή τη μάχη.

Αλλά ήταν ήδη όλοι μέσα και η Ίντιθ γκάζωσε και έφυγε με τη σχεδόν αθόρυβη μηχανή της.

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ σε κάτι άλλο –σε οτιδήποτε άλλο– στον δρόμο για το σπίτι. Θα ζητούσε η Μακάιλα από τον Τζέρεμι να τη συνοδεύσει στον χορό; Εκείνος θα κατηγορούσε εμένα, αν δεν του το ζητούσε; Η Τέιλορ σοβαρολογούσε για τον χορό της αποφοίτησης; Ποια θα ήταν η δικαιολογία μου τότε; Μπορεί να σκαρφιζόμουν καμιά επίσκεψη στη μητέρα μου ή ίσως να ερχόταν αυτή εδώ. Τι θα έφτιαχνα για βραδινό; Είχαμε αρκετό καιρό να φάμε κοτόπουλο.

Μα κάθε φορά που απαντούσα στην ίδια μου την ερώτηση, το μυαλό μου ξαναγύριζε στην Ίντιθ.

Όσπου να φτάσω σπίτι είχα ξεμείνει από καινούργιες ερωτήσεις, έτσι παράτησα την προσπάθεια να σκεφτώ κάτι άλλο. Απο-

φάσισα να φτιάξω τορτίγιες γεμιστές με κοτόπουλο, γιατί αυτό θα με κρατούσε απασχολημένο για λίγη ώρα, και δεν είχα και τόσο πολύ διάβασμα. Επίσης, με ανάγκαζε να επικεντρωθώ στο να κόψω τα υλικά σε κυβάκια: το κοτόπουλο, τις καυτερές πιπεριές και τα κρεμμύδια. Στο μεταξύ, όμως, το μυαλό μου πήγαινε συνέχεια στο μάθημα της Βιολογίας, προσπαθώντας να αναλύσει κάθε λέξη που μου είχε πει εκείνη. Τι εννοούσε όταν είπε ότι θα ήταν καλύτερα να μην είμαστε φίλοι;

Το στομάχι μου ανακατεύτηκε, όταν συνειδητοποίησα το μόνο πράγμα που μπορεί να εννοούσε. Μάλλον έβλεπε πόσο μεγάλη εμμονή είχα μαζί της – δεν την έκρυβα και πολύ καλά. Δεν ήθελε να μου δώσει θάρρος... έτσι δεν μπορούσαμε να είμαστε ούτε καν φίλοι... γιατί δεν ήθελε να με πληγώσει, όπως είχα κάνει σήμερα με τη Μακάιλα και την Έρικα. (Για την Τέιλορ δε με πείραζε.) Η Ήντιθ δεν ήθελε να νιώθει ενοχές επειδή δεν ενδιαφερόταν καθόλου για μένα. Πράγμα που φαινόταν απολύτως λογικό, προφανώς επειδή δεν ήμουν ενδιαφέρων τύπος.

Τα μάτια μου άρχισαν να τσούζουν και να δακρύζουν από τα κρεμμύδια. Άρπαξα μια πετσέτα για τα πιάτα, την έβαλα κάτω από τη βρύση και έπειτα έτριψα με αυτήν τα μάτια μου. Αυτό δε βοήθησε και πολύ.

Ήμουν βαρετός – αυτό το ήξερα για τον εαυτό μου. Και η Ήντιθ ήταν ακριβώς το αντίθετο από βαρετή. Αυτό δεν είχε να κάνει με το μυστικό της, όποιο κι αν ήταν αυτό, αν θυμόμουν καν καθαρά οτιδήποτε από εκείνη την τρελή στιγμή. Αυτή την ώρα κόντευα να πιστέψω το παραμύθι που είχα πει σε όλους τους άλλους. Φαινόταν πολύ πιο λογικό από αυτό που νόμισα ότι είδα.

Μα δε χρειαζόταν κάποιο μυστικό για να είναι παραπάνω από τα κυβικά μου. Ήταν επίσης πανέξυπνη, μυστηριώδης, πανέμορφη και απολύτως τέλεια. Αν όντως ήταν ικανή να σηκώσει ένα ολόκληρο φορτηγάκι με το ένα χέρι, αυτό δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Όπως και να 'χε το θέμα, ήταν μια φαντασίωση κι εγώ ήμουν το πιο πεζό είδος της πραγματικότητας.

Ε, λοιπόν, δεν πειράζει. Μπορούσα να την αφήσω στην ησυχία της. Θα την άφηνα στην ησυχία της. Θα εξέτια την ποινή που είχα επιβάλει στον εαυτό μου από μόνος μου εδώ στην κόλαση, και με-

τά ήλπιζα να κερδίσω μια υποτροφία από κάποια σχολή στα νοτιοδυτικά ή ίσως στη Χαβάη.

Προσπάθησα να σκεφτώ ηλιόλουστες παραλίες και φοίνικες, ενώ τελειώνα το βραδινό.

Ο Τσάρλι φαινόταν ανήσυχος, όταν γύρισε σπίτι και του ήρθε η μυρωδιά από τα πράσινα πιπέρια, αλλά άλλαξε γνώμη, όταν δοκίμασε την πρώτη μπουκιά. Ήταν κάπως περίεργο συναισθημα, αλλά ταυτόχρονα και ωραίο, να τον βλέπεις καθώς άρχιζε να αποκτά σιγά σιγά εμπιστοσύνη στη μαγειρική μου.

«Μπαμπά;» ρώτησα, όταν κόντευε να τελειώσει.

«Ναι, Μπο;»

«Εεε, ήθελα απλώς να σε ενημερώσω ότι θα πάω στο Σιάτλ το μεθεπόμενο Σάββατο. Μόνο για μια μέρα». Δεν ήθελα να ζητήσω άδεια –δημιουργούσε κακό προηγούμενο–, όμως η διατύπωση της πρότασής μου ακούστηκε αγενής, έτσι πρόσθεσα: «Αν δε σε πειράζει».

«Γιατί;» Φάνηκε έκπληκτος, σαν να μην μπορούσε να φανταστεί κάποιο λόγο που θα ανάγκαζε κάποιον να θέλει να περάσει τα όρια του Φορκς.

«Να, ήθελα να αγοράσω μερικά βιβλία... η βιβλιοθήκη εδώ είναι αρκετά περιορισμένη... και ίσως και μερικά πιο ζεστά ρούχα». Μου είχαν περισσέψει κάποια χρήματα, αφού, χάρη στον Τσάρλι, δε χρειάστηκε να αγοράσω αυτοκίνητο –αν και το φορτηγάκι μου είχε περισσότερα έξοδα για βενζίνη απ’ ό,τι περίμενα– και τα ρούχα για το κρύο που είχα πάρει από το Φοίνιξ έμοιαζαν να έχουν σχεδιαστεί από ανθρώπους που δεν είχαν ζήσει ποτέ στην πραγματικότητα σε θερμοκρασίες κάτω από είκοσι βαθμούς, αλλά απλώς τους είχαν περιγράψει αυτό το κλίμα.

«Το φορτηγάκι σου δεν έχει και πολύ μεγάλο ντεπόζιτο για να διανύσει μεγάλη απόσταση», είπε ο Τσάρλι.

«Το ξέρω, θα σταματήσω στο Μοντεσάνο και στην Ολύμπια... και στην Τακόμα αν χρειαστεί».

«Θα πας ολομόναχος;»

«Ναι».

«Το Σιάτλ είναι μεγάλη πόλη, μπορεί να χαθείς», με προειδοποίησε.

«Μπαμπά, το Φοίνιξ είναι πέντε φορές μεγαλύτερο από το Σιάτλ... και ξέρω να διαβάζω χάρτη, μην ανησυχείς».

«Μήπως θες να έρθω μαζί σου;»

Αναρωτήθηκα αν πραγματικά ανησυχούσε τόσο πολύ για μένα ή αν νόμιζε ότι όλα τα Σάββατα που με άφηνε μόνο μου ισοδυναμούσαν με αμέλεια. Μάλλον ανησυχούσε. Ήμουν σίγουρος ότι με το δικό του μυαλό τις περισσότερες φορές με έβλεπε ακόμα σαν πεντάχρονο.

«Δε χρειάζεται. Δε θα είναι και πολύ συναρπαστικό».

«Θα γυρίσεις νωρίς, για να προλάβεις τον χορό;»

Απλώς τον κοίταξα μέχρι που κατάλαβε.

Δεν του πήρε πολλή ώρα. «Α, σωστά».

«Ναι», είπα. Τη δυσκολία μου στην ισορροπία δεν την κληρονόμησα από τη μητέρα μου.

Το επόμενο πρωί στο σχολείο πάγκαρα όσο το δυνατόν πιο μακριά από το αστραφτερό ασημί Βόλβο. Θα κρατούσα αποστάσεις. Δε θα της έδινα σημασία πια. Δε θα είχε κανένα λόγο να παραπονεθεί από δω και στο εξής.

Καθώς έκλεινα την πόρτα κοπανώντας τη δυνατά, το κλειδί μου έπεσε μέσα σε μια λακκούβα γεμάτη νερό δίπλα στα πόδια μου. Την ώρα που έσκυβα για να το πιάσω, ένα χλομό χέρι πρόβαλε ξαφνικά μπροστά μου και το άρπαξε πρώτο. Πετάχτηκα όρθιος, ενώ παραλίγο να τσουγκρίσω το κεφάλι μου με το δικό της. Η Ίντιθ Κάλεν ήταν εκεί, γέροντας αδιάφορα πάνω στο φορηγάκι μου.

«Πώς το κάνεις αυτό;» ρώτησα, έχοντας μείνει με το στόμα ανοιχτό.

«Ποιο πράγμα;» Άπλωσε το χέρι της που κρατούσε το κλειδί, καθώς μιλούσε. Όπως πήγα να το πιάσω, το έριξε στην παλάμη μου.

«Ξεφυτρώνεις από το πουθενά».

«Μπο, δε φταίω εγώ αν εσύ δεν είσαι καθόλου παρατηρητικός». Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος, αθόρυβα βελουδίνη, και τα χείλη της προσπαθούσαν να πνίξουν ένα χαμόγελο. Σαν να με έβρισκε ξεκαρδιστικό.

Πώς θα την αγνοούσα, αν εκείνη δε με αγνοούσε; Αυτό ήθελε, έτσι δεν είναι; Να μην μπλέκομαι στα πόδια της. Αυτό δε μου εί-

πε χθες; Δεν μπορούμε να είμαστε φίλοι. Τότε γιατί μου μιλούσε; Είχε σαδιστικές τάσεις; Έτσι διασκέδαζε, βασανίζοντας το ηλίθιο αγόρι για το οποίο δε θα μπορούσε ποτέ να νοιαστεί;

Την κοίταξα απογοητευμένος. Τα μάτια της σήμερα ήταν πά-
λι ανοιχτόχρωμα, ένα βαθύ χρυσαφί χρώμα σαν του μελιού. Οι
σκέψεις μου έγιναν ένα κουβάρι και αναγκάστηκα να χαμηλώ-
σω το βλέμμα. Τα πόδια της ήταν καμιά δεκαριά πόντους μακριά
από τα δικά μου, γυρισμένα προς εμένα, ακίνητα. Σαν να περι-
μενε μια απάντηση.

Κοίταξα πίσω από αυτήν, προς το σχολείο, και είπα το πρώτο
χαζό πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό. «Προς τι το μποτιλιάρισμα
χθες το βράδυ; Νόμιζα πως έκανες ότι δεν υπάρχεις».

«Αυτό το έκανα για χάρη της Τέιλορ. Πέθαινε, τρόπος του λέ-
γειν, για μια ευκαιρία να δοκιμάσει την τύχη της μαζί σου».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. «Τι;» Ο εκνευρισμός από τη χθεσινή
ανάμνηση εισχώρησε στη φωνή μου. Δεν είχα σκεφτεί ότι η Ίντιθ
και η Τέιλορ ήταν φίλες. Η Τέιλορ της είχε ζητήσει... Δε μου φαι-
νόταν πιθανό.

«Και δεν κάνω ότι δεν υπάρχεις», συνέχισε εκείνη σαν να μην
είχα μιλήσει.

Την κοίταξα πάλι στα μάτια, βάζοντας τα δυνατά μου να μείνω
συγκεντρωμένος, όσο χρυσαφένια κι αν ήταν ή όσο μακριές κι αν
ήταν οι βλεφαρίδες της με φόντο τα χλομά, βιολετιά βλέφαρά της.

«Δεν ξέρω τι θες από μένα», της είπα.

Ήταν εκνευριστικό πώς οι σκέψεις μου έμοιαζαν να εκρηγνυ-
νται μέσα από τα χείλη μου, όταν ήμουν κοντά της, λες και δεν τις
φίλτραρα καθόλου. Δε θα είχα μιλήσει έτσι σε κανένα άλλο κο-
ρίτσι ποτέ.

Μισοχαμογελούσε σαν να το διασκέδαζε, όμως το χαμόγελο
έσβησε και το πρόσωπό της έγινε ξαφνικά επιφυλακτικό.

«Τίποτα», βιάστηκε να πει σχεδόν σαν να έλεγε ψέματα.

«Τότε μάλλον θα έπρεπε να είχες αφήσει το φορτηγάκι να με
σκοτώσει. Θα ήταν πιο εύκολο έτσι».

Εκείνη με κοίταξε για ένα δευτερόλεπτο και, όταν απάντησε,
η φωνή της ήταν ψυχρή. «Μπο, είσαι τελείως παράλογος».

Πρέπει να είχα δίκιο για το βασανιστήριο. Ήμουν απλώς ένας

τρόπος για να περάσει τον χρόνο της σε αυτή τη βαρετή πόλη. Ένας εύκολος στόχος.

Την προσπέρασα με μια μεγάλη δρασκελιά.

«Περίμενε», φώναξε, αλλά εγώ πίεσα τον εαυτό μου να συνεχίσει να προχωράει, να μην κοιτάξει πίσω.

«Συγγνώμη, αυτό ήταν αγένεια», είπε, ενώ βρέθηκε με κάποιον τρόπο ακριβώς δίπλα μου, συμβαδίζοντας μαζί μου, αν και τα πόδια μου ήταν πιθανότατα δυο φορές πιο μακριά από τα δικά της. «Όχι πως δεν είναι αλήθεια, αλλά ήταν αγένεια να το πω δυνατά».

«Γιατί δε μ' αφήνεις στην ησυχία μου;»

«Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι, αλλά με αποσυντόνισες».

Αναστέναξα και έκοψα ταχύτητα, παρόλο που δε φαινόταν να δυσκολεύεται να ακολουθήσει τον ρυθμό μου. «Ωραία». Ήμουν μεγάλο θύμα. «Τι θέλεις;»

«Αναρωτιόμουν αν το μεθεπόμενο Σάββατο... ξέρεις, τη μέρα του ανοιξιάτικου χορού...»

Σταμάτησα και γύρισα να την κοιτάξω. «Σου φαίνεται αστείο αυτό;»

Με κοίταξε χωρίς να φαίνεται να αντιλαμβάνεται τις ψυχάλες που άρχισαν να πέφτουν. Προφανώς δεν ήταν καθόλου βαμμένη – δεν είχε καμία μουντζούρα ούτε κυλούσε τίποτα. Φυσικά, το πρόσωπό της ήταν απλώς τέλειο από τη φύση του. Για ένα δευτερόλεπτο ένιωσα θυμό· θυμό που έπρεπε να είναι τόσο όμορφη· θυμό που η ομορφιά της την είχε κάνει σκληρή· θυμό που εγώ ήμουν το αντικείμενο της σκληρότητάς της και, παρόλο που το ήξερα, και πάλι δεν τα κατάφερνα να την αφήσω και να φύγω.

Η έκφραση αυτή που έδειχνε ότι το διασκέδαζε είχε επιστρέψει, ένα ίχνος από τα λακκάκια απειλούσε να φανεί ξανά στα μάγουλά της.

«Θα μ' αφήσεις, σε παρακαλώ, να τελειώσω;» ρώτησε.

Σήκω και φύγε, είπα στον εαυτό μου.

Δεν κουνήθηκα.

«Άκουσα να λες ότι θα πας στο Σιάτλ εκείνη τη μέρα και αναρωτιόμουν αν χρειάζεσαι κάποιον να σε πάει με το αμάξι».

Αυτό δεν το περίμενα.

«Ε;»

«Χρειάζεσαι κάποιον να σε πάει στο Σιάτλ;»

Δεν ήμουν σίγουρος πού θα κατέληγε το αστείο της τώρα.

«Ποιος να με πάει;»

«Εγώ, προφανώς». Πρόφερε κάθε συλλαβή σαν να μιλούσε σε κάποιον που τα αγγλικά δεν ήταν η μητρική του γλώσσα.

«Γιατί;» Ποια ήταν η τελευταία ατάκα του ανεκδότου;

«Να, σκόπευα κι εγώ να πάω στο Σιάτλ μέσα στις επόμενες βδομάδες και, για να πω την αλήθεια, δεν είμαι σίγουρη αν το φορτηγάκι σου θα τα βγάλει πέρα ως εκεί».

Επιτέλους κατάφερα να περπατήσω πάλι, παρακινημένος από την προσβολή που δέχτηκε το αυτοκίνητό μου.

«Εμένα μπορείς να με κοροϊδεύεις όσο θες, αλλά το φορτηγάκι μου άσ' το ήσυχο», είπα.

Και πάλι ακολούθησε τον ρυθμό μου χωρίς δυσκολία. «Μα γιατί νομίζεις ότι σε κοροϊδεύω;» ρώτησε. «Η πρόσκληση είναι ειλικρινής».

«Το φορτηγάκι μου είναι μια χαρά, ευχαριστώ πολύ».

«Μπορεί όμως το φορτηγάκι σου να φτάσει εκεί με μόνο ένα γέμισμα;»

Προτού αποκτήσω το φορτηγάκι μου δεν ενδιαφερόμουν καθόλου για οποιοδήποτε αμάξι, αλλά ένιωθα να δημιουργείται μια προκατάληψη εναντίον των Βόλβο.

«Δεν βλέπω πώς αυτό σε αφορά».

«Η σπατάλη των πεπερασμένων πόρων μάς αφορά όλους».

«Σοβαρά, Ίντιθ». Ένιωσα να ηλεκτρίζομαι καθώς έλεγα το όνομά της δυνατά, κι αυτό δε μου άρεσε καθόλου. «Δε σε καταλαβαίνω. Νόμιζα πως δεν ήθελες να είμαστε φίλοι».

«Είπα πως θα ήταν καλύτερα να μην είμαστε φίλοι, όχι πως δε θέλω», είπε με ένα καθωσπρέπει ύφος.

«Α, εντάξει, ευχαριστώ, τώρα τα ξεκαθάρισες όλα». Βαρύς σαρκασμός. Συνειδητοποίησα ότι είχα σταματήσει πάλι να περπατάω. Κοίταξα το βρεγμένο πρόσωπό της, καθαρό και τέλειο, και οι σκέψεις μου σταμάτησαν σιγά σιγά.

«Θα ήταν πιο... συνετό από τη μεριά σου να μην είσαι φίλος μου», εξήγησε. «Αλλά βαρέθηκα να προσπαθώ να μείνω μακριά σου, Μπο».

Δεν υπήρχε καμία διάθεση χιούμορ στο πρόσωπό της τώρα. Τα μάτια της είχαν ένταση και ήταν ξαρωμένα, οι μακριές γραμμές των βλεφαρίδων της ήταν κατάμαυρες με φόντο το δέρμα της. Η φωνή της είχε μια παράξενη θέρμη. Δε θυμόμουν πώς παίζουν ανάσα.

«Θα δεχτείς να σε πάω στο Σιάτλ;» ρώτησε πιεστικά, με φωνή που ακόμα έκαιγε.

Δεν μπορούσα να μιλήσω κι έτσι κούνησα μόνο το κεφάλι.

Ένα γρήγορο χαμόγελο άλλαξε το πρόσωπό της και ύστερα σοβάρεψε ξανά.

«Αλήθεια θα ήταν καλύτερα να μείνεις μακριά μου», προειδοποίησε. «Τα λέμε στο μάθημα».

Έστριψε απότομα και πήρε πάλι τον δρόμο απ' όπου είχαμε έρθει.

Όταν ο Μπο Σουάν μετακομίζει στη μελαγχολική πόλη Φορκς και συναντά τη μυστηριώδη και γοητευτική Ίντιθ Κάλεν, η ζωή του παίρνει μια αναπάντεχη και, κυρίως τρομακτική τροπή. Με την κατάλευκη επιδερμίδα της, τα χρυσαφιά μάτια της, τη σαγηνευτική φωνή της και τα υπερφυσικά χαρίσματά της, η Ίντιθ είναι αινιγματική και συνάμα ακαταμάχητη. Αυτό που δε συνειδητοποιεί ο Μπο είναι ότι όσο πιο πολύ την πλησιάζει τόσο περισσότερο βάζει σε κίνδυνο τον εαυτό του και τους γύρω του. Και ίσως είναι πολύ αργά για να μετανιώσει...

Με αφορμή τα δέκα χρόνια από την πρώτη κυκλοφορία του βιβλίου *ΛΥΚΟΦΩΣ*, η Στέφενι Μάιερ έγραψε από τη αρχή την ερωτική ιστορία που γοήτευσε εκατομμύρια αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο, από μία άλλη οπτική όμως, που θα καταπλήξει τους φανατικούς θαυμαστές και όχι μόνο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19340